ASSEM HASSAN

PARADISUL comPROMIS

Editura PACO

Assem Jamil Hassan

•

PARADISUL comPROMIS

Assem Jamil Hassan

PARADISUL comPROMIS

Paradisul e pe pământ
E un fel de legământ
Nu este numai în cer
Şi o taină... nu e mister

Editura PACO
Bucureşti

Dedic acestă carte soției mele Campanella și copiilor mei Jamil-Alin și Claudia, și le mulțumesc pentru înțelegerea lor, ce m-a inspirat să o compun în limba română, special pentru neamurile și țara Carpaților, și tuturor căutătorilor de ADEVĂR!

23 mai 1999

Mulțumiri: *D-lui Cătălin Pascaru și familiei lui, pentru redactarea acestei lucrări pe calculator în faza inițială.*

CUPRINS

Partea I

Prefață

În aceste vremuri deosebite, vine modesta mea încercare de a transmite un semnal de alarmă celor rămaşi vii "nu cu înţelepciunea vorbirii" cum spunea Sfântul Pavel, ci "cu propovăduirea crucii" care este "o nebunie pentru cei aflaţi pe calea pierzării" însă "este o *mântuire* pentru cei cu Duhul lui Dumnezeu"... (Sfântul Pavel).

N-am apelat la un nume cunoscut şi renumit ca să mă prezinte cititorilor, lăsând această sarcină direct pe seama celor care vor înţelege singuri scopul lucrării mele, văzând în ea o autorevelare a adevărului sădit în suflet sub forma unui dialog sincer şi cinstit, just şi înţelept.

Un dialog cu sufletul nostru în care este sădit Adevărul, însă care n-a mai fost udat de Duhul Sfânt ca să crească şi să devină o construcţie solidă fără să se prăbuşească...

Un dialog dirijat de Adevăr, care va deveni până la urmă un monolog plăcut, o cântare... o simfonie superbă, fredonată într-una în interiorul sufletului nostru, chemând spre răscumpărare, neprihănire şi sfinţire.

"Bineînţeles, cei chemaţi sunt mulţi, însă cei ajunşi sunt puţini"... *Aceasta depinde de căutările fiecăruia dintre noi*! Cel care caută şi cercetează în adevăr şi în duh va înţelege până la urmă lucrurile, iar cel care caută înţelepciunea lumească, acela va rămâne nebun, căci "înţelepciunea lumii acesteia este o

nebunie înaintea lui Dumnezeu". De aceea este scris: "El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor... ".

Deci să nu fim dintre cei care se cred înţelepţi şi deştepţi căutând doar să beneficieze din această lume într-un mod egoist şi imoral lăsând la o parte învăţăturile cerului, crezând că sunt mai deştepţi şi mai vicleni, făcând multe păcate şi trăgând după ei osânda faptelor lor.

Oamenii zilelor noastre continuă să trăiască din ce în ce mai mult în rătăcire şi debusolare, datorită ritmului intens al vieţii moderne, indiferent de nivelul lor de cultură sau de natura muncii lor! De aceea m-am tot întrebat înainte să scriu această carte: "Cui să mă adresez şi în ce stil, ca să nu-mi fac o imagine publicitară de propovăduitor sau de profet socio- politic chiar, ci doar să transmit vocea mea la urechea tuturor doritorilor de bine şi căutătorilor de ispăşire cu adevărat şi cu perseverenţă, însă mai puţin pentru cei curioşi şi amatori de informaţii prin şmecheria numită inteligenţă.

De fapt, nimic nu a afectat atât de mult starea acestei lumi decât aşa-numita ştiinţă şi inteligenţa.

Deşi suntem (se zice) în epoca luminii, în care cultura este accesibilă tuturor popoarelor şi raselor, de la rasa albă la cea neagră, totuşi conducătorii ascunşi ai acestei lumi ne tot joacă alba-neagra, prezentându-ne, din umbra şi din locurile lor ascunse după culise, atâtea clipuri luminoase până ne-au orbit şi la ochi şi la minte... sub pretextul libertăţii, egalităţii şi dreptăţii... Toate sunt prezentate într-un stil propagandistic şi mercantil de parcă ei vor să-ţi ofere paradisul, iar tu refuzi şi preferi să te bălăceşti în iadul neîmplinirii tale?! Te fac chiar să te simţi prost şi vinovat faţă de sufletul tău; chipurile de ce nu ai apucat taurul de coarne, până acum, şi nu te-ai realizat cu un "Cielo" sau cu un "Mercedes", de mâna a doua măcar, şi să te bucuri din plin uitându-te la programele de dementizare care ţi se prezintă printr-o mare parte a mass-media. Lucruri pe care după ce le vezi sau le citeşti doreşti să nu le fi cunoscut. Ce bine ar fi fost!

Capcana continuă să te prindă cu toate sforile posibile, de parcă este o caracatiță gigantică; scapi de un tentacul ca să te prindă celălalt... până ce crezi că așa e normal și așa poți fi numit un luptător al umanității, înghesuit între ghearele civilizației și luptând cu năbădăi împotriva unor dușmani invizibili, neștiind de unde să începi mai întâi.

Eu voi propune o modestă încercare de a găsi împreună motivele care ne împiedică să ajungem la o pace interioară, printr-o analiză care sper să lumineze circumstanțele în care ne-am îngropat singuri confundând deșteptăciunea cu șmecheria, inteligența cu înțelepciunea și știința cu cunoașterea... Ni se par acești termeni egali sau cel puțin apropiați... Vom vedea împreună dacă e așa!

O scrisoare de iubire

Greu e Doamne, cât trăieşti
Două Patrii să iubeşti,
Căci sunt două ţări sub Soare
Ce prin mine-s surioare:
România şi Libanul
Cu Biblia şi Coranul.
Libanul şi România,
Cu cedrul şi ciocârlia.
Amândouă-s minunate
Cu neamul meu presărate.
Şi mi-e dor, mi-e dor mereu,
Cum să fac nu ştiu nici eu
Viaţa să mi-o chibzuiesc
Şi-n amândouă să trăiesc.

Geaba ţip eu foarte tare
Şi plâng cu lacrimi amare,
Căci spaţiul nu se comprimă
Nici la dorul din inimă.
Numai gândurile zboară
Şi visele mă-mpresoară.
Şi-uite aşa mă amăgesc
Că-n fericire trăiesc...
Dar eu ard de dor mereu
Că ăsta-i destinul meu.
Viaţa-i făcută să fie
Cu dor, necaz şi bucurie.
Dumnezeu a vrut, cu dreptate
S-avem probleme-ncrucişate.

(Claudia Hassan, la 13 ani-1993)

Am început cu aceste versuri, ale fiicei mele Claudia, scrise cu lacrimi în ochi când avea doar 13 ani, într-o scrisoare adresată bunicilor din România...

De fapt, nu este de mirare să scrie poezii închinate României, ţara în care a văzut lumina zilei în 1980. Ţara care a înconjurat-o cu iubire şi dragoste dăruită de bunici şi de rude... *Tot aşa a fost şi sentimentul meu timp de mai mult de 28 de ani, de când am venit la studii în România... perioadă în care s-au cristalizat multe lucruri în viaţa mea şi a familiei mele.* Am o soţie româncă – Campanella, şi doi copii: Jamil-Alin şi Claudia, ambii născuţi la Bucureşti.

Scopul acestei cărţi nu este să povestesc despre viaţa mea; însă consider că este datoria mea să mă prezint cititorilor cât mai explicit, arătând cauzele comune care ne leagă dacă tot facem parte din aceeaşi comunitate...

Deci, aşa cum arătam, am venit prima dată în România în 1971 şi am urmat Facultatea de Chimie industrială. M-am căsătorit cu fosta mea colegă, Campanella Demilano-Cornea, care este actuala mea tovarăşă de viaţă, şi am crescut mari doi copii, actualmente studenţi la Politehnica şi Universitatea din Liban. Doi copii reuşiţi, inteligenţi şi cuminţi *care au fost crescuţi cu iubire şi multă dăruire din partea mamei lor, căutând să le asigure traiul decent şi moral. Menţionez acest lucru nu pentru a mă lăuda sau să-i laud pe ei, ci pentru a dovedi că dacă li se acordă o educaţie corectă, copiii vor fi într-adevăr o bucurie a părinţilor şi un folos al ORICĂREI comunităţi unde trăiesc.* Deşi nu vin decât vara în România ei vorbesc româneşte pe lângă alte două limbi. Au fost educaţi în spiritul adevărului şi al binelui cunoscând marile religii ale lumii, făcând din diversificata lor cultură o zidire puternică pentru credinţa lor în Dumnezeu şi pentru o acomodare în orice societate în care soarta îi aşează. *Un lucru necesar tuturor oamenilor care vor binele şi pacea, care caută solidaritatea umană, nu dezbinarea, care caută esenţa divină în om, nu rasa, originea sau culoarea. Care îl caută pe Dumnezeu şi nu se rătăcesc în propria lor ţară!*

Războiul civil de 17 ani, din Liban, ne-a făcut să călătorim între mai multe ţări, lucru pentru care unii oameni ne invidiază, crezând că ne plimbăm şi vedem lumea... Acest factor al destabilizării şi al dezrădăcinării, (trăind în alte ţări decât ale noastre – România şi Libanul) ne-a legat mai mult şi ne-a făcut *să vedem esenţa lucrurilor şi să nu alergăm după bani şi averi, suprasoli-citându-ne sufletele şi sănătatea.*

Călătoriile încă nu s-au terminat... căci la 15 ani după absolvirea facultăţii m-am reîntors în România, în 1993, *şi m-am văzut acum străin de-adevăratelea! Străin de oamenii pe*

care îi cunoşteam şi de locurile unde am trăit! Nu mai ştiam nimic despre colegii mei din anii studenţiei şi nici de oamenii bătrâni, care au murit între timp... *Liberalismul prost înţeles i-a făcut pe mulţi tineri irascibili, înfumuraţi, uneori chiar brutali.* Tinerii te privesc de sus, dispreţuitori, puşi pe harţă! Spre deosebire de acele vremuri. Atunci, parcă, fiecare om pe care îl întâlneai era o sursă de bucurie, amabil, prietenos, se putea sta de vorbă la un şpriţ discutând vrute şi nevrute, confruntându-l cu ideile tale liberale în timp ce dânsul îţi explica ce înseamnă economia politică şi productivitatea muncii (lucruri uitate acum). Unele dintre cele mai amuzante întrebări erau de genul: Cât costă la voi varza? Dar cartofii?... Dar fasolea? Aveţi aşa ceva?

Cam astea erau primele chestiuni, până se întemeia o conversaţie mai serioasă, despre modă, obiceiuri, cultură şi multe altele... numai despre paranormal nu discutam deoarece era considerat ceva neştiinţific şi contrar materialismului ştiinţific... oricum oamenii nu ştiau prea multe despre acest subiect şi îl considerau o prostie (ce bine era).

Timpul a trecut, vremurile s-au schimbat şi iată că acum toate tarabele s-au umplut de reviste străine şi locale. Reviste locale, slab editate la început, care au ajuns competitive cu cele străine... A pătruns LIBERTATEA în România în toate domeniile şi sub toate aspectele, benefice şi malefice!!

Dezamăgit de situaţie am căutat, întâi, nostalgic acele locuri şi vremuri trăite de mine în fragedă tinereţe în Bucureşti, în anii studenţiei, sperând că măcar acolo mă voi reculege împreună cu amintirile mele.

Dar, din nefericire şi aici am primit un şoc. Le-am găsit pe toate schimbate în rău. Căminele studenţeşti de pe malul Dâmboviţei erau într-un hal de plâns: deteriorate, murdare... Parcul distrus. Peste tot grămezi de gunoaie, neridicate de luni de zile. În fostul spaţiu verde din faţa căminelor, s-au construit câteva blocuri, transformându-se parcă într-un orăşel cu ziduri

înalte şi murdare, cu alei înguste şi pline de gropi, noroi şi gunoi!...

Sălile de studiu şi micile biblioteci din cămine, unde puteai să stai liniştit să citeşti o carte sau să comentezi ceva cu vreun coleg, erau transformate în SRL-uri, mici magazine de desfacere a unor produse vulgare ca: alcool, spray-uri, prezervative, reviste porno şi alte mărfuri specifice epocii moderne, toate manevrate de nişte aşa-zişi studenţi, îmbrăcaţi hippies, care se uitau la tine provocator, de parcă te îndemnau la un duel de mahala! Dezamăgit, m-am hotărât să vizitez Facultatea de Chimie, în care am învăţat eu, din Str. Polizu nr.1. Aici era surpriza cea mare. Locul era pustiu. În 1993 erau puţini studenţi amatori de studii ştiinţifice, iar profesorii pe care i-am întâlnit mi-au spus cu durere în suflet, că mulţi dintre ei sunt plecaţi "să caute studenţi", ca să nu fie nevoiţi să închidă facultatea sau, în cel mai bun caz să fie desfiinţată catedra respectivă.

Erau speriaţi de situaţie. Se pare că nimeni nu mai vrea studii în domeniile tehno-Industriale. Se îndreptau toţi spre drept, ASE, mai pe româneşte spre MANAGERIAT (bussiness administration sau marketing).

Se vorbea tot mai mult că fabricile şi uzinele au dat faliment sau sunt în curs de dispariţie. Bişniţa era în floare. Se făceau importuri pe scară mică din Turcia şi Bulgaria (blugi, cafea etc.). Uimit de ce am văzut şi auzit, m-am îndreptat spre grădina Cişmigiu, căutând Sfatul Popular unde am avut cununia civilă, sperând că îmi voi potoli astfel nostalgia şi îmi voi alina sufletul îndurerat şi singurătatea (de remarcat că am revenit înapoi în 1993 singur, familia rămânând în Liban, din cauza şcolii copiilor), mi-a fost dat să primesc încă un şut moral: n-am văzut nici sfat, nici popular? În locul lui un restaurant de lux, unde intrau şi ieşeau tot felul de figuri mercantile, proaspăt civilizate!

Atunci am renunţat să caut nişte iluzii deşarte, îndreptându-mă spre locurile unde se ţineau conferinţe despre

cunoaştere, despre ştiinţa ocultă, despre om şi omenie, despre viaţă şi moarte şi astfel mi-am reluat activitatea spirituală. Am luat legătura cu facultatea de Ştiinţe cognitive din cadrul Universităţii ecologice, participând la cursuri de masaj virtual şi bioenergie, activând la diverse tratamente naturiste. Am primit un impuls moral ca să continui ce începusem cu mult timp în urmă, în timpul facultăţii unde am urmat trei ani de cursuri intensive de Yoga integrală, între 1975-78, cu Dl. profesor Mario Sorin Vasilescu. Încă de atunci căutam cunoaşterea ezoterică, purtând mai târziu corespondenţa cu şcoli spirituale din SUA şi din unele ţări orientale (India).

Am parcurs, de asemenea, cursuri intensive de nutriţie şi medicină naturistă, rezolvând cu succes multe cazuri dificile, în cabinetul meu particular din Liban până în 1993.

Ce m-a mai frapat în continuare a fost fenomenul de corupţie intelectuală şi spirituală care se propaga în România prin revistele ieftine şi decăzute... fenomen care m-a pus pe gânduri să fac ceva... să protestez undeva, să mă adresez unei comisii, unei organizaţii. sau chiar populaţiei... Şi aşa a fost. Din 1996 am făcut public acest protest la Conferinţa internaţională de terapii complementare, desfăurată la Arad.

În acelaşi mod am participat, şi în anul următor, la cea de-a 2 a conferinţă internaţională, şi acolo am deschis focul împotriva aşa ziselor căi de eliberare, care ne duc mai degrabă în rătăcire... De la Tantra Yoga nudistă, trecând prin meditaţia transcedentală, deformată cu noi tehnici... până la telekinezia şi stăpânirea unor puteri paranormale, făcând tot felul de demonstraţii ieftine...

Să nu uităm comunicarea cu aşa zisa lume paralelă, prin care devii mai zăpăcit decât ai fost la început... mai ales dacă lucrezi cu spiritele şi entităţile care te sfătuiesc şi te dirijează?! Asupra acestui subiect voi reveni în alt capitol (Cele trei conferinţe sunt prezentate la urmă).

Această frământare pe care am trăit-o din 1993 a continuat, şi grija mea de preveni această decădere morală în

care trăim m-a făcut să caut o cale de comunicare cu oamenii interesați de cunoașterea adevărată și un sprijin moral pentru a-i ajuta în demersul lor smerit spre desăvârșire...

Nici înainte în comunism, nici acum, când este democrație (liberală) n-am avut intenția să profit de regim și să laud puterea! Scopul meu a fost și va continua să fie doar uman și umanitar... Spun acest lucru fiindcă este necesar pentru cetățeanul român să înțeleagă că dorința mea n-a fost și nu va fi vreodată să-mi creez o imagine publică altfel decât sunt, sau să laud un sistem sau regim politic, sau să am vreun interes personal (din aceste preocupări).

Căci pe vremea comunismului, în anul 1977, cred că eram unul din puținii care îndrăzneau să critice politica statului român față de drepturile omului! Ca atare, am scris două scrisori către șeful statului, Nicolae Ceaușescu și către Elena Ceaușescu, criticând lipsa de drepturi a cetățeanului și a omului din România. Scrisorile au fost depuse la fostul Comitet Central din actuala Piața Revoluției, cu numere de înregistrare pe care le păstrez ca amintire.

De la bun început aș vrea să subliniez că nu critic o situație sau un comportament fără scop, ci din grija de a preveni un lucru neplăcut sau care strică imaginea societății în ochii celor care ne privesc din afară, considerând că tot ce nu e bine ne afectează pe toți și nu numai pe unii dintre noi, indiferent de naționalitate. Consider că un om dacă trăiește într-o comunitate trebuie să acționeze și să participe la bunăstarea ei, căci binele este al tuturor și răul ne afectează pe toți... direct sau indirect. În al doilea rând, dacă nu iubești o societate nu poți să te încadrezi în ea și să-i înveți limba, literatura, să-i cunoști tradiția și cât mai mult din cultura ei... Îmi cer scuze celor care se simt (din greșeală) jigniți când mă refer la unele nereguli sociale, dând exemple din România, în timp ce eu, de fapt, VORBESC DE TOȚI OAMENII PĂMÂNTULUI ȘI NU ÎNCERC SĂ FAC NAȚIONALISM... Dau exemple din anumite întâmplări și fenomene care se petrec în

România ca să înțeleagă cititorul situația exact... Şi la mine în țară (în Liban) se petrece ca aici, dar într-un stil mai subtil... Iar eu semnalez un pericol care poate să atingă orice societate în situații asemănătoare arătând caracterul relativ comun al omului oriunde s-ar afla şi orice limbă ar vorbi!

Deci de două ori mi-am luat inima în dinți şi am criticat aceste neglijări ale dreptului omului: prima în anii comunismului cu restricția şi lipsirea de drepturi, iar a doua oară în vremea liberalismului în care toți impostorii şi netrebnicii au participat la distrugerea educației şi a moralității acestei societăți,... mizând pe naivitatea, puritatea şi credibilitatea caracterului românesc de a se înscrie în rândurile societăților liberale şi democrate, oferindu-i tot felul de micimi gazetăreşti, novele de bordel şi reviste de magii şi anormalitate... nu paranormal cum pretind!! Chiar şi cotidianele... multe din ele încearcă să atragă în prima pagină slăbiciunea omului cu un titlu sunător şi în fond, povestea e banală... parcă toți contribuie la agitarea bietului cetățean, şi nu la informarea şi respectiv educarea sa... mai fac nişte excepții articolele de comentariul zilei privind probleme politice care-ți provoacă doar dureri de cap!!

Şi acum, mă tot întreb după aceşti ani de corupție şi stricăciune, dacă scriu, cui să mă adresez mai întâi? Tineretului zăpăcit sau bătrânilor îndurerați de tragedia morală?

Omului care a învățat carte? sau omului de pe stradă? Celui care are putere sau omului de rând? Celui cu bani sau omului amărât? Celui care caută căi de eliberare bâjbâind între tarabele cu cărți, sau celor nepăsători, dornici doar să-şi umple burțile zâmbind de plăcerile bucatelor şi încruntați la evacuarea lor de durerile constipației? Oricum, ceea ce doresc să transmit poate fi folositor diferitelor pături sociale, fie ei săraci, fie bogați, fie învățați, fie cu puțină carte... Important este să încerce să primească o vorbă bună în sufletele lor obosite... indiferent dacă motivul oboselii lor este căutarea succesului şi a

faimei sau a agonisirii; ori căutarea ieşirii din întunericul şi goliciunea morală care ne înconjoară.

Iar stilul meu va oscila între acela de romancier simplu şi altuia mai filosofic, căutând să împac şi pe doritorii de esenţă (nu text) cât şi pe acela enigmatic şi cu un înveliş mistic, făcând unele generalizări de denumiri, care poate fi înțeles de altă categorie de cititori.

Oricum, cer scuze tuturor pentru unele stângăcii în modul în care mă exprim în limba română, convins că cor aprecia ideea şi nu talentele literare.

Progresând înapoi

Când omul civilizat a descoperit puterea aburului şi multiplele întrebuinţari ale curentului electric, a fabricat trenuri şi avioane, a luminat oraşele... s-a umplut de bucurie şi de grandoare crezând că a ajuns la culmi...

Şi când a pus primul pas pe continentul negru (Africa) s-a uitat spre localnici cu o privire de stăpân către sclavii, sălbatici şi înapoiaţi; şi a crezut că datoria lui este să conducă acele popoare primitive către lumină, către ştiinţă şi către cele zece porunci...

Şi aşa şi-a luat rolul de propovăduitor civilizat în haine curate, care să predice unor negri sălbatici, goi şi desculţi:

Să nu furi... Iar fiecare negru gol s-a uitat în jurul său mirat:

— Ce să furăm? nimeni nu are nici o cârpă pe el. Iar pădurea este plină de fructe şi de vânat. Şi pământul este fertil şi aşteaptă să fie cultivat.

Iar omul civilizat a continuat:

— Mai uşor intră o cămilă în urechea acului decât un bogat în împărăţia cerului!

— Dar ce înseamnă bogat?

— Cel care are mai mult!, zicea europeanul. Care are mulţi bani, multe acţiuni şi imobile!

— Dar nu este între noi cine să aibe mai mult sau mai puţin, şi nu avem nici proprietate şi nici bani sau acţiuni!

— Vedeţi, asta înseamnă înapoiere, barbarism şi sălbăticie!

Omul european vă va face bani, veţi fi unii bogaţi, iar alţii săraci, unii proprietari, iar alţii nu! Si aşa se va instaura ura între voi şi veţi înţelege ce înseamnă cele zece porunci!

După câţiva ani se întreba omul PRIMITIV:

— Oare de ce omul European nu aplică cele zece porunci? De ce fură bunurile pădurilor şi le transportă cu vapoare spre continentul său?!

— De ce omoară negrii şi îi înrobeşte în minele de aur şi de diamante?!

— De ce se căsătoreşte cu una şi face adulter cu o mie?!

— De ce îl minte pe Dumnezeu si pe el însuşi?!

Şi aşa a evoluat viaţa... şi omul SĂLBATIC privea în linişte şi durere, îmbolnăvit de sărăcie şi epidemie, omorât de şerpi şi de gloanţele coloniştilor...

Iar omul civilizat a avut grijă să se omoare singur în două războaie mondiale şi a distrus civilizaţia pe care a ridicat-o... Şi a progresat în domeniul ştiinţei distructive!... de la avione la sateliti şi de la curentul electric la puterea nucleară. A ajuns, plin de sine, un STAPĂN cu adevărat! Si a împărţit lumea din nou între capitalistm şi comunism.

Iar omul primitiv se tot întreabă:

— STAPÂN pe ce?!

— STĂPÂNUL naturii şi sclavul dorinţelor?!

— Sclavul vitrinelor pline cu fel şi fel de lucruri de consumat. Sclavul frigiderelor şi al maşinilor de spălat. Sclavul radioului şi televizorului?!

Şi încetul cu încetul, această civilizaţie a dominat lumea capitalistă cât şi cea comunistă.

Iar omul din pădure stătea şi aştepta. Şi omul civilizat şi-a distrus din nou idealurile, denaturându-le, îndepăr-tându-se de credinţă şi de DUMNEZEU, iar creştinismul poate fi apreciat drept comunismul ideal! Oare ce s-a întâmplat?!

Acum este mai avansat! Acum este democrat şi liberal, dar de ce se omoară, în Irlanda şi în Ierusalim, în Iugoslavia şi în Afganistan, în Iran şi în Irak??

Şi omul din pădure a înţeles că aşa este civilizaţia: să fii puternic şi să te impui, să-ţi omori fratele pentru idealurile şi învăţăturile din cărţile oamenilor! Musulma-nul îşi omoară

fratele în Afganistan, Iran şi Irak, iar creş-tinul face la fel în Irlanda şi Anglia, Iugoslavia şi Albania!

Primitivul a învăţat lecţia şi acum se consideră civilizat... A făcut primul genocid în Liberia şi Nigeria şi se pregăteşte să facă la fel în Congo şi Ciad.

Înainte cu civilizaţia oameni buni! Acum redeveniţi animale adevărate, mai sălbatici, căci aveţi toate mijloacele distrugerii, acum aveţi gheare atomice şi canini nucleari pentru protecţia libertăţii şi democraţiei... S-a dus cu comunismul - acel duşman ideologic al lumii liberale-, dar pentru ce vă mai omorâţi în continuare?! pentru ce vă aliaţi în formaţiuni şi structuri imense?! Adversarii politici au dispărut... Contra cui veţi lupta? Veţi găsi noi duşmani? Sectele... religioase probabil? Şi vă veţi continua autodistrugerea, împărţind lumea în credincioşi şi păgâni? Sau nu ştiţi să trăiţi fără să vărsaţi sânge şi să daţi foc agonisirilor celor săraci?

Rasa umană este acum ca un *dinosaur*... şi dacă urmăriţi istoria veţi afla că a fost cândva (cu milioane de ani în urmă) acest animal imens, care domina toate animalele şi se numea *dinosaur*... însă a pierit... Motivul a fost simplu!

ERA FOARTE PUTERNIC, ÎNSĂ STUPID!!

Unde găsim Fericirea?

Acum câteva sute de ani, dacă voiai să te deplasezi până în Ierusalim ca să vizitezi locurile sfinte, îţi trebuiau câteva luni de mers pe jos... Călătorie în care trebuia să-ţi iei cortul şi cele de trebuinţă pentru cai sau în trăsură, şi între munţi şi văi, trebuia să te adăposteşti până ajungeai la un oraş mare... Iar pe drum puteai fi victima unor tâlhari, a unei furtuni, sau a unui animal flămând! Dacă ajungeai cu bine erai fericit şi născut din nou!

Puteai să alegi şi marea ca rută de transport, dar tot îţi trebuiau luni întregi până să ajungi la un port şi de acolo să aştepţi corabia să vină şi să te ducă prin toate porturile din drum până ajungi la destinaţie. Foamea şi boala erau camarazii cei mai fideli în călătoria ta, plus condiţiile de cazare sub cer şi sub soare sau în ploaie. Să nu mai vorbim de furtunile mării şi de frica acumulată când te gândeai că vei fi înghiţit de valurile agitate şi vei fi un mic dejun al unui rechin!

Tot aşa se obişnuia să fie primit vasul la destinaţie, cu surle si trâmbiţe cântând de bucurie şi sărbătorind sosirea cu bine.

Astăzi însă ajungi de la Budapesta la Bucureşti în câteva ore cu trenul rapid, dormind în vagonul bine amenajat, mâncând la restaurantul trenului, sau admirând priveliştea...

Totuşi câte un pic te simţi plictisit şi nerăbdător să ajungi. Dar dacă întârzie trenul o jumătate de oră începi să blestemi căile ferate şi şi Ministerul Transporturilor.

De asemenea, in zilele noastre până la Ierusalim nu faci mai mult de două ore cu avionul şi oftezi de zece ori dacă întârzie avionul 10 minute din cauza ceţii. Mâine, când vom călători cu racheta spre Marte, vom fi mai nerăbdători şi mai

nemulţumiţi şi vom critica "R.A.T.S." (Regia Autonomă de Transporturi Spaţiale) că nu apreciază timpul pasagerilor!

Într-adevăr, valoarea timpului va fi mai importantă. Într-o oră te poţi învârti în jurul Pământului şi o lună va fi mult ca să te plimbi printre planete.

Posibilităţile vor fi mari, dar bucuria va fi mică.

— CU CÂT AI POSIBILITĂŢI MAI MARI CU ATÂT EŞTI MAI LACOM Şi MAI NESATISFĂCUT.

— CU CÂT viteza este mai mare, cu atât eşti mai grăbit.

Vom fi la fel ca acel bogat care, cu cât îi sporeşte capitalul, cu atât este mai lacom. Aşa şi cu realizările materiale, cu cât cresc, cu atât ai nevoie de mai multe... iar nemulţumirea va fi tot mai mare. Te-ai întrebat de ce? *Deoarece BUCURIA sălăşluieşte în inimă şi nu în buzunar*... Bucuria şi Fericirea izvorăsc din cugetul împăcat faţă de conştiinţa din relaţia noastră cu Dumnezeu... În fond, ea este o trăire tainică spirituală şi nicicum nu poate fi realizată sau simţită cu simţurile fiziologice.

Ea izvorăşte din credinţa şi nădejdea în Dumnezeu şi din împăcare cu propria conştiinţă.

De aceea auzi despre un milionar care se sinucide, în timp ce unui călugăr care trăieşte cu pâine uscată la soare i se luminează faţa de mulţumire şi oricând te va ajuta dacă ai nevoie, cu cea mai mare bucurie şi dragoste, fiindcă el crede că viaţa are un scop divin, şi o înţelepciune divină şi nu a fost creată degeaba!

Dacă vrei să afli scopul vieţii – caută-l în jur, în tine, nu prea departe... şi sunt sigur că-l vei găsi. Dacă nu te-ai convins încă, întreabă un handicapat care şi-a pierdut vederea sau un paralizat imobilizat în pat... şi vei aprecia pe loc ce ţi-a dăruit Dumnezeu!!

De ce ne plictisim?

Trăim într-o civilizaţie răsunătoare, cu tot felul de idei, de produse, de filme, sporturi, activităţi... şi totuşi ne plictisim.

Dragostea care se naşte din prima privire, în scurt timp îşi dă duhul?!

Femeia este dorită doar pentru o singură experienţă, după care inima cere alta...

Gura se plictiseşte. Şi stomacul de asemenea... Vrem noutăţi?! De parcă am trăi doar ca să mâncăm sau ca să privim şi să vorbim?!

De gândit suntem mai puţin interesaţi? Gândire proprie, subiecte alese nu culese? Totul parcă este făcut să consumăm timpul! În loc să profităm de timp, vrem să-l irosim fără rost; important e să nu ne plictisim?!

Astăzi ne place un şlagăr. Mâine nimeni nu mai cumpără caseta respectivă!

Moda ne preocupă până şi când dormim. Astăzi e moda maxi... mâine este mini... poimâine este cu fusta crăpată la mijloc... mai tîrziu este moda cu ţurţuri!

Arta de asemenea se schimbă... Când ne place realismul, când e la modă cubismul, când suprarealismul. Fiecare şcoală după ce se lansează şi capătă influenţă mare, este succedată de alta care vine să-i ocupe locul...

Când e la modă Jean Paul Sartre cu materialismul realist, când Sartre însuşi se leapădă de aceste idei...

Russel e comunist... astăzi – Russel atacă comunismul... mîine?

Freud a descoperit complexele omului...; Freud e complexat...

Ne facem idealuri şi apoi ne lepădăm de ele! Devin iluzii... deoarece autorii acestor teorii nu au înţeles structura adevărată a fiinţei umane, iar omul are nevoie de ceva care să-i umple sufletul cu o satisfacţie permanentă, nu trecătoare.

Însă el este atras de acele plăceri şi dorinţe trecătoare, încercând să se amăgească...

Chiar şi plăcerile au devenit ceva banal şi normal, ele nu mai au acel ceva extraordinar, mult dorit... La fiecare colţ de stradă ai bar şi cabaret... Oriunde vezi afişate reviste şi postere cu femei goale şi tânjeşti după ele... până le ai... după care vezi că ai nevoie de altceva mai deosebit... te plictiseşti de o femeie şi nu vezi în ea altceva decât aspectul atractiv! Atunci ce ne lipseşte şi in ce direcţie să ne îndreptam? Noi suntem mai mult decât corpul fizic si cerinţele lui trecătoare... Mai avem nevoie şi de un stimulent moral, de speranţă, de credinţă.

Trebuie să privim femeia şi altfel! Să-i vedem rolul pozitiv şi creator...

Femeia este cea care te conduce spre aprecierea frumosului... Ea este o fereastră spre ceva... nu un ultim scop! Iar dacă o luăm ca un ultim scop, aşa cum ne spun poveştile ieftine si şlagărele de duzină... vom distruge acest scop, căutându-l în pat şi vom fi dezamăgiţi totalmente!

Cu ajutorul femeii vedem alte frumuseţi în afară de fizicul său... Vedem valori şi ne apropiem de idealuri de care putem să ne îndrăgostim fără plictiseală...

Fără idealuri şi fără credinţă nu poţi trăi echilibrat. Iar această civilizaţie modernă a decăzut deoarece gândirea pur materialistă şi superficială a îndepărtat omul de creator şi nu-şi mai găseşte liniştea...

Materialismul învăţat în şcoală şi care sub pretextul ştiinţific susţine că omul a fost maimuţă la origine... l-a dezarmat pe omul simplu, pe cel cu carte şi nehotărât faţă de poziţia pe care trebuie să o adopte faţă de viaţă şi creaţie, lăsându-l să creadă că este un produs al evoluţionismului şi nu

are rost să-şi bată capul cu <de unde şi până unde se îndreaptă... >

Astfel ajunge omul fără credinţă, ca o frunză uscată în bătaia vântului... Şi cât de multe sunt aceste vânturi în zilele noastre... De aceea este nevoie de ceva stabil, de o rădăcină de care să ne prindem, ca să putem fi vii şi nu doar să înflorim primăvara şi toamna să cădem morţi, fără vlagă.

Omul adevărat are rădăcini mai stabile decât copacii – are spiritul. Are conştiinţa care nu moare, ci se mută şi se transformă. Are esenţa divină care stă în spatele tuturor speranţelor şi formelor... Are adevărul suprem care s-a dovedit şi s-a manifestat în comportamentul multor persoane sfinte care l-au căutat cu entuziasm nemărginit... şi care pot să ne fie farul care ne aşteaptă la ultimul ţărm!

Masajul sentimental

Dacă aruncăm o privire asupra afişelor şi posterelor de la chioşcurile ce vând ziare... sau asupra vitrinelor cinematografelor vom vedea cam următoarele:

— Dragoste sângeroasă, Speranţe şi dragoste, Dragostea pe plajă;

— Nebunia dragostei: O noapte de dragoste; Numai dragoste... picioare goale în cada de baie;... o femeie asaltată de un mascul; O sabie care penetrează pieptul unei femei... sau o mitralieră în mâna unei femei în bikkini;... Doi bărbaţi îmbrăţişaţi şi un titlu dedesubt: <Relaţie specială>; Dragoste la 80 de ani. plăcerea iubirii... etc... etc...

S-au consumat toate aspectele umane posibile care pot fi folosite pentru a ne atrage instinctul şi a-l înflăcăra... făcând din acest cuvânt DRAGOSTE un monstru ciudat.

Oare de ce nu numim lucrurile aşa cum sunt în loc să le împrumutăm expresii nobile şi curate? De ce nu recunoaştem că suntem într-o epocă a imoralităţii şi a crimei, a prostituţiei sexuale şi morale?

— Sexul nu are nimic de a face cu dragostea... de câte ori observăm că se petrece fără nici un sentiment... doar ca un sport... uneori prin viol... De multe ori se şi cumpără cu bani...

Dragostea adevărată nu este geamănă cu actul sexual!!! Ea este desigur ceva cu totul diferit... Dragostea este acel sentiment nobil, înălţător care îţi dă speranţă şi mulţumire continuă şi stabilă, faţă de o persoană îndrăgită pentru calităţile ce le are, pentru binele care îl reprezintă, pentru cauza care o serveşte... O soţie îşi iubeşte soţul şi îl respectă pentru calităţile pe care le posedă, pentru eforturile puse în slujba binelui

familiei, departe de orice scenarii dramatice prefabricate care uneori ni se prezintă.

Aceste drame prefăcute, cu durerile false, cu țipetele și tremuraturile nebune nu sunt decât marfa pe care încearcă să ne-o vândă comercianți decăzuți, care are efectul unui drog și toxicitatea unui venin.

Este una din operațiunile subtile desfășurate pentru a anestezia aceste generații și a le transforma în "creaturi bipede", care se mișcă prin sunete și imagini, folosind același sistem de telecomandă pentru a dirija demersul uman prin instincte necontrolate.

Iar aceste crime văzute pe ecran sunt deja realități în societatea noastră,... fenomen care merită o gândire și o stopare cu o reevaluare a idealurilor care se comercializează pe piața mondială. De asemenea, povești și can-can-uri despre mari personalități ale cinematografului sau ale muzicii. jumătate minciuni, jumătate fără esență și fără folos... față de care unii tineri se topesc de dor și în dorința de a citi și de a visa că pot deveni și ei un STAR renumit.

Oare de ce să-i amăgim că pot ajunge STAR-uri până nu trec peste toate principiile și valorile umane ca să mulțumească mentalitatea mercantilă... Oare nu gândesc că dacă își vând sufletul pentru a se arăta pe ecran, tot cei în cauză vor fi păgubiți și goliți de orice sprijin moral.

Câte vedete s-au sinucis și în cel mai bun caz au căzut în ghearele singurătății, divorțului și ale depărtării de liniște și pace?!

Trebuie să gândim un pic când vedem aceste filme sau afișe și să înțelegem că viața adevărată nu este serialul DALLAS, nici DINASTY. Viața adevărată este împăcarea cu binele și cu voia lui Dumnezeu, care ne dă puterea și rezistența nemărginită pentru a înfrânge greutățile și pentru a ne construi o viață stabilă și liniștită, plină de rost și de sens, câștigată cu efort și prin muncă, nu cu noroc și prin tragere la sorți...

Realitatea falsă

Nu tot ce credem real este adevărat... Chiar şi multe dintre acele lucruri văzute cu ochiul şi pipăite cu mâna.

Dacă începem cu lucruri simple şi le luăm ca model de gândire, atunci putem să ne antrenăm mintea pentru o judecată corectă, bazată pe un studiu,sau o analiză nepripită a fiecărei întâmplări din viaţa noastră zilnică.

De exemplu, vedem Soarele învârtindu-se în jurul Pământului, în timp ce lucrurile stau invers.

De asemenea, vedem Luna – cea mai mare planetă şi de fapt ea este satelitul Pământului.

Dacă ne preocupăm să gândim ştiinţific, obiectiv despre lucruri şi fenomene din natură şi relaţiile care le predomină, atunci de ce nu încercăm să judecăm la fel de obiectiv şi logic când este vorba de interrelaţiile umane? În acest domeniu realităţile sunt deosebit de dinamice...

De ce avem prejudecăţi şi imediat ce vedem fizionomia unui om, cum este el îmbrăcat îi punem o etichetă şi luăm aproape instantaneu o atitudine de multe ori negativă?

Învăţăm despre fenomenele naturii şi ignorăm ce se petrece în noi! Deseori ignoranţa ne domină şi aroganţa ne conduce... Ceea ce ştim noi e mai bine decât ce ştiu ceilalalţi. Nu dăm altuia şansa să ne spună ce vrea şi nici măcar nu-l ascultăm când vorbeşte... Ne gândim tot la ceea ce ştim şi cum să anulăm vorbele lui şi ce să răspundem...

Această atitudine, precum multe altele din obiceiurile şi reflexele noastre instantanee, sunt cauzele responsabile că nu progresăm...

Nimic în viaţă şi nimeni nu trebuie privit cu dispreţ; nici oamenii, nici chiar insectele. Toate au un rol chiar dacă îl ştim

şi îl înțelegem sau NU încă!— Chiar şi un țânțar poate avea rolul de a schimba istoria şi de a doborî națiuni. Imperiul roman s-a prăbuşit printre altele, din cauza unor țânțari care au transmis boala şi au extins-o în toată împărăția.

— Un virus a omorât în 1919 mai mult de 20 de milioane de persoane.

— Un călugăr retras într-o mănăstire, treci pe lângă el şi eşti tentat să-l apreciezi cât de "banal" este... De ce nu munceşte cum muncim noi şi de ce nu participă în mod activ în viața aceasta? Însă acest preot poate fi Budist, care a dat lecții de educație omenirii şi ne învață cum să ne dominăm şi să ne controlăm sufletul cu o conştiință vie, să nu-l lăsăm desfrânat după tentații şi dorințe până ne duce la pierzanie... Sau acel călugăr poate fi Mandell care a descoperit legile genetice ale plantelor atunci când îngrijea florile din grădina sa!!

— Iar acel chimist care şi-a lăsat laboratorul şi nu mai cerceta insecticidele şi pesticidele cum făceau colegii săi la acea vreme pentru a combate insectele care atacau floarea de bumbac... În schimb, el cerceta mucegaiul şi a descoperit pe urmă penicilina!! Acesta a fost Fleming în 1928.

— Atomul e mic şi invizibil, însă forța lui a pus capăt celui de-al doilea război mondial.

Sistemic vorbind, oamenii sunt ca nişte verigi în această lume fără de care viață. Indiferent cât de mică este veriga, fără ea lanțul se rupe!

DECI NU EXISTĂ CEVA BANAL ŞI CEVA IEŞIT DIN COMUN!

Iar cine afirmă despre altcineva că este banal, aceasta dovedeşte câtă ignoranță are. *Câteodata repaosul poate fi mai folositor decât agitația... Şi tăcerea poate fi mai periculoasă decât vorba!!*

Civilizația modernă este bună... ne-a oferit avionul, maşina, radioul, televizorul, calculatorul etc... Dar civilizația spirituală nu este nici banală nici fără rol!! Cine ştie ce rol poate avea un yoghin sau un călugăr în viitor... Poate că această

civilizație se autodistruge și fizic la fel de ușor cum s-a distrus moral... și poate în urma unor cataclisme, așa cum a fost cazul Atlantidei, nu va rămâne din neamul omenesc decât acel yoghin retras în munți, care va lua rolul de începător al construirii civilizației cu cunoștințele pe care le posedă!!!! O fi aceasta o exagerare, un fel de S. F. Cine știe? Câte S. F. s-au adeverit până la urmă?!

Căderea în cursă!

Oricărei femei îi place să arate bine şi să fie frumoasă! Întrebarea este următoarea: Ce este frumuseţea? Oare este contribuţia machiajului, a rujului sau a fardurilor şi rimelului? O fi culoarea părului şi pieptănătura, sau forma pieptului şi rotunjimea şoldurilor?

Poate că o avantajează o rochie frumoasă asortată cu cizmele şi cu geanta?

Femeia desigur ştie că toate astea o fac frumoasă. Este foarte important cum arată... Stă ore întregi în faţa oglinzii şi probează hainele, rochiile, pantofii, apreciază poziţia picioarelor, felul zâmbetului... chiar şi îmbrăcămintea intimă, căci şi ea constituie un atuu al frumuseţii şi atracţiei!

Din păcate însă pe lângă acestea trebuie să poarte şi grija vremii: dacă e cald şi transpiră se strică machiajul, iar dacă plouă curge rimelul şi faţa arată ca un tablou pictat de Salvador Dali... Noroc că s-au inventat produse rezistente la umezeală şi asta e o realizare în încercările de a arăta bine!

Ea caută să atragă în cursă bărbatul... şi bărbatul cade. Cad amândoi în cursa camuflării. La început el este mulţumit şi fericit, însă după primele luni sau primii ani, în cel mai fericit caz, descoperă amândoi că s-au obişnuit unul cu celălalt, în sensul că nu mai este nimic nou şi atractiv... Iar supleţea căprioarei se transformă, apar complexele şi fiecare ascunde nemulţumirea în sine...

Tentaţiile şi ispitele ce-i aşteaptă şi-i pândesc pe amândoi încep să apară şi se uită unul la altul de parcă ar fi <soarta> şi nu <consoarta>.

Adevărata frumusețe se va descoperi dacă a fost permanentă; și nu a fost doar pentru anii adolescenței fizice și mentale??

Ceea ce este permanent este frumusețea sufletului care emană prietenie, duioșie, care este curat și împăcat. Și curățenia are multiple laturi... de pildă prin cerințele de a nu bârfi, a nu te certa, a nu gândi urât.

Iar caracterul bun, răbdător și iertător reprezintă condiția sine qua non pentru o conviețuire plăcută și o înțelegere permanentă.

De asemenea, bunul simț constă în vorbe, comunicări politicoase, gingașe... în transparență și sensibilitate.

Toate acestea sunt aspectele unei frumuseți adevărate... Căci ce valoare ar avea o față frumoasă cu un caracter dur și trădător... Și ce valoare ar avea mărimea pieptului sau a taliei, în timp ce inima este încărcată cu egoism și lăcomie...

Ce valoare ar avea buzele de mărgean când gura minte și limba are venin?

Sau cum să apreciezi piciorul care te lovește din și în dos, sau brațul care te fură și îți cere și nu dă? Și ce valoare ar avea pieptănătura sub care nu e minte?

De aceea dacă urmărești frumusețea trebuie să o cauți cu mintea nu doar cu ochii, ca să vezi ce se ascunde în spatele aparențelor.

Să te ferești să privești femeia doar prin prisma sentimentelor sau instinctelor, altfel îți vei pierde mințile din prima vedere și vei crede că ești în fața zeiței Venus proaspăt ieșită din apele mării!

Femeia este ca o carte care trebuie înțeleasă, citită ca să afli ce este înăuntru, și nu doar să te mulțumești privind coperta!

Gustul criticului te va putea îndruma, nu dorința îndrăgostitului, căci femeia ar putea să te transforme mai întâi într-un îndrăgostit, ca să nu mai judeci cu mintea. Mulți bărbați nu văd adevărul decât prea târziu. Iar cei care îl văd se

transformă în filosofi şi se îndrăgostesc de adevăr, uită femeia şi scriu romane descriind şi studiind frumuseţea şi filosofia ei.

Şi pentru acel filosof femeia găseşte o metodă ca să-l atragă! Vine si-l întâlneşte cu o carte în mâna! ÎŞI PUNE FARDUL POTRIVIT PENTRU BĂRBATUL POTRIVIT!!!

Stăpânul adevărat

Spune-mi cum gândeşti şi îţi spun cine eşti. Crezi că eşti stăpân că ai mulţi bani şi imobile? sau că eşti îndrăgostit de scaunele puterii?... eşti ocupat de distracţii şi plăceri fiindcă prin bani poţi avea cele dorite?

Dacă asta e tot ce îţi doreşti, atunci tu eşti sclav şi nu stăpân!

Tu ai devenit sclavul dorinţelor şi cerinţelor care niciodată nu se termină...

A fi stăpân înseamnă mai întâi să te stăpâneşti pe tine însuţi înainte ca să stăpâneşti pe alţii... Şi înseamnă să ţii sub control toate dorinţele tale şi să nu fii condus de ele. Ba chiar să fii eliberat de aceste năzuinţe şi cerinţe, să ai imaginaţia sub controlul minţii şi nu al sufletului doritor şi păcătos. Omul adevărat nu gândeşte în acelaşi mod ca oricare om... altfel nu se va desprinde de mlaştina de noroi în care se scaldă mulţimea. Lui nu trebuie să-i curgă balele după un fund, sau un picior, nici măcar pentru un post vacant sau orice tentaţie, căci acesta este drumul celor care coboară şi nu a celor care urcă...

Aceştia sunt locatarii subsolului şi nu ai etajelor superioare în structura social-umanitară!! chiar dacă aceşti locatari ar avea titluri răsunătoare, ca domnia sa sau majestatea sa şi aşa mai departe... Domnie înseamnă să-ţi domini sufletul şi să nu-l laşi să te coboare, sau să te rătăcească...

Căci poţi să fii om simplu... fără influenţă, dar în schimb eşti un stăpân adevărat, ai puterea regilor şi măreţia împăraţilor, deoarece ai reuşit să-ţi domini împărăţia sufletului din tine însuţi.

Atunci îţi va dărui Dumnezeu puterea asupra celorlalţi şi îţi va înmâna sceptrul iubirii în inima tuturor. Uită-te la Ghandi,

omul simplu şi înţelept... care nu avea nici haine pe el, dar câtă putere a avut!?

Era suficient să ameninţe cu greva foamei si Congresul Britanic tremura de frică, de parcă s-ar fi auzit de un bombardament asupra Londrei! Zeci de milioane de indieni se adunau la un cuvânt rostit de el...

Acesta este împăratul adevărat, şi aceasta este împărăţia adevărată care nu piere...

În rest, totul este o iluzie şi va pieri: banii, palatele... femeile... scaunele puterii etc. Pe niciuna din ele nu o poţi lua cu tine în mormânt. O vor lua alţii... moştenitorii... şi se va transmite şi altor moştenitori... până va ajunge o ruină!

Însă dragostea oamenilor pentru tine te va însoţi şi după moarte şi te va ridica mulţi ani înainte... Deci bogăţia adevărată este cea a caracterului şi a cunoaşterii puse în slujba omenirii a faptelor care au lăsat urme bune în societate în timpul vieţii tale şi după moarte.

BOGĂŢIA adevărată este să nu fii dominat de dorinţele tale, ci să fii eliberat de toate ca să poţi să faci de toate...

AŞA VEI FII STĂPÂN!

Suntem Savanţi sau Ignoranţi?

Ce epocă trăim noi acum? Epoca ştiinţei şi a luminii sau a ignoranţei şi a întunericului? Poate că le trăim pe ambele epoci deodată! De aceea suntem dezorientaţi şi debusolaţi câteodată!

Teoretic suntem în epoca ştiinţei şi a invenţiilor mari... Roboţi, rachete, nave spaţiale, calculatoare... e-mail şi Internet... etc.

Practic suntem în epoca întunericului, fără îndoială... deoarece noi folosim aceste mijloace şi cunoştinţe pentru a ne spiona şi a ne omorî unul pe celălalt!! Armate şi alianţe, servicii de informaţii, spionaj internaţional, contrabandă cu tot felul de produse, corupţie şi hoţie, de la nivelul individului până la cel al statelor...

Cel care nu ucide, fură; iar cel care nu fură minte, şi cel care nu minte se laudă... că e primul care a ajuns pe Lună... că e popor ales... sau că e semit, sau că e alb şi nu negru...

Laudă şi iar laudă... Îngâmfare şi ignoranţă... asta este civilizaţia modernă. Se laudă cei mari cu jucăriile pe care le-au inventat... Iar cei mici îi ascultă cu admiraţie şi supunere.

Degeaba tânjim după cei puternici şi uităm cine suntem. Degeaba un copil mic cere fratelui cel mare să-l ducă şi pe el la joacă şi la distracţiile pregătite pentru cei mari. Fratele cel mare îl va lua, dar nu unde se duce el să se distreaze, ci va face popas la un parc cu leagăne sau roata şi pe urmă îl aduce înapoi şi îşi va vedea de treabă...

Degeaba vrem să ne băgăm sub pielea celor mari şi tari... că e periculos să iei parte la o luptă cu elefanţii... În cel mai fericit caz te alegi cu traume psihice şi fizice.

Ar fi mai bine pentru noi să învăţăm mai întâi cum să supravieţuim, cum să muncim, cum să nu furăm timpul în

aşteptarea soluţiilor care vin din spaţiul exterior; şi să nu furăm bunurile acestei ţări certându-ne pe ciolane. Încă mai e timp pentru ridicare şi progres... dar trebuie un impuls moral pentru aceasta. Toţi aşteptăm să ni se facă, să ni se dea,... să ni se asigure... În schimb, ce facem noi? Cine a participat la acest dezastru economic? Fiecare, bineînţeles! SĂRĂCIA nu vine brusc, ca o bombă, şi te doboară; ea se acumulează, se formează în timp, datorită multor factori... mai ales cei morali!

Nu am fost invadaţi de armate care ne-au sărăcit, ci am fost duşi de invazia ideologică oarbă, invazia "spumei civilizaţiei adevărate", invazia educaţiei proaste şi decăzute... luată din ziare şi reviste. Modul în care ni s-a prezentat economia de piaţă era greşit, ne-au arătat urmele bunăstării: vile, maşini, supermagazine imense... dar nu ni s-a explicat cum au ajuns unii aşa de bogaţi... şi nu ni s-a spus câţi sunt încă săraci... Ne-au lăsat în voia soartei, să trăim experienţa singuri, să vedem cu ochii noştri cum funcţionează polarizarea economico-socială... Cum unii se ridică profitând de poziţia lor şi cum am fost lăsaţi să ne autofurăm fie bunurile producţiei şi ale fabricilor, fie ale caselor şi terenurilor...

Motivul a fost lipsa de experienţă a instituţiilor statului, în general, şi lipsa cadrului legislativ pentru oprirea furtului naţional.

La aceasta am participat cu toţii, fie activ, fie pasiv, fie că am furat ce am putut, fie că n-am avut poziţia şi ocazia să furăm, fie că am văzut şi am tăcut în cel mai bun caz, motivându-ne cu indiferenţa şi cu propria suficienţa şi independenţa!

Atâta timp cât ne preocupă ce face vecinul şi nu ne vedem de treabă, şi nu căutăm să ne schimbăm mai întâi în interior, nu o să ajungem nicăieri...

Atâta timp cât domină birocraţia nu se va ridica naţiunea... Birocraţia nu este impusă sau datorată unui regim politic, căci s-au schimbat regimurile... Chiar pe vremea comunismului, tot a fost birocraţie şi corupţie, totul se cumpăra şi se vindea

începând de la posturi până la bucata de telemea (pe care cu pile o puteai lua).

Acum sunt alte condiţii, alte ideologii, dar avem de-a face cu aceleaşi caractere murdare şi urâte. E. tot corupţie, chiar mai mare... tot ne sfidăm unii pe alţii, tot ne repezim unii la alţii, indiferent că suntem la piaţă să cumpărăm legume sau peşte, ori la minister şi primărie pentru a cere o informaţie. Ne îmbrâncim şi ne jignim,... şi de unde vine civilizaţia... dacă nu din noi, din caracter, din bunul simţ, din prea lăudata educaţie de acasă şi prin şcoală... Şcoala nu înseamnă să înveţi tabla înmulţirii doar... că aşa poţi să înmulţeşti repede şi să afli câtă şpagă câştigi pe zi...

Într-un timp lumea se mulţumea cu Kentul, acum vrea Cielo...

Deci nu e vorba doar de un regim politic sau altul... Este vorba de modă şi cerinţele epocii! *Corupţia este în cuget şi spurcăciunea iese din inimă...* Ne trebuie puţină lumină ca să vedem scânteia din noi, să o aprindem şi să devină o lumânare, sau un sfeşnic... care să ne arate drumul către călăuzirea sufletului în primul rând şi către succes!

Echilibrul

Dacă privim suprafaţa liniştită a mării, uneori ni se pare că este un covor de catifea care inspiră pacea şi liniştea... Mările sudului sunt liniştite, însă câte furtuni le străbat, şi ce vârtejuri şi curenţi ascund!

Câţi rechini şi balene se plimbă în adâncime şi ce luptă pe viaţă şi pe moarte se petrece acolo... Peştii mănâncă peşti, şerpi de tot felul, scoici şi insecte veninoase...

Comparativ, putem vedea pe faţa unui om blândeţea şi calmul său, dar în interior este un vulcan de dorinţe şi o junglă unde se plimbă monştri... Oare acesta e omul şi atât; după cum ne spune şi Freud? Sau o fi mai deosebit?

Omul seamănă cu marea! Trebuie să se depăşească suprafaţa şi adâncimile tulburate spre străfundul mării unde zac bogăţiile, perlele şi mărgeanul! Gândirea profundă este cea care explorează adâncurile, şi inima largă cuprinde orizonturile, iar sentimentele trebuie să fie sensibile ca valurile şi sufletul transparent precum apele.

Aşa putem să vedem esenţa din noi. Esenţa noastră este divină, curată, pură, bogată... Lucrurile tulburi sunt străine de noi, provin din afară... sunt acumulări de gânduri greşite amestecate cu întâmplări neplăcute hrănite cu frică şi egoism. De aceea suntem aspri şi judecăm câteodată aspru ... Pe un sărac care fură o pâine pentru ca să mănânce (e vorba de o pâine doar) pe acela îl condamnăm la ani de închisoare... îl batem şi îl jignim. De ce oare? Că nu tolerăm hoţia? Nu din această cauză îl judecăm, ci de frică să nu fure mai mult! Deci tot din cauza fricii şi a egoismului îl condamnăm pe cel NEVOIAŞ şi NEPUTINCIOS la o pedeapsă mare... Însă pe cel puternic care ne fură bunurile, casele, şi chiar viitorul... pe acela nu avem

curajul să-l condamnăm aspru. Cu acela ne comportăm civilizat... şi îi explicăm prin ziare şi în şedinţe de parlament că gândeşte greşit! Iar până înţelege acela cât e de greşit... ajungem noi nevoiaşi şi goi!

Deci, puţină dreptate oameni buni, puţină gândire! Nu toleraţi hoţia şi hoţii de buzunar, dar nu vă transformaţi în judecători nedrepţi şi imparţiali!! Să nu judecăm prin complexele noastre,. să nu fim extremişti... să nu ne umplem capul cu dogmele... Toate religiile sunt bune în esenţa lor... toată lumea este supusă lui Dumnezeu. El ne-a făcut şi El ne judecă...

Ceea ce domină lumea de astăzi este acel naţionalism prostesc, golit de ori ce suport real.

Pe bună dreptate ROMÂNIA se poate lăuda cu Eminescu, Enescu, Caragiale, dar fiecare ţară are perlele sale sclipitoare. Câţi scriitori şi muzicieni celebri n-a avut omenirea? Numai înşirându-i ar ieşi o întreagă enciclopedie!

În fiecare popor sunt genii şi există cultură şi tradiţie din care a ajuns doar praful la celelalte popoare...

Iar dacă naţiunea are asemenea valori şi suntem mândri de ele, de ce nu încercăm şi noi să fim măcar la un nivel minim de civilizaţie?

Dacă am reuşit să fim mult mai liberi faţă de acum câţiva ani, asta nu înseamnă să pierdem morala şi buna educaţie. Dacă am dobândit alte mijloace de trai mai sofisticate (nu spun mai civilizate) asta nu înseamnă automat că am devenit mai civilizaţi şi mai amabili, sau că tot ce facem este ireproşabil.

Personal, deseori văd lucrurile chiar invers: cu cât societatea are mai multe bunuri, cu atât oamenii devin mai îngâmfaţi şi mai aroganţi, cu feţe dure şi priviri reci, cu o falsă superioritate, de parcă simţi că eşti în altă epocă.

Oameni buni, dacă aveţi o puternică tradiţie şi cultură naţională, de ce nu le păstraţi în modul de a gândi şi de a fi încât să nu fie uitate de către generaţiile viitoare! PROBLEMA ESTE FOARTE SERIOASĂ!

Şcoala singură nu face faţă; avem de-a face cu un proces de educaţie continuă: acasă, la serviciu şi pe stradă... Încă mai este timp... Eu am văzut cum oamenii din alte societăţi au căpătat caractere dure, rele şi mercantile, deoarece s-au îmbogăţit repede şi nu au putut să asimileze ritmul rapid de transformare... Oricâţi bani ar avea, nu le ajută cu nimic acum. Cei bătrâni plâng de mila celor tineri şi goliţi de valori...

Tot ce e mult strică: fie banii, fie sărăcia, fie multă îngrijorare, fie nepăsarea, fie exigenţa, fie moliciunea, fie graba, fie stagnarea...

De ce nu privim natura ca să tragem învăţăminte. Nici gerul nu este bun plantelor, dar nici canicula; nici inundaţiile nu sunt bune, dar nici seceta...

Calea de mijloc este salvatoare... atât material cât şi spiritual... Totul este benefic când este făcut cu măsură. Când depăşim limita putem trece în partea opusă... Este indicat să fim naturali, să fim noi înşine... să nu imităm pe alţii... căci ne denaturăm personalitatea şi devenim artificiali şi prefăcuţi... şi pierdem bunul simţ care trebuie să ne ghideze şi lumineze mintea ca să gândim corect şi prin urmare să traducem aceste gânduri în vorbe şi fapte bune.

Cultura nu are nimic de a face cu o telecomandă sau un robot... Contează cât de eficace este o invenţie, adică ce rezultate benefice dă societăţii şi omenirii... Ce beneficii morale şi culturale... iar dacă scopul unei invenţii şi întrebuinţările ei nu sunt pentru ridicarea morală şi spirituală a societăţii, atunci valoarea acestei invenţii se măsoară cu bani şi atât. Nu progres, nu civilizaţie, nu cultură, nimic benefic. ,nimic altceva,. doar BANI.

Mai trebuie zeci de ani, probabil, ca să învăţăm diferenţa între eficient şi eficace, între folositor şi benefic, între ştiinţă şi cunoaştere, între civilizat şi educat, între modă şi util, între artă şi nebunie... între libertate şi indecenţă... între inteligenţă şi memorie...

Alexis Carrel arăta că: “Atrofierea simţului moralităţii şi a simţului religios este la fel de păgubitoare ca atrofierea inteligenţei”

Chiar şi omul de rând are înţelepciunea de care se foloseşte, pentru a-şi motiva comportamentele greşite.

Să luăm afirmaţia: “Drumul spre iad e pavat cu intenţii bune”...

Dacă judecăm cu mintea, ştim de ce am ajuns în iad... ştim că nu am fost la fel de bine intenţionaţi la fiecare încercare şi tentaţie... Pe drum au apărut ispitele şi ne-au atras şi nu ne-am comportat cum intenţionasem! S-au schimbat intenţiile şi s-a cedat faţă de tentaţii! Deci n-am fost stabili în convingerea noastră şi nu ne-am ţinut de principiile bune!

De aici rezultă că nu suntem nevinovaţi (faţă de acest Neprihănit), aşa cum spunea PILAT dîndu-L pe Isus să-L răstignească...

Iar dacă judecăm cu sufletul întunecat şi orbit de dorinţe zicem astfel: “Am avut intenţii bune şi uite ce a ieşit... nu merita să faci bine în zilele noastre”

SĂ NU NE SPÎNZURĂM SINGURI CU SFORILE ŞMECHERIEI.

Aşadar intenţiile bune trebuie materializate, altfel am fi fost toţi neprihăniţi... şi n-am avea între noi inculpaţi... exact cum se întâmplă astăzi în lume. Există corupţie, dar nu sunt corupţi.

Este o MINUNE! Nu-i aşa!?

Unu+ Unu = Zero

Câte romane de dragoste s-au scris... şi cât sunt de dramatice... Dorinţe... plăceri... întâlniri... plimbări... vise... întâmplări... etc.

Adevărul este că majoritatea reprezintă diferite forme de egoism şi diferite mijloace de dominaţie... Bineînţeles nu sunt un adept al pesimismului, din contră, încerc să caut partea benefică a acestei relaţii şi legăturile binecuvântate de Creator.

Însă pentru a găsi partea benefică trebuie să avem un scop curat şi nobil şi un comportament adecvat.

Majoritatea femeilor cred, sau le place să creadă, că ele pot juca rolul Julietei toată viaţa şi că Romeo trebuie să se sinucidă zilnic spre a le satisface.

Iar bărbaţilor le place să joace rolul lui Rasputin în secret şi rolul sultanului cu harem dacă este posibil, când se întorc de la muncă acasă. De asemenea, bărbatului îi place ca femeia să îi poarte numele, să-l asculte şi să-i facă copii, să-i crească... ca să aibă un fel de extindere socială şi sentimentală, în spaţiu şi în timp (ca moştenitori). Toate acestea le numeşte iubire sau dragoste, în timp ce ele nu sunt altceva decât un alt aspect sau o altă denumire a egoului şi a egoismului.

Femeia, la rândul ei, încearcă să pună bărbatul sub asediul ei de gelozie, de datorie faţă de familie etc. Iar dacă vede că metodele sunt insuficiente, mai inventează poveşti ca să-l facă mai gelos şi să-i domine gândirea... poveşti despre lucru, despre colegi de serviciu, deplasări, avansări. propuneri...

Vrea să-i domine mintea, şi dacă nu reuşeşte, măcar buzunarul!

Fiecare caută puterea!

Egoism contra egoism!

Instinctul încinge instinctul!

O luptă animalică cu gheare şi cu tentaţii folosind toate mijloacele posibile, fie fizice, fie aşa numite intelectuale!

Rezultanta acestei adunări e de obicei zero.

Aici unu + unu nu fac doi, ci zero.

Femeia care crede că după căsătorie va avea două libertăţi şi două posibilităţi... (rezultatul adunării libertăţii sale cu cea a soţului), o va pierde chiar pe a ei! Iar bărbatul care a crezut că dragostea lui va fi o punte şi o cale spre o dragoste mai mare pentru viaţă şi lume, în general, descoperă că e obligat să urască oamenii şi se leapădă de toţi izolându-se acasă ca să stea în braţele soţiei sale, căci doar aşa e considerat bun şi tandru, ca şi cum căsătoria ar fi rezultatul unei scăderi şi nu o adunare.

După o luptă sângeroasă şi dezamăgiri dramatice bărbatul descoperă ca ceea ce caută el în numele dragostei nu era dragoste, ci o luptă pentru putere. Cine câştigă şi cine se predă?

Da, într-adevăr, cât de rare sunt cazurile de dragoste adevărată, în care femeia este ghid pentru bărbat, iar bărbatul îndrumător pentru femeie în lunga lor călătorie a vieţii..., unde nici unul nu va fi obstacol în calea celuilalt..., în care fiecare încearcă să ajute pe celălalt să se elibereze de complexe şi de stres.

Dragostea adevărată este dăruire; în primul rând, este satisfacţie sufletească şi morală. Este un izvor permanent care nu seacă în timpul verii şi nu îngheaţă iarna!

Izvorul dragostei este constant şi generos. Dacă bei din el te saturi şi te mulţumeşti şi nu cauţi alt izvor...

Cei care caută dragoste într-o persoană, ca să facă din ea un idol, vor fi dezamăgiţi repede. Ne îndrăgostim de o persoană nu pentru ochii ei de căprioară, nici pentru dimensiunile sale de manechin, ci pentru calităţile şi idealurile pe care le are, pentru bunătatea şi educaţia sa, pentru că poţi întotdeauna să te odihneşti pe umărul ei dacă ai nevoie, pentru că vezi în ea modelul pe care să-l urmezi...

Numai atunci poţi să rămâi îndrăgostit în continuare, când vezi că are ce te atrage şi câtă alinare poţi găsi în momentele

grele... când simți atâta încredere în viitor... când aveți împreună un scop comun și nobil...

Să nu vorbim de dragostea divină unde trebuie să-i iubești pe toți și să nu te îndrăgostești de nimeni. Așa cum a făcut marele Ghandi, care a dăruit unui popor întreg o dragoste imensă.

Oare găsim astăzi femeia care să facă din soțul ei un fel de Ghandi, care să se dăruiască lumii întregi și să nu fie doar al ei?

Oare găsim bărbatul care să nu fie gelos pentru o privire întâmplătoare aruncată de un trecător către soția lui sau găsim un bărbat care să nu privească insistent o femeie frumoasă?

Parcă toți suntem vinovați de acest infern al geloziei... Femeia caută să-și scoată în evidență părțile excitante, iar bărbatul nu pierde ocazia să se preocupe de ele!

Când oprim acest joc nebun? Când ne întoarcem spre adevăr și lăsăm deoparte aceste proceduri?

Chiar în cele mai civilizate țări crimele din cauza geloziei sunt frecvente.

— În Franța de exemplu, omul de la țară încă își omoară soția ca în orice altă parte a lumii a treia...

— În Anglia, femeia încă gândește precum un oriental din 1001 de nopți... o partidă de sex, o masă copioasă, bijuterii, și un cont în bancă...

— Iar bărbatul modern, în încercarea sa de a căuta o dragoste adevărată a căzut în capcana homosexualității... și un îndrăgostit din această categorie a oamenilor este oricând pregătit să-și omoare partenerul dacă acesta îl trădează!?

Iată unde a ajuns această așa numită dragoste.

Egoismul s-a camuflat în diferite forme, și s-a manifestat în diferite subiecte. Instinctele au rămas în spatele tuturor evenimentelor, cu toate că au ridicat steaguri diferite!!

Decădere continuă – revoltă ostilă și comportament anormal!

Cât despre dragoste, a rămas o poveste, un lucru rar, poate chiar o anecdotă a acestei epoci!?

Aroganța inutilă

Omul este uneori atât de arogant încât se consideră buricul pământului... .El crede că şi stelele au fost agăţate pe cer precum becurile ca să-i lumineze drumul seara.

De asemenea, el crede că şi celelalte creaţii şi fiinţe sunt destinate doar pentru el ca să îl slujească. De exemplu:

— Marea ca să înoate când are plăcere, dar şi să arunce toată mizeria în ea când e nevoie... de la canalizare, deşeuri industriale, până la reziduuri radioactive;

— Animalele sunt făcute ca să le călărească sau să le masacreze;

— Aurul şi diamantul din adâncurile pământului îl aşteaptă să fie scoase şi ascunse în seifurile sale;

— Chiar şi necuratul cu armata de diavoli sunt în slujba lui, servindu-l şi oferindu-i toate plăcerile la localurile de noapte şi bordeluri;

— Dacă sunt plante şi flori din întâmplare lângă locuinţa sa sau la fereastra dormitorului, acelea sunt create nu întâmplător, ci ca să-i ofere respectuos şi cu aplecăciune, aromele şi culorile care să-l mulţumească.

Era şi normal să fie atât de îngâmfat, neştiind că mai sunt şi alte constelaţii şi galaxii şi că tot sistemul solar în care trăim nu este decât un fir de nisip pe lângă aceste constelaţii... Chiar roiuri de constelaţii care conţin milioane de stele fiecare.

Iar fiecare stea are planetele proprii... În schimb, Pământul cu toată grandoarea sa nu este decât una din aceste planete, iar omul una din miliardele de fiinţe pe acest Pământ...

Atunci omul a abandonat această aroganţă instinctivă şi a început să caute altă compensaţie... căci nu i-a convenit această minimalizare faţă de natură.

A descoperit atomul şi a văzut câtă putere are prin el... A făcut bombe şi rachete nucleare, nave spaţiale. A descoperit electronul şi a construit telecomunicaţiile, telescoape, microscoape electronice, a descoperit materia şi antimateria, legea gravitaţiei şi antigravitaţiei... În loc "să cazi în jos", poţi "să cazi în sus"! Mâine poate descoperă o cale pe care merge înapoi, şi se vede întorcându-se spre trecut şi nu spre viitor?!

Invenţii şi descoperiri fără limită, fără sfârşit... în toate domeniile, în medicină, în agricultură, în mijloacele de distracţii, DYSNEY WORLD.

Dar întrebarea fundamentală rămâne: "Oare omul are suficientă minte ca să se folosească de aceste descoperiri ştiinţifice în mod eficace şi benefic, sau nu o să-l ţină capul, după cum spune proverbul, şi o să folosească aceste capacităţi pentru distrugerea civilizaţiei?

O înţelepciune veche spune că: *"Lumea este făcută cu dreptate", şi omul merită. tot ce i se întîmplă... Suntem ceea ce gândim.*

Oare vom demonstra noi oamenii, prin gândirea noastră şi faptele noastre că merităm viaţa şi nu suntem condamnaţi la moarte!?

Oare cine execută aceste pedepse, nu omul însuşi, cu mânile sale?

Oare nu ascultă cei cu putere decizională semnalele de alarmă care se trimit mereu de către gânditorii şi înţelepţii acestei lumi... faptul că o mică greşeală poate pune capăt vieţii lumii întregi, în timp ce ei se întâlnesc, discută, declară, semnează tratate, îi condamnă pe unii, îi aprobă pe alţii ridicând diferite steaguri şi slogan-uri, pretinzând că sunt apărătorii libertăţii şi ai democraţiei, în timp ce duc războaie economice şi militare nedeclarate contra ţărilor slabe şi amărâte?!

În unele ţări se aruncă la coşul de gunoi mai multă mâncare decât se mănâncă în altele.

Dacă creşte producţia de grâu se aruncă surplusul în mare ca să îi păstreze preţul ridicat, în timp ce mor anual peste 14 milioane de oameni din cauza foamei.

Iată deci că nici conştiinţa individuală nici cea guvernamentală şi oficială nu sunt suficient de luminate ca să oprească această mizerie şi sărăcie.

— *Oare are omul cu ce se mândri cu adevărat?*

— *Oare merită aceste daruri şi condiţii ideale date de creator ca să se dezvolte şi să trăiască onorabil şi mulţumitor?*

Sau va folosi toate aceste posibilităţi şi descoperiri spre a se distruge în loc să descopere cu ele universul?

Micul amănunt

Ne uităm în jur şi observăm că lucrurile nu sunt asemănătoare: fiecare plantă are o formă şi un miros aparte: unele au roade, altele nu; sunt sute de mii de specii, toate deosebite ca formă, culoare şi miros – unele utile, altora nu le ştim încă folosul...

De asemenea, animalele sunt foarte diferite: unele domestice, altele sălbatice... insecte, şerpi etc. Multora nu le găsim folosinţa sau scopul creării lor...

Suntem cuprinşi de omnidiversificare: fiecare popor are un specific, fiecare rasă are anumite caracteristici; chiar şi relieful nu este la fel: de la deşert la câmpie, până ajunge la la dealuri şi munţi; clima variază între cea ecuatorială, tropicală până la cea polară.

Aceste observaţii banale le ştim de la şcoală... Totuşi de ce omul nu învaţă lecţia bine şi de ce nu caută în profunzime să afle care este secretul acestei diversificări, de ce numărul lor este atât de mare încât nu reuşim niciodată să le cunoaştem pe toate?!

Vorbeam în alt capitol de plictiseală, de faptul că omul a banalizat totul, căutând schimbări... Această natură a omului, care cere schimbare este pe undeva normală... căci el, prin natura sa, se poate adapta la diferite condiţii de viaţă. Însă dacă Dumnezeu a creat sute de mii de specii de floră şi faună, pământul cu relief diferit, munţi de unde scoatem piatră, ca să facem cimentul şi ceramica, nisipul ca să producem liantul şi sticla... şi dacă aş număra folosinţele zăcămintelor, plantelor şi animalelor aş face pe elevul care spune lecţia de la clasa a III-a... cu o singură diferenţă, că atunci când le învăţam mă minunam şi le admiram cât de frumoase şi de utile pot fi aceste

daruri ale naturii. În schimb acum am orbit şi nu le mai văd... Mi-a dispărut viziunea... Acum văd, dar nu asimilez ceea ce văd, parcurg cu vederea cum se zice... căutând alte minuni. În fața unei alte diversificări, căutând vitrinele magazinelor şi văzând numai produse de consum, atâtea produse încât mă simt şi eu consumat de dorințele mele şi obosit de aşa zisele necesități...

Oamenii se îmbolnăvesc, copleşiți de aceste dorințe şi cerințe, fac stres, li se blochează respirația şi fac crize de insuficiență cardiacă, migrene, ulcere,... toate acestea, confundând ce este necesar cu ce e complementar, preferând un obiect, decât să tragă aer în piept... Auzim expresia: "Când am văzut mi s-a tăiat respirația" Da, într-adevăr aşa este; oamenilor li se taie respirația când văd lucruri noi şi deosebite. Mulți rămân şi "cu gura căscată"... Da! Aşa este, de atâtea ori vedem lucruri noi; rămânem fără respirație şi cu gura căscată! Iar dacă oamenii se uită zilnic în vitrinele magazinelor şi urmăresc reclamele de la televizor, afişele din ziar... mai ales cele de tip "sună-mă acum, sunt deschisă... te aştept să mă descoperi... " e normal să se îmbolnăvească!

Bieții oameni nu mai ştiu la ce să se uite, de aceea îi vedem umblând pe stradă ca somnambulii sau stând la volan cu gura căscată şi cu aceste imagini în cap, conducând ca şoferi de salvare sau pompieri în plină misiune, făcând accidente şi înjurând trecătorii care le taie lanțul imaginilor din cap.

Oamenii au dreptate, sunt stresați şi grăbiți şi oricât s-ar grăbi, nu ştiu dacă vor avea timp să le facă pe toate... De aceea mulți stau şi noaptea târziu ca să termine de inhalat toate prafurile industriei şi a comerțului, urmărind teleshoping sau reclame în pauzele serialelor polițiste şi de comedie, oferite cu plăcere de posturile noastre dragi cu atâta amabilitate şi prietenie! În acelaşi timp soția ne bate la cap cu cerințele cotidiene concomitent cu impresiile asupra celor văzute. Omul îşi înghite mîncarea cu sticla de Cola în mână ca să nu piardă serialul... şi nu ştie să înghită mai întâi sau să i se oprească

respirația și să-i stea mâncarea în gât față de cele văzute și auzite!?

Ia stai un pic. Așa a strigat Arhimede, ieșind din baie gol și strigând EVRICA! EVRICA! (am descoperit-o)... Atunci descoperise legea care îi poartă numele!

Și eu am descoperit o mare taină medicală astăzi! Cauzele unei probleme vechi, mult investigate de medici și cercetători...

Parcă se recomandă să mesteci bine mâncarea ca să o asimilezi... iar dacă nu o faci, vei avea indigestie.

Iată deci acest mic amănunt: CAUZELE CONSTIPAȚIEI fiziologice de care suferă lumea din epoca supervitezei, și paralel cu ea cauzele constipației morale și mentale în care trăim astăzi!

Copiii care se cred grozavi

Câteodată îţi vine să plângi ca un copil care s-a rătăcit de mama lui în centrul oraşului şi nu-şi mai găseşte drumul spre ea sau spre casă...

Noi, oamenii mari, credem că am descoperit cerul şi galaxia cu ştiinţa noastră teoretică, sau cu progresul tehnologic pe care l-am dobândit, în timp ce noi încă abia ne iniţiem în alfabetul ştiinţei exact ca şi copiii noştri.

— Te întreabă copilul tău cel mic, arătând cu degetul spre Lună, ce este aceasta?

Tu, ca om mare şi învăţat, începi să-i vorbeşti şi să-i explici cu poveşti... cu teorii... cu vorba serioasă... cu gluma... şi până la urmă constaţi că nu ştii nici tu de unde a venit şi de ce. Nimeni nu ştie, nici chiar EINSTEIN...

— Te întreabă unde a plecat bunicul său după ce a murit... sau de fratele său – unde a fost înainte de a se naşte...

Şi nu reuşeşti să-i dai un răspuns convingător, căci nimeni nu ştie exact ce e înaintea naşterii şi nici ce e după moarte!

— Te întreabă de unde vine curentul electric şi ce este.

Tu îi explici despre centrala electrică şi efectele luminoase ale curentului electric... Dar tot nu şti nici tu ce e curentul electric. Nici ce e lumina. Chiar dacă întrebi savanţii, cu greu îţi vor explica ştiinţific ce e lumina; de fapt şi nici Newton însuşi nu ştie.

S-au dezvoltat ştiinţe, domenii multiple, şi încă suntem căutători de adevăr...

— Am vorbit şi am scris despre psihologia omului şi încă nu ştim ce înseamnă suflet...?!

— Am făcut ceasuri care să măsoare timpul... şi încă nu ştim ce înseamnă timpul...?!

— Locuim pe Pământ de milioane de ani, dar nu cunoaştem decât ceva în legătură cu scoarţa lui...?!

— Am dezvoltat şi s-au inventat tot felul de tratamente medicale şi încă nu ştim cum acţionează un virus...?!

— Ştim despre tot universul şi ne lăudăm cu tot felul de invenţii, dar nu ştim ce se petrece în noi înşine şi nu putem să ne vindecăm de un cancer, sau de SIDA...

Nu vreau să mai spun că sunt încă zeci de boli incurabile care provoacă moarte şi nu ştim să le facem nimic... boli de ficat, de pancreas, de sânge etc.

— Facem industrie şi ne lăudăm cu civilizaţia, în timp ce deversăm multe din deşeurile industriale în apele râurilor şi mărilor...

— Poluăm de asemenea aerul pe care îl respirăm, cu gaze toxice şi prafuri industriale. Schimbăm echilibrul naturii şi nu ştim când se întoarce asupra noastră efectul de bumerang al dezechilibrelor ecologice aducând canicule şi inundaţii...

— Asistăm la un eveniment sau la o întâmplare şi fiecare din noi o descrie în o mie şi una de forme... chiar dacă s-au scurs câteva momente, sau un ceas de la evenimentul respectiv. Oare ce se întâmplă atunci cu istoria de acum o sută, o mie de ani, sau mai mulţi? Cât de veridică este? Oare toate volumele scrise sunt adevărate sau sunt imaginaţii...

— *Cât de departe suntem de adevăr şi cât de puţin ştim?*

Nu e o diferenţa mare între cunoaşterea noastră şi cea a copiilor noştri măsurându-le relativ!

De asemenea nici în comportamentul nostru agresiv şi egoist.

— Copilul nu dă jucăria lui altuia... Dar nici noi nu suntem darnici deloc... şi nu lăsăm pe nimeni să beneficieze de ceva chiar dacă nu ne trebuie. De multe ori domină răul din noi...

Să moară şi capra vecinului!!

Iar făcând câteva comparaţii vedem că:

— Copilul smulge un lucru sau o jucărie; Cel mare fură;

— Copilul se bate cu altul; cel mare loveşte cu parul şi uneori cu cuţitul;

— Copilul se ceartă; cel mare ucide

— Copilul dă cu o piatră; cel mare aruncă cu o bombă nucleară.

Oare nu am voie să plâng această lume de copii care se cred grozavi?

Ce este omul?

Unele din întrebările fundamentale ale filosofiei sunt:

Oare cine suntem; de unde am venit, ce căutăm şi încotro ne îndreptăm?

Suntem acel corp care se naşte, trăieşte, se mişcă, se hrăneşte şi pe urmă moare? Sau suntem un suflet care simte, doreşte, iubeşte, urăşte şi pe urmă se satură de toate şi nu ştie ce curiozităţi să mai caute ca să umple această goliciune din el?

Dar mai suntem şi gândul care percepe şi alte dimensiuni.

Iată că începem să aflăm că suntem ceva mai deosebit decât celelalte creaţii... Avem ceva în plus. Gândim, înţelegem, inventăm, apreciem şi până la urmă conştientizăm!

Suntem un tot unitar, care cuprinde nişte facultăţi care funcţionează într-o corelaţie armonioasă, neputând exista una fără cealaltă, şi anume:

1- Mintea care percepe impulsurile primite de la planul spiritual cu ajutorul cărora analizează informaţiile dobândite prin simţuri (văz, auz etc.);

2- Sufletul care percepe informaţiile primite de la planul mental şi de la cel fizic, le prelucrează şi le trimite înapoi sub formă de impulsuri în ambele direcţii, după placul său... De aceea sufletul poate fi subiectiv şi îşi schimbă naturaleţea informaţiilor primite... Ca atare, sufletul poate să fie bun sau rău, orgolios sau smerit, agitat sau liniştit, mulţumit ori nemulţumit, deoarece el foloseşte corpul cu simţurile, şi mintea cu capacităţile sale pentru a alege o cale să o urmeze...

3- Corpul care primeşte din planul sentimental (al sufletului) impulsuri, iar de la simţuri informaţii. Acest corp poate să fie sau bine tratat, sau solicitat şi supus unor excese de eforturi pentru atingerea anumitor scopuri. Deci nu el hotărăşte,

ci sufletul... care este cu dorinţele, cu plăcerile, cu imaginaţiile şi cu scopurile... Şi dacă acest suflet este foarte pretenţios, oboseşte corpul şi îl solicită la sarcini mai mari decât ar putea să le îndeplinească în mod normal... De aici poate începe dezechilibrul fiziologic, încep bolile şi problemele fizice, precum şi cele psihice...

Până la urmă ce trebuie să facem ca să nu mai greşim?

Să nu ne confundăm limitându-ne la corpul nostru! Noi nu suntem doar nişte organe adunate la un loc într-un sac cu piele...

Noi nu suntem aspectul doar, noi suntem şi sentimentele, suntem acel viu care vorbeşte, se sprijină pe picioare şi mâini, precum o păpuşă de teatru ce se mişcă cu ajutorul unor sfori invizibile... ascunse după o cortină...

Aceste sfori sunt dirijate de o singură comandă,... de o singură dorinţă,... de un singur eu, sau suflet, sau oricum vreţi să o numiţi!

În spatele diferitelor organe există o legătură tainică, o unitate,... una singură care vorbeşte, dirijează şi controlează...

Dacă te uiţi în jur vezi că toate tipurile de plante şi de animale au o singură voinţă, o unitate; voinţa de a trăi,... de a se manifesta sub diferite forme şi aspecte; de a îndeplini o misiune tainică şi înţeleaptă...

Nu este întâmplător că în esenţa lucrurilor avem de-a face cu o singură formă fizică, cu aceiaşi compuşi chimici. *Nu este întâmplător că avem plămâni... toţi respirăm...; Nu este întâmplător că girafa are 7 vertebre cervicale la fel ca omul... sau că maimuţa are coadă asemenea vertebrelor sacrale ale omului... sau că liliecii au braţe ca ale noastre, cu acelaşi număr de oase şi articulaţii...*

Noi şi pomii avem aceiaşi componenţi: carbon, apă şi minerale... şi toate când se ard se carbonizează... Toate formele de viaţă se descompun şi se transformă în pământ! Iar acest pământ conţine aceleaşi elemente din care sunt formate Soarele, stelele şi plantele... Cu cât încerci să pătrunzi mai

amplu, constaţi că în stele şi galaxii, vei găsi acelaşi lucru... aceleaşi componente...

Tot universul este făcut dintr-o singură materie primă... însă cu diferite densităţi şi proprietăţi...

Oare aceasta este o întâmplare?! Sigur că nu! Există o ţesătură comună între toate aceste forme şi lucruri... De fapt ele nu sunt diferite în fond, ci sunt diferite în arhitectura lor... Sunt diferite forme de energii, dar este aceeaşi energie... Curentul electric poate fi transformat în căldură, sau în lumină, sau în câmp electromagnetic... sau în descompunere ionică a compuşilor chimici, anioni şi cationi...

Deci este aceeaşi energie care se manifestă în diferite aspecte şi forme. Este unitatea în diversitate!

Iar cuvântul unitate sau a se uni, în limba sanscrită înseamnă YOGA... sau a găsi unitatea în toate... Să nu priveşti lumea ca ceva exterior, străin şi diferit de tine însuţi? Aceasta este cea mai mare iluzie... să vezi că eşti altceva sau separat de mediul în care trăieşti... Totul se intercalează şi se intersectează. Orice schimbare sau suferinţă care afectează mediul (natura şi oamenii) te va atinge şi pe tine. Iar această luptă între tine şi cei din jur nu este decât o distrugere a legăturilor acestei unităţi şi a binelui care vă leagă şi vă susţine...

Dacă vrei să te realizezi şi să simţi că trăieşti, sau că aparţii de ceva şi cuiva, trebuie să deschizi braţele şi să îmbrăţişezi tot ce este în jur... trebuie să înţelegi oamenii,... să simţi florile... şi să te vezi în natură, ba chiar în stele...

Marele poet Omar Khaiam spunea: "Calcă uşor căci această ţărână nu este altceva decât rămăşiţă a unor ochi albaştri...".

Iar oamenii care vor să asculte vocea acelui UNIC din ei, trebuie să oprească mai întâi sunetele şi zgomotele simţurilor şi dorinţelor... chemările instinctelor şi ale plăcerilor... şi să-şi supună corpul sunetului muzicii eterne, care face această vioară (corpul) să cânte armonios.

Acel UNIC care este prezent în toate fiinţele şi creaţiile..., care se manifestă în fel şi fel de modalităţi şi chipuri..., trebuie căutat prin gândire, prin apreciere, prin admirarea perfecţiunii creative, până la scufundarea totală în această apreciere (devenită contemplaţie), DEVENITĂ O TĂCERE COMPLETĂ...

Atunci când tăcem, putem asculta acea muzică subtilă, acea cântare divină care stă la baza oricărei fiinţe, sau creaţii din acest imens univers!

Te uiţi şi câştigi!

Informaţiile şi ştirile circulă astăzi cu viteza fulgerului în lume, cuprinzând toate domeniile vieţii umane.

Flămând de cultură şi iubire, sătul de lipsuri spirituale şi materiale şi de neputinţa de a şi le îndeplini şi procura, omul,se simte atras de sloganuri îmbietoare, dar diabolice, de genul "Te uiţi şi câştigi".

Cum ar fi oare posibil ca, numai privind pe ecran, să câştigi ceva? m-am întrebat şi eu, ca străin în această ţară. Am urmărit cu atenţie programele numeroaselor posturi de televiziune apărute ca ciupercile după ploaie. Am avut ocazia să vizionez de foarte multe ori filme de groază, cu crime de o cruzime înfiorătoare, filme cu hoţii, violuri, delapidări care te cutremură. Altele mai domestice, pline de sexy, de parcă te aflai în case de toleranţă.

Ce învaţă tineretul din aceste filme cu care se întrec toate canalele de televiziune, care prezintă o lume a destrăbălării şi a decadenţei?

— Află cum poate deveni milionar spărgând o bancă, sau tâlhărind un grup de pasageri?

— Învaţă cum să omoare cu sânge rece? Să profaneze morminte în cimitire? Să ascundă victimele şi să şteargă urmele?

— Ca să demonstreze că sunt bărbaţi, trebuie să fumeze ţigări scumpe, străine, furând bani de la părinţi? Mulţi ajung să se drogheze cu heroină, cocaină şi altele!

— Formează grupuri care se bat şi se omoară întrecându-se? Aplică tot ce văd în filme?

Crima din parcul Cişmigiu petrecută în plină zi în centrul capitalei sub ochii paznicului din parc şi a unei mulţimi strânse

în jur, la care nimeni nu a avut curajul să intervină, este o pată pe obrazul Bucureştiului. Arată nepăsare şi neputinţă din parte colectivităţii. Parc-am fi în vestul sălbatic, unde revolverul este lege! Spiritul de într-ajutorare între oameni a dispărut.

Trăim o epocă a găinăriilor şi a mârşăviei. Viclenia domină spiritele. Cel ce înşeală se simte erou.

Astăzi nici în război, luptătorul de calitate, eroul, nu mai este un factor decisiv în învingere sau pierdere. Domină armele sofisticate, care ucid prin simpla apăsare pe un buton. Viclenia şi duritatea conduc lumea modernă pe întreg pământul. În filmele ce se prezintă pe ecrane, oamenii au acces la tot felul de idei şi metode de distrugere.

Am aflat prin presă cum se vinde o casă mai multor persoane de către foştii proprietari, care profită de buna credinţă a cetăţeanului cinstit, furându-i bruma de agoniseală dintr-o viaţă întreagă.

Vedem cum se poate intra într-o casă, dându-se drept reparatori de televizor,de gaze, de apă etc. şi sunt omorâţi oamenii sau, în cel mai bun caz se fură tot ce se găseşte.

Desigur sunt şi filme bune şi emisiuni pline de cultură şi de învăţătură, arătându-se oamenii mari ai ţării (Dl. Octavian Paler, Dl. Pruteanu, şi nu numai, care în 10 minute, zilnic, reuşesc să-ţi strecoare o fărâmă de cultură într-un mod atrăgător), şi altele care desigur întrec pe cele expuse de mine mai sus. *Dar trebuie totuşi avut grijă că tineretul este interesat de multe ori de exemplele rele pe care le prinde imediat, ţinând seama şi de lipsurile traiului din zilele de astăzi.*

Dar să revin la sloganul de care m-am legat eu în acest articol: "Te uiţi şi câştigi". De unde iese câştigul? Din când în când, o voce hotărâtă îţi spune "Nu pierde ocazia. Sună la telefonul 8989... şi poţi câştiga milioane, dacă răspunzi la întrebarea " Cum îl cheamă pe câinele lui Al Bundy?" sau "Cum îl cheamă pe fiul cutăruia din filmul cutare?" sau câte

bidoane avea în mână X? sau cum se zice "A plăcea sau a place?" etc.

Telefoanele care încep cu numărul 89 costă mii de lei secunda. Omul simplu (că cei bogaţi nu se coboară la aşa ceva) zic omul obişnuit, înglodat în datorii, speră să iasă câştigător şi, după ce nu are bani, se îndatorează cu sume mari la telefoane. *De câştig nici vorbă!* Ajunge la disperare, întocmai ca jucătorii de la Caritas. Dar cui să se plângă, că doar nu l-a obligat nimeni, nu? DAR L-A ÎNDEMNAT DIABOLIC: ÎNCEARCĂ!

Banul şi orgoliul stimulează azi pe om. Mulţi tineri doritori să iasă din mizerie, stau zile întregi la coadă, să se înscrie la concursurile "Cine ştie câştigă?" Ar trebui folosite în alt fel calităţile excepţionale ale acestor tineri, care să fie spre folosul societăţii şi al lor personal.

Nu vreau să arăt prin cele de mai sus că nu există şi programe de televiziune care te învaţă să-ţi experimentezi cunoaşterea. Totuşi cunoaşterea este personală, individuală, nu mecanică, nu prin culegerea de informaţii fără să trăieşti sensul lor în interiorul tău. Doar experimentând cunoaşterea, inima ţi se deschide şi insula pe care te afli se extinde devenind un continent. Tu, din insignifiant devii Totul. Totul se manifestă atunci prin tine... aplicând porunca lui Dumnezeu care îţi strigă: ÎNTRONEAZĂ-MĂ PENTRU TOTDEAUNA ÎN INIMA TA!

Numai cu credinţa în Dumnezeu, cu onestitate, cu bunătate şi cu multă răbdare, omul poate fi salvat de otrava devastatoare ce a pus stăpânire pe întreg pământul.

Circulația chinezească și unele lecții posibile

De curând am avut ocazia să vizitez China în interes comercial, căci astăzi, dacă nu ai activități paralele, nu-ți poți oferi un nivel de trai cât de cât omenesc.

Am cunoscut acolo acea atmosferă orientală, puțin exotică. M-a uimit acel șir interminabil de oameni care trecea pe sub fereastra camerei în care locuiam, la un hotel din Beijing!

Călătoreau cu diferite mijloace de transport... Unii pe bicicletă, alții conducând mașina, dar majoritatea mergeau "per pedes" pe jos...

Toți treceau în tăcere și liniște, pace și armonie.

Nimeni nu deranja pe alții... Nimeni nu înjura. Nimeni nu vorbea fără rost. Parcă erau ghidați de dorința de a trăi, de un bun simț(ca un șir de furnici harnice, grăbite să suie și să coboare diferite reliefuri fără să se încurce între ele) în acel dute-vino continuu. Oare cine a învățat furnica să meargă regulamentar și pașnic fără să se certe una cu alta când fac parte din același mușuroi? Își vede fiecare de treaba sa, spre bunul mers al tuturor.

Am făcut o asemănare între chinezi și furnici, căci mi se păreau asemenea în hărnicia lor.

Între vehiculele utilizate de ei, predominau bicicletele. Întocmai ca un fluviu în permanentă mișcare, o apă curgătoare care ocolește căte o piatră mare aflată în calea ei și curge după înclinația terenului, așa bicicliștii ocoleau câte o mașină parcată să încarce marfă în drumul lor sau vreun cetățean care trecea pe unde nimerea, sau orice alt obstacol ce le ieșea în cale, fără să vocifereze sau să înjure.

Ce deosebire față de restul lumii! De noi care ne considerăm civilizați. Aici omul s-a îndepărtat de Adevăr și de bine s-a izolat în scoica egoismului său. Vrea totul numai pentru el. Nimic pentru semenii săi. Fiecare se crede perfect, mânat de un egoism feroce și de îngâmfare... A uitat că a venit slab și neajutorat când a apărut pe lume și că se va întoarce aidoma, la bătrânețe... A uitat că orice funcție ar avea, orice avere, nu poate trăi fără ceilalți, fie el avocat, medic, croitor, țăran, miner sau fie chiar împărat. Este oare așa de greu să înțelegem și să aplicăm acest lucru în viața noastră?

Se fac legi ca să fie respectate și ca să ne respectăm unii pe alții. Este oare așa greu să le aplicăm?? Mă refer spre exemplu la automobiliști. Când eram săraci în timpul comuniștilor, conduceam în oraș cu maxim 60 Km/oră, că ne era frică de radar... Astăzi nu mai putem decât cu 100 Km/oră. Depășim linia de tramvai. Nu lăsăm pietonii să traverseze deși e lumina galben intermitent. Fiecare circulă cum îl taie capul.

De ce nu lăsăm niciodată un vehicul din spatele nostru să ne depășească și accelerăm simultan, claxonând lung și nepoliticos? Nu pierdem ocazia să-l semnalăm cu farul; îl privim urât, îl jignim cu vorbe urâte și îl amenințăm cu pumnul! Ne lăudăm uneori cu gesturi obscene și pretindem că suntem civilizați! Înjurăm vecinii noștri pe drum, la serviciu și chiar în întâlnirile colegiale, dar pretindem să ni se vorbească politicos!

Vrem să fim numiți europeni, mai bine zis să fim primiți în Europa. Desigur, avem dreptul să o cerem, geografic, dar mai sunt multe de spus, adică de pus la punct din punct de vedere educativ, cultural, și mai ales al comportării în lume.

Desigur, Europa înseamnă Goethe, Shakespeare, Hugo, Dante, Michelangelo, Bethoven, Rousseau, Revoluția franceză etc, rod al frământărilor sufletești ale omului, în decurs de veacuri, spre binele omenirii. Dar tot din tagma celor iluștri de mai sus fac parte și Eminescu, Enescu, Iorga, Bălcescu, Goga, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, ultimii

enumerați au fost chiar stâlpi de pavăză ai Europei în calea barbarilor spre Europa.

Aşadar nu se poate spune în nici un caz că românii nu ar avea drept legitim să-şi zică europeni. Nu sunt mai jos ca prestigiu cultural față de țările primite în primul val al intrării în Uniunea Europeană. Ce vină li se aduce însă? Că în urma tăvălugului comunist, țările ce au făcut parte din blocul comunist, cele din răsăritul Europei, şi-au pierdut dreptul de a se integra în civilizația europeană, fiind mult sub nivelul cultural şi sub nivelul unui trai civilizat față de apus. *REALITATEA ESTE ÎNSĂ ALTA. Nivelul cultural şi social a scăzut şi în apus. De unde ne-au venit filmele despre care am vorbit la capitolul 16 din prezentul eseu, nu din apus? De unde ne-am pricopsit cu reviste porno? Sau cine ne obligă să recunoaştem drepturile homosexualilor şi al lesbienelor? Dar drogurile? Dar hoțiile care ne sunt prezentate cu lux de amănunte în filmele şi crimele cutremurătoare nu sunt tot din "luminatul apus"?*

Ce lipseşte într-adevăr în România este nivelul minim de trai al individului şi cizelarea în comportare.

În apus se respectă cu strictețe legile, altfel vin imediat amenzi mari şi pedepse drastice.

În privința circulației cu autovehicule, acolo trebuie respectate legile, faptele urmărite de polițişti. Lumina semaforului, depăşirile reglementare! Nu ai voie să,claxonezi, să înjuri, să faci semne cu mâna ca amenințare. Altfel vine amenda.

Pietonii trebuie să treacă numai prin locurile special marcate, respectând lumina semaforului.

Polițiştii, dacă nu sunt corecți, dacă primesc şpagă, sunt destituiți.

Dar ar mai fi ceva care este marea bubă a multor români (post decembrişti) şi care în apus lipseşte cu desăvârşire: acolo omul munceşte serios pentru a avea nivelul de trai dorit. Nu vezi acolo oamenii plimbându-se toată ziua pe străzi, arzând

gazul, distrându-se, şi apoi pretinzând un salariu la fel cu al celui care munceşte conştiincios. Nu lucrezi cu râvnă, nu ai loc de muncă.

Aici toţi vrem să dăm lecţii! Vedem paiul din ochii vecinului, dar nu vedem bârna din ochiul nostru.

Toţi vrem dreptate şi pretindem superioritate dar nu dăm altora nimic, nici o concesie sau o şansă măcar... Şi în loc să fim ordonaţi precum europenii şi amabili ca orientalii, suntem orientali în comportament şi occidentali la pretenţii şi aspect! Indisciplinaţi în fapte şi duri şi exigenţi în vorbe!

Iar eu tare aş dori să fim exemplari de politicoşi, lăsând faptele să ne reprezinte, ocolind vorbele şi certurile precum chinezul obstacolele!

Drepturi şi datorii

Încetul cu încetul încerc să abordez nişte subiecte cu pretenţii concrete, vorbind despre om şi relaţia sa cu mediul în care trăieşte...

Faptul că sunt de altă naţionalitate încă, se datorează aceloraşi cauze de care ne plângem cu toţii (birocraţia, şi numărul mare de specialişti care îi avem), că dacă rezolvă problemele oamenilor repede, nu mai au loc de muncă... Cu cât pot să te împiedice şi să te umilească, cu atât îşi dovedesc că sunt patrioţi şi devotaţi naţiunii, căci în părerea lor, naţional înseamnă cât mai încuiat la minte şi succint la comportament. De aceea neacordarea cetăţeniei române după aproape trei decenii de la venirea mea în România nu mă scuteşte de datoriile mele faţă de comunitatea în care trăiesc. Adică să respect legile şi să folosesc toate posibilităţile mele pentru dezvoltarea şi îmbunătăţirea condiţiilor sociale, umane, culturale, spirituale.

Mi-aş permite să-mi spun şi eu părerea ca un spectator care vede, aude şi se îndurerează... Unele din cele văzute mă ating şi pe mine, iar altele nu. La fel este şi cu cele auzite...

Hai să o luăm de la capăt... De aproape şapte ani, din 1 ianuarie 1993 – de când am revenit în ţară – tot aud că e o stare de sărăcie în România şi o nemulţumire generală faţă de starea economică. Pe om îl interesează mai întâi nivelul de trai după care când e sătul mai vorbeşte de artă sau de ştiinţă...

În toţi aceşti şapte ani am fost martor al nemulţumirilor populaţiei, presei etc. faţă de nivelul de trai.

Au dreptate oamenii în nemulţumirea lor, dar după cum o spune înţelepciunea orientală: victima este partener cu ucigaşul...

În România, starea de sărăcie este determinată în primul rând, DE MENTALITATE, nu de condiții doar... Cei care cer acum prin sindicate salarii mai bune, prin proteste și greve, în ce măsură și-au fundamentat pretențiile? Bineînțeles nu toate întreprinderile au aceeași vină... Totuși câte ceva au toate! Poate o fi plictisitor să intru în detalii, dar niște amănunte și exemple sunt necesare pentru a lămuri problema!

Dacă rolul sindicatelor este să ceară drepturi pentru salariați și atât, oare cine îi îndrumă pe acești salariați și cine îi sfătuiește să muncească și să producă?! Nu doar să se prezinte la locurile de muncă și să ceară salarii? Câte întreprinderi de la Revoluție încoace sunt într-un pronunțat declin al producție? Sute, dacă nu mii!! Cine este sindicatul și cine este patronatul? Se situează în tabere diferite, după cum s-a lucrat până acum? Răspunsul este simplu. Dacă întreprinderile erau privatizate atunci, da, am putea spune că rolul sindicatelor este doar să ceară drepturi pentru salariați, căci problematica producției și a desfacerii ar fi în principal a patronului, care trebuie să aibă grijă să meargă treaba și să aibă randament și calitate în primul rând. Dar atâta timp cât în această perioadă de tranziție toate sunt ale statului, ale FPS-ului, lucrurile se schimbă. În condițiile doar ale unor titluri și funcții, fără însă nici un fel de răspundere reală... și lucrurile au mers în această direcție îmbârligată luptând fiecare de pe poziția lui și cu autoritatea pe care o posedă, în întuneric și ignoranță, fără să știe în ce direcție să se orienteze.

Patronatul ar avea sensul adevărat de patronat în condițiile deținerii proproetății. Nicidecum însă, era reprezentat de un director care are în primul rând grija de a-și păstra funcția și a-și îmbunătăți salariul și indemnizațiile... Care știe că fabrica nu produce, și este conștient că acest lucru va falimenta fabrica și mai departe bugetul statului... care este ocupat și interesat de comisioanele pe care le obține pentru a vinde un produs cerut de piață, sfătuindu-și cunoștințele să se grăbească înainte să se trezească monstrul (STATUL) din hibernarea produsă de

somnifere şi anestezice super puternice: BIROCRAŢIE; AFACERI PROPRII; LUPTA PENTRU PUTERE; CORUPŢIE. Bineînţeles că salariaţii, participă şi ei la acest joc, jefuind fiecare după puterile sale,iar cei care se pretind cinstiţi sunt de fapt corupţi primind salariul, fără să muncească, ci doar pentru prezenţă, exact ca cei care vând bunurile statului pe gratis, pentru comisioane grase... Nici ei nu au muncit pentru aceşti bani. Dar această corupţie este morală şi legea nu o poate sancţiona. Toţi pretind că sunt victime dar, repet, victimele, au conlucrat la propria lor lichidare. Dovada acestui mecanism de prăbuşire şi distrugere economică voită, sau acceptată,o constitue falimentele mascate, la toate nivelele, falimente deconspirate de concedierile în masă şi de generalizarea sărăciei în toată ţara.

Judecând la rece cu mintea noastră nu sentimental, înţelegem că fiecare element din această construcţie a participat la şubrezirea ei. De aceea construcţia se va prăbuşi, căci scheletul scârţâie şi poate că s-a ruginit...

Aşadar ca să ceri drepturi trebuie să-ţi faci datoria... indiferent cât de mică este abaterea la plecare. la distanţa deplasarea este mare şi dacă adunăm greşelile fiecăruia din elementele societăţii este clar că structura şi forma finală a construcţiei va fi un nou născut cu malformaţii congenitale, căruia îi aplici tratamentul degeaba.

Până nu se va stabili exact ce înseamnă patronat, şi cât de apt este pentru a conduce o fabrică spre progres şi succes, înţelegând toate dificultăţile prin care trebuie să treacă, şi să respecte contractele încheiate, până atunci nu vom avea schimbare în bine! Până nu se realizează că patronatul nu trebuie să acopere pagubele produse de incapacitatea manageriatului, nu se va rezolva problema. Până nu se înţelege că pe patroni îi doare sufletul dacă pierd banii agonisiţi şi nu tolerează nici o greşeală sau o înşelăciune... exact ca şi cum ar fi un singur patron care are un singur buzunar şi nu acceptă să se autopăcălească cu mâna lui... până atunci nu vom reuşi...

Sindicatul nu ştia că se fură?! Nu ştia că nu se munceşte?! Dar salariaţii nu ştiau?! Dacă cineva poate să spună nu... să poftească să ne lămurească. Iar dacă ştiau toţi ce se petrecea, atunci de ce au tolerat şi au închis ochii, aşteptînd să vadă finalul tragediei, de parcă se petrecea pe ecran şi nu în viaţa lor personală?

Oameni buni, dacă sunteţi toleranţi este bine, căci aşa se supravieţuieşte. dar asta se face în limitele legii şi ale bunului simţ... Cu alte cuvinte, să tolerezi că vecinul şi-a parcat maşina în locul tău şi să nu-i înţepi roţile este un comportament civilizat... Dar să-l laşi să fure şi să închizi ochii este un act iresponsabil... indiferent de motivaţia pe care o aduci... deoarece dacă închizi ochii, astăzi fură pe alţii, mâine vine rândul tău! Asta nu înseamnă să-ţi bagi nasul în oala altuia, şi nici să mori de grija lor, totuşi un cuvânt şi o poziţie trebuie le ai mai ales dacă eşti întrebat!! Nu zici: că nu mă bag, că nu-I treaba mea că se fură, că mă dă afară... Căci dacă merge treaba aşa astăzi, mâine toţi vor fi daţi afară... Măcar să încercăm să oprim acest tăvălug al corupţiei şi al nepăsării cu adevărat, nu cu vorbe! De aceea trebuie să veghem cu toţii şi să ştim că nimic nu se schimbă de la sine, ci numai dacă depunem un efort şi dacă gândim corect şi nu ne lăsăm duşi de noaptea furtunoasă a tranziţiei la întâmplare.

Vedem cu toţii că o greşeală se plăteşte mult mai scump după ce se face. De aceea este recomandat şi mai înţelept să o prevedem, şi să o împiedicăm.

Poate ca cineva să spună că ştim aceste lucruri... dar noi nu suntem de vină, căci nu avem nici o putere să facem schimbarea. Răspunsul meu va fi următorul: Orice revoluţie de la cea franceză până la cea din România decembrie 1989, toate au reuşit prin solidaritatea poporului şi intenţia fermă de a schimba un regim. Această solidaritate trebuie să rămână puternică şi după revoluţie... Flacăra nu trebuie stinsă imediat ce s-a răsturnat regimul politic, şi trebuie să rămână aprinsă pentru a lumina calea spre ispăşire şi eliminarea tuturor factorilor nefavorabili care ar împiedica reuşita schimbării...

Lupta cu capetele regimului s-a terminat, dar caracterele şi mentalităţile celor care au rămas trebuie schimbate şi controlate în continuare pentru a nu se aluneca iarăşi în mlaştina polarizării puteriilor şi mai ales a intereselor personale... Iar aici procesul este foarte complicat şi dacă nu participă toţi la apărarea victoriei câştigate conştientizând fiecare gând, fiecare vorbă, şi faptă, atunci pericolul dezorientării şi chiar debusolării totale ne va pândi, fugind după lozinci deşarte şi luptând împotriva unor cauze secundare, lăsând pe cele vitale în urmă...

Deci pentru a reuşi, lupta trebuie să înceapă cu noi înşine... să eliminăm din noi neglijenţa... care încă domină în modul nostim de a ne comporta la serviciu şi pe stradă. Tolerăm greşelile şi nelegiuirile făcute de alţii, unele le facem chiar noi şi ca să fiu mai explicit dau un exemplu. Dacă îţi trebuie ceva pentru casă îl iei de la fabrica unde lucrezi şi fără să-l plăteşti... dacă nu-l ai la tine la serviciu, dai un ciubuc la o cunoştinţă şi ţi-l aduce de la el unde lucrează... Acest exemplu este mic şi banal, dar câţi nu fac aşa? Câţi nu iau de unde nu trebuie şi nu plătesc? Şi nu numai o dată... Mulţi chiar trăiesc din aceste sustrageri ilegale... şi fenomenul este general în sensul cuprinderii majorităţii... Câte alte exemple similare se pot da din viaţa pe care o ducem încă în România, comportându-ne ca pe vremea comunistă? Atunci se fura puţin, dar se muncea ceva... Acum se fură tot şi nu se munceşte decât în interes de scaun şi să nu transpire ca să nu prindă vreo răceală!

Trebuie o schimbare a mentalităţii, trebuie să se muncească iarăşi ca să se schimbe situaţia în bine. Fiecare trebuie să caute să facă ceva cât mai este posibil până nu-i vine rândul la concediere!!

Eu spun aceste lucruri în cunoştinţă de cauză, nu din auzite, căci am încercat să fac unele exporturi când am venit în România în 1993, însă oriunde am căutat ce m-a interesat, era aproape imposibil de realizat... Sau nu lucrau muncitorii şi aşteptau creşterea salariilor, sau conducerea trebuia schimbată, sau livrau produse numai prin SRL-uri care profitau de pe urma fabricii. Uneori dădeau doar la italieni, la nemţi, sau la nu ştiu

mai cine? De parcă ziceai ce bine le merge de nu se mai uită la clienţi începători şi amatori... Cînd am cerut doar un produs, nu m-a luat nimeni în seamă. Se credea că numai comenzile mari trebuie executate. Au uitat că nu mai este cine să aducă aceste comenzi decât ei personal, cei din fabrică... Nu mai caută nimeni să încheie afaceri pentru ţară, toţi umblă să încheie afaceri proprii... iar cei care nu aveau clienţi, aşteptau să le cadă câţiva din cer şi ei să-l aleagă pe cel mai bun!

Se lăudau că exportă în ţări civilizate şi marfa lor este cerută pentru preţ şi calitate... Acum au terminat cu scuzele, au terminat şi utilajele şi s-au trezit falimentari, iar statul nu-i mai subvenţionează, şi clienţii nu mai sunt interesaţi de ei ne mai putînd oferi nici preţ, nici calitate... hai să luptăm prin sindicate pentru drepturi şi salarii?!

Noi oamenii uităm că am avut asigurat locul de muncă, iar dacă-l pierdem nu ni se dă altul. Dacă am avut posibilitatea de a munci, de ce nu am făcut-o? N-am moştenit ruine cum a fost cazul nemţilor şi a englezilor după război... Am moştenit o ţară în care se muncea... Şi se sacrifica! Se spunea că este o generaţie de sacrificiu căci s-au construit multe, iar copiii noştri o vor duce bine.

Iată că noi înşine am distrus ce am construit din multe motive... dar nici unul nu este acceptabil... Căci cei slabi motivează, iar cei puternici şi hotărâţi se ridică şi merg mai departe. Şi vasul dacă eşuează, trebuie să fie marinarii capabili să-l aducă la direcţia cea bună spre destinaţia aşteptată ca să nu-i înghită apa tulburată...

Să nu uităm că au fost mulţi oameni corecţi care au vrut să muncească şi să ridice nivelul de trai al ţării, însă au fost pur şi simplu obstrucţionaţi şi chiar opriţi de anumite circumstanţe ostile progresului şi bunăstării!

Să fim optimişti, să vedem jumătatea plină care a rămas din pahar! Să lucrăm cu entuziasm şi speranţă că lucrurile se vor schimbă din nou în bine, aplicând ceea ce ne caracterizează prin însăşi imnul naţional: "DEŞTEAPTĂ-TE ROMÂNE!"

Între abstract şi concret

Câteodată vedem că lucrurile care ne înconjoară sunt cât se poate de reale în viaţa noastră... căci ele există obiectiv, indiferent dacă suntem veseli sau necăjiţi, relaxaţi sau obosiţi...; iar stările noastre se modifică de la bine la rău şi invers, în funcţie de condiţiile vieţii pe care o ducem. De aceea, mulţi dintre noi devenim cât mai materialişti şi egoişti, unii chiar nepăsători, insensibili şi izolaţi în averile şi agoniseala dobândite, legaţi de obiecte mai mult decât de propria viaţă...

Această limitare a lucrurilor şi a gândirii, în general, focalizând-o doar pe obiecte, care formează pentru acest gen de oameni proba martor, fără de care nu pot evalua o situaţie... va duce omul spre orbire intelectuală şi ignoranţă mai degrabă decât ar crede el că merge spre progres.

Acest gen de gândire materialistă rigidă nu poate duce în nici un caz la mulţumire, bucurie, armonie sau realizare de sine...

E adevărat că un confort material este bine venit, însă exagerarea aprecierii lui transformându-l într-un mod de viaţă şi chiar într-o provocare în sine pentru preocupările noastre, face din el o povară şi o agonie permanentă pentru sufletul nostru. Confundând confortul cu bunăstarea materială şi tehnică sofisticată, omul nu se va mulţumi niciodată cu ceea ce are şi va căuta alte noi produse şi facilităţi nenecesare în esenţa lor, scuzându-se cu obiective şi motive de progres economic şi social, uitând scopul pentru care luptă şi idealurile la care se angajase în esenţă să le realizeze... CARE SUNT LINIŞTEA, BUCURIA ŞI MULŢUMIREA...

Şi aşa omul şi-a deviat sensul vieţii – cel concret şi cel abstract, cel de zi cu zi şi cel ce va urma – făcând din viaţa lui o

"culegere de probleme" nu de fizică şi matematică (doar ocupat de calcularea cifrelor, testarea produselor şi a calităţii lor), ci şi de probleme de natura fiziologică, psihică, transformându-se într-un căutător rătăcit pe pământ... într-un colecţionar de incoerenţe şi paradoxuri... şi un biet amator al cunoaşterii!?

De fapt, greşeala este în general a oamenilor şi în particular a conducătorilor care dirijează această politică economică, constând în faptul că ei nu văd planurile înalte şi subtile aflate la baza gândirii umane în multitudinea laturilor sale.

Latura economică este o problemă falsă, ea nu se poate deplasa, nu poate acţiona, nu se poate exprima. Ea depinde de celelalte elemente sau laturi, şi rezultatele ei sunt diferite când este dirijată de înţelepciune, sau de nebunie... Când mintea care decide este bolnavă, economia aplicată va duce la nemulţumire, paradoxuri sociale, greve şi revoluţii...

Dovada celor spuse este ceea ce s-a întâmplat în ţările asiatice, cu industrie avansată... Mereu sunt crize economice datorită politicii mercantile uneori chiar agresive aplicate de către un stat împotriva unui alt stat vecin sub oblăduirea competiţiei şi a calităţii. La nivelul internaţional se practică această competiţie mascată în slogane de progres social şi economic. Însă cine sunt conducătorii acestor politici internaţionale, altcineva decât membrii acestor societăţi, şi persoane care gândesc în acelaşi mod egoist şi limitat... fie pentru viaţa lor particulară, fie pentru electoratul care i-a ales. Câte arme s-au vândut pentru bani? Este adevărat că se câştigă... dar cei care cumpără şi folosesc aceste arme se omoară şi riscă să compromită pacea şi securitatea întregii lumi, mai ales atunci când sunt la îndemâna unor grupări extremiste şi teroriste...

Câtă economie se dezvoltă datorită unor activităţi cu droguri, prin comerţ de carne vie, cu produse nocive (ţigări, tutun, alcool), produse la care se impun impozite şi accize mari pentru a le împiedica folosirea şi totuşi reclamele comerciale le

fac să apară chipurile necesare unei asemenea vieți moderne plină de plăceri și aventuri?

Adevărul este că oamenii au confundat scopul cu mijloacele. Unii au ajuns să consume acele daruri și facultăți care le au (sănătatea, mintea, starea psihică...) pentru a atinge niște scopuri... Aceștia sacrifică tot ce este bun în ei, până și bunul simț, pentru a realiza un câștig material, sau chiar unele pofte și dorințe nelegiuite... Iar dacă se roagă la Dumnezeu o fac numai pentru a-i ajuta în realizarea acestor țeluri pământești... Dacă Dumnezeu îi ajută ei se roagă în continuare... iar dacă îi trimite o încercare sau un semn de dezacord față de ceea ce intenționează ei să facă, atunci se îndepărtează de rugăciune și îl acuză pe Dumnezeu ca fiind nedrept sau incapabil, sau că nu există...

Oamenii nu înțeleg că pentru a fi cu adevărat fericiți și mulțumiți trebuie să caute ceea ce este stabil și benefic indiferent de condițiile, situațiile și schimbările din jur. Trebuie să se întoarcă în ei să caute ce a sădit Dumnezeu și ei nu văd. Sunt orbiți de iluziile lor, de imaginile care le au în minte. Cer să se îmbogățească și nu mai știu cum să se gândească și nici nu mai observă...

Când ești supărat și dezamăgit de o situație, de un eșec sau o nerealizare, atunci oriunde ai fi nu mai vezi decât ce ai în minte... Chiar dacă ești în mijlocul naturii și ai tot felul de frumuseți și minuni în jurul tău!!

Nu mai vezi floarea care îți oferă esența ei parfumată, nu vezi claritatea câmpiei, nici bogăția muntelui... vezi doar obiecte și dorințe... plăceri și cerințe... create de un ego puternic și o minte bolnavă.

"Odată a venit un comerciant la un înțelept care sfătuia lumea cum să trăiască și cum să gândească ca să fie fericită... și i-a cerut să-i dea un sfat ca să fie mai bogat... altfel nu crede în cele predicate de înțelept! Acela i-a spus să meargă pe vârful unui munte și să stea acolo timp de trei zile, să observe împrejurimile după care o să afle cum va deveni bogat.

Comerciantul s-a dus repede la locul indicat, nu s-a uitat nici în dreapta, nici în stânga şi a stat acolo trei zile şi a visat cu ochii deschişi la mătăsurile şi mirodeniile cu care făcea comerţ. A treia zi nevăzând nimic schimbat, s-a întors la înţelept şi i-a spus: Iată că am stat trei zile şi nu am văzut nimic!!

Înţeleptul l-a întrebat: Jos la vale n-ai observat nimic mai deosebit?! Ba da, răspunde comerciantul. Am văzut ceva care lucea când răsărea soarele... dar nu l-am băgat în seamă.

Iar înţeleptul i-a răspuns: Acelea erau diamante... dar dacă nu vedeai decât mătăsuri şi mirodenii, n-aveai cum să vezi diamantele..."

Iată deci ce poate face confuzia din noi. Să vedem bogăţiile şi să nu le recunoaştem... Când înţelegem că bogăţia nu este doar să ai bunuri care se duc, atunci vom fi cu adevărat mai conştienţi, mai concreţi şi capabili să nu trăim în iluzie şi abstract.

Atunci când realizăm că nimic altceva decât caracterul bun şi smerit, conştiinţa vie şi cunoaşterea adevărului sunt bogăţiile de care nu ne împovărăm indiferent ce se întâmplă, atunci vom deveni bogaţi în permanenţă şi în veci.

Iată o altă poveste, a unui cavaler care colinda ţara căutându-şi norocul. A ajuns lângă un castel şi în timp ce se odihnea, a trecut ducele care stăpânea acel loc. Acesta s-a oprit şi l-a întrebat pe tânăr ce caută acolo.

Tânărul a răspus: sunt arhitect şi caut de lucru. Ducele i-a oferit imediat un loc de muncă şi i-a pus la îndemână tot ce-şi dorea... însă cu condiţia să nu plece cu nimic de acolo. Tânărul a acceptat, iar ducele i-a oferit tot ce i-a trebuit cu dragoste. Însă după o vreme tânărul s-a schimbat, nu-i mai plăcea nimic şi şi-a pierdut pofta de viaţă. Era neliniştit de parcă ar fi pierdut ceva... şi într-o zi i s-a revelat cauza nemulţumirii... S-a dus la duce şi l-a anunţat că pleacă...

Ducelui nu îi venea să creadă şi i-a spus:

— Ce dorinţă ai, şi eu ţi-o realizez...

— Nu, trebuie să plec, a spus tânărul.

— De ce, nu ai de toate aici?

Tânărul i-a răspuns:

— Pentru că aici n-am nimic al meu; am venit cu mâinile goale și trebuie să plec cu mâinile goale, așa cum m-ai condiționat. Toate ascestea sunt un vis, nimic nu-mi aparține!

Deci din momentul în care realizezi că nimic nu este de fapt al tău, începi să devii o ființă morală, spirituală, deoarece înțelegi că această lume nu este locuința ta finală așa cum consideri acum. Ea nu este decât o haltă în care stai și mâine o schimbi cu alta. Ce iei cu tine sunt acele caractere care te vor însoți și acea conștiință care te va lămuri, acea bogăție sufletească ce nu te va părăsi. care va fi un Adevăr Mare și atunci vei fi stăpân pe toate, pe lucruri cât îți trebuiesc, și pe tine cât trăiești. Iar atunci se adeverește că "ce ai în mână (CARACTERE) nu-i minciună..."

Abundența materială = sărăcia spirituală

Dorința de a trăi implică multe cerințe și necesități materiale precum și unele însușiri morale, pentru a simți și a savura cele realizate...

De aceea, pe lângă cele cucerite pe plan fizic, este nevoie să dobândim și culmile moralității, pentru o trăinicie cât mai îndelungată a celor atinse. Evoluția umană merge într-o direcție și anume în sus. Altfel am numi-o decădere și nu evoluție!

Problema omenirii de astăzi este că ea nu a dat celor două componente ale dezvoltării sociale aceeași importanță și nu le-a alocat aceleași eforturi, punând accent doar pe cele materiale, defavorizând celelalte facultăți ale ființei umane.

Și dacă a evolua înseamnă a urca, a face mai mult, sau mai bine... atunci evoluția intelectuală a ajuns să fie sfâșiată în două părți, datorită acestui dezechilibru al vectorilor de forțe exercitate în mod inegal asupra ființei umane sau asupra evoluției sale sociale. De aceea vedem că această structură socială a omenirii devine din ce în ce mai ciudată, deoarece a devenit gigantică din punct de vedere științific și tehnic, dar a rămas un pitic pe plan moral. Închipuiți-vă o ființă căreia îi crește enorm o parte din corp și i se micșorează cealaltă! Câtă frumusețe și eleganță poate să mai conțină, câtă flexibilitate mai are când se mișcă, și ce echilibru?

Închipuiți-vă un om cu un picior lung și celălalt mai scurt cu 10 cm. Mai poate merge? Da, merge, dar șchioapătă! Merge, dar urât... Merge, însă îi trebuie un picior de lemn... și trece în categoria celor handicapați...

Tot așa dacă îi crește burta cât mai mult și i se micșorează capul de tot... cum ar arăta? Un monstru, nu-i așa?

Acelaşi monstru a devenit această societate în care trăim în prezent, deoarece ea s-a dezvoltat material şi această vitalitate a creşterii materiale a supt toată hrana şi energia necesare dezvoltării morale... Da, este un monstru teribil şi periculos, n-are suflet, n-are milă, e lacom, e viclean, e puternic, e ignorant, e arogant şi stupid... Închipuiţi-vă cum puteţi să convieţuiţi cu un asemenea monstru?!

Da, morală înseamnă altceva decât doar intelectual, căci acest monstru s-a mai dezvoltat şi a crescut atât de mare datorită inteligenţei. Este de o inteligenţă diabolică... care posedă... sugrumă... domină... face războaie, şi care, din păcate merge spre prăpastie...

Da! Societatea de astăzi merge spre prăpastie... Societatea de astăzi este o imitaţie nelegitimă şi imorală a societăţii ideale către care tânjim.

Aceste diversificări imense care se manifestă nu sunt altceva decât rătăciri ale sufletului omenesc în iadul dorinţelor, al poftelor şi al imaginaţiilor sale, produsul unor minţi bolnave...

O societate în care se petrec câteva mii de crime pe zi nu este deloc sănătoasă!! Numai în Statele Unite se întâmplă câte o crimă în fiecare minut... un viol la fiecare 5 minute, un jaf sau o agresiune la fiecare 3 minute...

Zilnic, în România, pe pagina unui cotidian citeşti despre câteva crime oribile. de la omoruri până la violuri în stil barbar şi bestial.

Şi dacă facem un studiu amănunţit asupra fenomenelor de comportament zilnic şi cauzele acestei degradări ale omului vedem că ele se datorează lipsei de educaţie corectă, lipsă de corectitudine, lipsă de cinste şi onestitate...

Iar acea comportare socială elegantă afişată ascunde nişte caractere oribile, învelite în cuvinte frumos sunătoare. E deajuns să dai perdeaua la o parte şi realitatea goală îţi pune nasul la o grea încercare.

Dorința de a se îmbogăți repede este sloganul acestei societăți bolnave. Acest slogan de îmbogățire materială sacrifică multe calități în calea realizării sale. Aproape toți, și, cu siguranță, majoritatea acestei societăți este orbită de strălucirea goală a obiectelor și a bunurilor materiale. Oamenii se laudă cu obiectele lor, chiar fiind tablouri și diferite piese de artă... deși acestea sunt cumpărate nu create de ei... Cel care pictează sau crează este smerit în suflet și face acea capodoperă ca o necesitate a manifestării naturii sale creative și iubitoare de frumos, în timp ce acela care o cumpără poate o ia din plăcerea de a agonisi, de a poseda, din motive de lăcomie și egoism, poate, pentru ca să se laude cu ea... De multe ori n-are ceva bogat în suflet și vrea să-l îmbogățească cu darul și talentul altora!

Omul se îmbracă frumos și se aranjează la aspect ca să dea o impresie bună despre el... O mai face din plăcere, căci e plăcut să fii elegant. Însă asta nu este totul. Lucrurile nu se opresc aici... la fel de bine cum nu pornesc de aici!! Ne judecăm după aparență! Este greșit! Ne judecăm după obiecte și avuții... este greșit. Uităm întotdeauna să gândim... avem prejudecăți gata pregătite... uităm că scara valorilor nu este bine amplasată... Uităm că e nevoie de construirea unui sistem de valori bazat pe criterii sănătoase și corecte din punct de vedere al moralității, care se exprimă și se valorifică numai prin cele trei criterii de bază ale naturii noastre divine, și anume: FRUMOSUL, DREPTATEA ȘI BINELE.

Orice acțiune mentală sau fizică care nu are un scop, sau care nu ține cont de aceste trei criterii divine este răufăcătoare și rătăcitoare...

Frumosul aici are sens moral, nu doar estetic, căci o femeie frumoasă fizic, dar care minte sau fură sau se prostituează nu mai poate fi considerată frumoasă... Este chiar oribilă și teribilă prin caracterele sale murdare, deoarece nu a ținut cont de celelalte două criterii și reguli... căci fără bine și

fără dreptate orice frumusețe se trasnsformă într-o capcană sau o cursă mortală.

De asemenea, vorbele dulci dacă nu au *adevăr* şi *bine*, duc la înşelăciune şi împovărare...

Minciuna este mama răului, pentru că îl ascunde şi îl protejează până creşte şi devine un monstru de care nu mai poți să te aperi...

Iar minciuna înseamnă mai întâi să te fereşti de ea, să nu o iei drept o cale de urmat, nici un mod de a gândi, sau pentru a ascunde anumite dorințe şi nelegiuiri... Pericolul vine din tine, dinăuntru... Mai întâi trebuie să te fereşti de minciuna gândurilor tale, de minciuna activităților tale, altfel devii dependent de ea şi te va măcina...

Oare ce ne duce în ispită în societate decât minciuna... Chiar o minciună legală, protejată prin lege sub numele libertății, bunăstării şi progresului... Reclamele, afişele găzetăreşti, femei goale în toate afişele care îți atrag instinctul şi te orbesc prin imagine şi/sau sunet. Reclamele de cafea, țigări, alcool, parfumuri – toate folosesc femeia ca un catalizator pervers...

Femeia este deci un catalizator pentru toți, este un scop şi un țel pentru mulți, un consumator de modă, o companie plăcută. un mod de a se lăuda şi a se arăta (dacă ai o femeie frumoasă şi /sau o maşină are acelaşi efect), un sac de box (când vii acasă beat sau ai necazuri, îți descarci nervii), un mijloc de distracție şi plăceri fizice, o servitoare pentru casă, o doică pentru copii, o slugă să muncească şi să aducă bani acasă (pentru mulți), un reper pentru a arăta bărbăția şi curajul pentru cei laşi, o distracție pentru cei grosolani... Cam ăsta este spiritul acestei societăți moderne cu care ne lăudăm.

Această societate a făcut din cel mai scump şi valoros element al ei – *femeia* – un produs de consum, un mijloc de reclamă şi o ființă fără scrupule. Au transformat femeia cu minciuni şi cu îndemnuri sub oblăduirea falsă a artei şi culturii (filme, piese de teatru), din mamă bună şi soție iubitoare într-o

amantă sau o prostituată seducătoare, stimulând în ea comportamentele negative ale sufletului (asupra cărora voi reveni în alt capitol), făcând-o chiar să se mândrească cu acest rol nedemn şi nefiresc.

Şi aşa se introduce această boală de caracter – devenită epidemie, prin mijloacele de comunicare sofisticate – pentru a continua distrugerea acestor valori şi ţeluri divine cu care ne-a înzestrat Creatorul. Numai prin păstrarea lor în sufletele noastre putem să ne vindecăm de bolile acestei societăţi mercantile şi decăzute.

Iată la câtă degradare şi decădere poate să ajungă societatea, gândind greşit şi îndepărtându-se de bine şi de divinitate. Fenomenul se amplifică dacă vom completa această degringoladă culturală cu comportamentul necuviincios şi maniere nepotrivite, lucru întâlnit zilnic, începând de la cele mai joase până la cele mai înalte structuri sociale.

Apa vieţii (Bunul simţ)

Copilul care creşte mare şi devine un bărbat puternic a fost crescut de o mamă... Felul în care a fost crescut îşi va lăsa amprenta asupra modului de gândire şi a comportamentului său. De aceea se pune accent pe cei şapte ani de acasă... *Sufletul uman se impregnează cu evenimentele zilnice pe care le trăieşte, şi acestea se întipăresc în memoria instinctivă (subconştient) şi îi formează un mod de a fi, pe care îl numim personalitate.*

Odată formată această personalitate este greu să o mai modelăm, deoarece acest aluat, care era flexibil şi permitea să fie modelat în diferite forme, după un timp începe să se întărească şi orice modificare necesită un efort mai mare... iar dacă se întăreşte nu i se mai poate face nimic.

Aşadar, dacă această mamă care îşi creşte copilul, are grijă să-l educe şi să-l iubească, atunci copilul va fi un om cu bun simţ. Acest lucru îl va ajuta să-şi dezvolte viaţa într-o direcţie corectă, şi cu ce mai învaţă la şcoală se formează şi devine un membru bun şi productiv, creator, util familiei sale şi societăţii. Însă dacă acest copil nu aude acasă o vorbă frumoasă, în afară de certuri şi discuţii sterile, atunci să nu ne aşteptăm din partea lui decât la reacţii dure la cele trăite şi auzite, exprimate în diferite feluri. El va deveni impulsiv, violent, nepăsător, nepoliticos, va fuma, poate se va droga, nu va dori să facă nimic, va minţi, în fiecare zi va cere altceva..., pur şi simplu va deveni o problemă şi o povară familială şi socială. Toate aceste nenorociri se pot întâmpla dacă nu sădim în sufletul copilului o educaţie corectă şi curată, făcută cu iubire şi păzită cu grijă.

MAJORITATEA PROBLEMELOR SOCIETĂŢII SUNT DATORITĂ LIPSEI DE CARACTER, UN LUCRU UITAT ÎN

ZILELE NOASTRE... Mulţi părinţi nu disting ei înşişi binele de rău... Atunci la ce să ne aşteptăm de la copii?! Educaţia lor s-a făcut din filme, seriale şi din reviste... Toate spun că oferă educaţie, chiar cu detalii şi amănunte... cum ar fi să-ţi descoperi personalitatea dacă răspunzi la nişte întrebări prin da sau nu?! Cum să te comporţi la o petrecere... cum să-ţi alegi compania... cum să arăţi bine... etc.

Bunul simţ îi ajută şi pe cei mari, care deja s-au format într-un anume model! E adevărat că este mult mai greu să se schimbe, deoarece temperamentul adoptiv învinge raţiunea slabă care le-a mai rămas. Răul care este deja însuşit şi asimilat, iese cu greu... Poate că vina mare o poartă comunismul? Cine ştie? Totuşi în comunism te învăţau să fii productiv şi util societăţii, politicos şi amabil cu tovarăşii... În schimb, oamenii nu au ştiut să asimileze decât neajunsurile unor relaţii dezinteresate şi dure între cetăţenii de rând şi cei cu funcţii mai bune... Deci iarăşi revenim la bunul simţ!! El trebuie stimulat şi lucrurile vor merge bine din nou!!

Ce înseamnă bunul simţ? În primul rând înseamnă să nu tolerezi nesimţirea... Asta este cea mai simplă definiţie... Iar asta implică două lucruri sau două condiţii:

— să nu o faci tu; ceea ce este esenţial!

— să nu accepţi nesimţirea altuia; nu înjurându-l sau jignindu-l, căci devii tu nesimţitor din punctul lui de vedere, ci să nu-l încurajezi la netrebnicie, să nu fii de acord cu el şi, într-un fel, să îi arăţi clar şi politicos nemulţumirea.

Mai pe româneşte zicem aşa:

— Dacă eşti vânzător într-un supermagazin, te rog să-ţi îndeplineşti frumos datoria de a răspunde politicos şi cu zâmbet întrebărilor celor care au venit să cumpere ceva necesar pentru familia lor, comportându-te civilizat... Dacă nu-ţi place meseria alege-ţi alta! Căci nu-i vina cumpărătorului că eşti nemulţumit de funcţie sau de salariul pe care ţi-l dă patronul!

— Dacă eşti funcţionar public, eşti angajat ca să serveşti comunitatea în care trăieşti şi care îţi plăteşte salariul! Aşa că,

nu e frumos să te porţi în mod ostil (adică cu nesimţire totală) faţă de un cetăţean confrate cu tine, care are nevoie de nişte acte, şi care respectă legea, încercând să le obţină prin tine.

— Dacă vrei bacşiş (şi nu poţi altfel), te rog, să-i insinuezi omului frumos, spunându-i o anecdotă prin care îi explici ce grea e viaţa şi nu te descurci decât foarte greu... El te înţelege mai ales că este obligat fiind de partea cealaltă a ghişeului!

— Dacă eşti un angajat al ordinii publice, sectorist, patrulă de circulaţie, control financiar, protecţia consumatorului, deci un organ oficial şi mai ales executiv, te rog să-i explici cetăţeanului ce-i de făcut şi dă-i o şansă dacă e ceva nou şi să-l ierţi prima dată căci poate că nu citeşte Monitorul Oficial zilnic şi nu e la curent cu toate schimbările de legi şi de puteri politice (eventualele remanieri) fiind foarte ocupat săracul şi ajunge târziu acasă.

— Dacă eşti casier la o bancă comercială, să nu iei banii să-i numeri înăuntru, unde nu te vede depunătorul. Făcând astfel îl traumatizezi psihic, mai ales când ies lipsă din pachetul primit (*şi mai grav este dacă se repetă acest episod*)... Pentru ce ai maşină de numărat bani la dispoziţie??

— Dacă mergi la biserică să te căieşti şi să te rogi la Dumnezeu ca să-ţi ierte din păcate, nu-i frumos să-i calci pe alţi credincioşi şi să-i împingi (îmbrănceşti) de exemplu ca să iei apă sfinţită... căci Dumnezeu te vede fiind la El acasă şi va fi mai atent şi mai exigent la socoteală... iar dacă în biserică te îmbrânceşti cu semenii tăi, afară ce vei face?

— Când cineva vrea să te depăşească, atunci când eşti la volan, să nu accelerezi ca să-i arăţi cât de grozav eşti. Fii indulgent, că tot ajungi la destinaţie... şi să nu-l înjuri sau să-i faci cu mâna vreun semn, căci e ruşinos, stimate cetăţean... parcă acest semn nu-l făceai în anii trecuţi? Ce-i cu tine, ai înţeles doar atât despre democraţie şi liberalism?

— dacă eşti cuplat la telefon, să nu vorbeşti mai mult de căteva minute, dacă vorbele sunt fără noimă şi nu ceva folositor, şi în special dacă eşti rugat să laşi firul liber pentru o urgenţă.

— sfaturile se pot continua... însă sunt nenumărate... iar ca să ne aducem aminte de toate este foarte simplu dacă ținem cont de zicala noastră populară:

"ȚIE CE NU-ȚI PLACE ALTUIA NU-I FACE"!!

După cum se observă, modul în care încerc să comunic cu cititorul va fluctua între un stil oarecum critic, pentru cei care de fapt este nevoie să le atragem atenția asupra unor încălcări ale bunei maniere, şi a unui alt stil mai emancipat, cu ajutorul căruia pot să mă adresez unei elite sociale mai bine pregătită pentru a înțelege necesitatea orientării rapide către o deschidere spirituală adecvată (morală) fără de care valorile pot fi uşor confundabile. Trebuie astfel să ținem cont de tripla natură a omului. Noi am despărțit în viața noastră modernă, educația corpului de cea a rațiunii şi a spiritului. De aici rezulta această desfrânare şi decădere a societății moderne. Iar pentru vindecarea acestei situații, avem nevoie de o schimbare esențială a ființei noastre fizice, morale şi intelectuale.

"Omul contemporan caută doar plăcerea fără a căuta fericirea, caută fericirea fără cunoaştere, şi cunoaşterea fără înțelepciune."

Iată deci rezultatele precare ale fericirii mult dorite şi care nu durează decât momente, deoarece omul modern a făcut abstracție de sufletul omenesc şi de influența sa în univers, crezând că religia nu satisface cerințele inteligenței, şi nici măcar medicina nu vrea să ştie nimic despre suflet, nici despre spiritul uman... Un exemplu incorect de urmat, şi care cauzează multe descinderi psiho-patologice în ființa omului neintegrat în toate facultățile sale de bază: minte, suflet, corp, şi care şi care le abuzează alternativ când cu tranchilizante conceptuale, când din farmacia chimicalelor...

Mulți dintre aceşti traumatizați psihic şi care au fost tratați la spitalele moderne prin pilule, într-o atmosferă departe de a fi potrivită unor asemenea astenii psihice, se reîntorc în societate cu certificate de dezechilibrați mentali, cu ajutorul cărora reîncep agresiunile comportamentale, având ca scuze oficiale

care le numesc "certificate", din care se înţelege că această categorie nu răspunde de faptele sale civile sau penale.

Iată legiferarea nebuniei în numele ştiinţei moderne şi iată ce se poate face prin tratamentele pur chimice cu o categorie socială traumatizată (din motive morale) care sunt trimişi la rândul lor în societate pentru a continua acest cerc vicios al nebuniei în care se scaldă omenirea secolului 20.

O să crească cerinţele de neuroleptice, căci fără ele nu o să ne putem controla agresivităţile specifice erei descoperirilor ştiinţifice.

Aprovizionaţi-vă, oameni buni! ORI DIAZEPAM, ORI DIN IZVORUL CEL BUN!!!

Alchimia divină şi alchimia omului

Avem de-a face cu un subiect prea controversat şi multidirecţional implicat, căutând tainele structurii şi a relaţiilor generate de o corelaţie între elementele cosmice diadice primordiale ca "semnificant" şi funcţionalitatea structurilor cosmice generate din acest sistem sintactico-semantic ca "semnificat", combinându-le într-un rezultat al semiozei cosmice în calitate de "semn", de unitate instituită între elementele cosmice nestructurate, dar structurabile (pământ, aer, apă, foc) şi elementele cosmice structurate (pământul, cerul, astrele, apele cosmice).

Dacă aţi reuşit să înţelegeţi această introducere prea simbolică şi foarte scurtă a manifestărilor acelor structuri-sisteme de cosmogeneză... atunci vom încerca mai departe să abordăm subiectul de "Alchimie", sau al alcătuirii unor sisteme (produse, structuri, compuşi etc.) încercând să arătăm unii din factorii implicaţi în această creaţie (zeu primordial, personaje creatoare secunde, fiinţe umane).

Acest mecanism de creaţie implică instituirea unui "cod simbolic" între cei doi poli ai semiozei: emitentul şi receptorul mesajului cosmogonic. Se asigură o comunicare verticală între divinitatea supremă (emitentă) şi divinităţile secunde, şi fiinţele umane (receptoare)... Iată o explicaţie a unor fenomene (comunicări) paranormale transmise datorită clarităţii legăturii incipiente cu divinitatea. Această divinitate nu poate fi supremă, ci una secundă deoarece ierarhia zeităţilor arhaice are o relaţie de natură interdependentă pe verticală. În termeni semiotici, imaginea acestor zeităţi din panteonul mitic o asociază unui semnificant (element) accesibil simţurilor şi a cunoaşterii obişnuite. Dimensiunea simbolică a idolatriei constă în faptul că

semnificantul nu este adorat "în sine", ca urmare a calităţilor sale fizice, precum se întâmplă în cazul fetişului, talismanului, amuletei etc. păstrând prin ceva legătura cu divinitatea, acest semnificant/simbolizant dobândeşte sacralitate prin conţinutul simbolizat (zeitate, forţă divină).

Pericolul rătăcirii omului după aceste obiecte sacralizate de el – în neputinţa sa de a comunica cu o forţă divină, plasată pe un plan mai înalt, datorită emersiunii sale în celelalte planuri de natură materială grosieră – este atât de mare şi dăunător încât a denaturat această transparentă corelaţie iniţială prin îndepărtarea sa de sursa emitentă, înlocuind-o cu un simbol semnificant potrivit posibilităţilor sale reduse.

De aici rezultă cauzele căutării continue a unor resurse înlocuitoare acestor semnificante divine, impuse imperativ sub anumite titluri şi domenii de cercetare haotică în structurile morfologice ale macrocosmosului şi a microcosmosului, intersectându-le cu o terminologie simbolico-mitică din domeniul visului şi al fantasticului...

ŞI AŞA A APĂRUT ŞTIINŢA ALCHIMIEI OMULUI.

Iată deci o ştiinţă imaginară, care a fost creată datorită necesităţilor unor manifestări diverse ale fiinţei umane în încercarea sa de a aborda/înţelege şi eventual, a beneficia din această creaţie, încercând să-i descopere taina genezei pentru a o folosi în desfăşurarea nevoilor sale... În căutarea sa pentru a domina materia, şi a o modela în diferite forme şi structuri, omul a dezvoltat ca "rezultat benefic" ramura chimiei ştiinţifice care studiază natura, proprietăţile şi conţinutul elementar al materiei începând de la elementul propriu-zis până la componenţele sale interioare: proton, electron, neutron... şi aşa mai departe... putând să transforme unii compuşi în alţii, dezvoltând şi îmbogăţindu-şi viaţa sa cu noi produse care îi sunt necesare.

Toate acestea sunt realizate şi posibile în limita unor legi fizico-chimice naturale. Însă imaginaţia omului şi tendinţa sa de a supune aceste fenomene naturale în detrimentul interesului

său material... l-au făcut să creadă că este în stare să afle secretul "pietrei filozofale a alchimiei", cu ajutorul căreia orice atinge este transformat în aur.

Dovada acestei deplasări mintale este constatată punând întrebarea: De ce obiectul atins de piatra alchimiei este transformat în aur şi nu în sare, sau fier, sau pământ?! Normal că ştiinţa modernă respinge categoric aceste fantezii, fiind conştientă că orice reacţie chimică are nevoie de compuşii care conţin elementele necesare constituirii produsului.

Într-o direcţie paralelă, mulţi amatori de ştiinţă ezoterică caută unele legături derizorii cu anumiţi înlocuitori ai forţei divine, iniţiate numai printr-o dorinţă unică şi o voinţă puternică, reprezentată printr-un mijlocitor înzestrat cu o putere executivă de comunicare, şi anume: prin cuvântul iniţial, întruchipat în Hristos - Fiul lui Dumnezeu. Orice altă legătură sau comunicare care nu provine din această sursă divină, reprezentată prin Isus Hristos, este o cale rătăcitoare... care duce în eroare şi schimbă scopul comunicării în a genera o conştiinţă capabilă să dea un sens creaţiei cosmice.

Aceşti căutători ai lumii paralele au uitat instrucţiunile clare provenite din învăţămintele sacre (Bhagavad Gita, Biblia, Coranul) în care se interzice orice fel de comunicare cu lumea invizibilă şi cu conştiinţa cosmică, decât prin cele autorizate, eventual învăţăturile revelate celor trimişi de divinitate... Iar cei trimişi de divinitate sunt acei oameni cu spirite curate, care au înţeles, ei mai întâi, ce înseamnă structura divină a omului şi i-au arătat/explicat cum să păstraze caracterele divine în el, ca să poată rămâne pe frecvenţa comunicării cu divinitatea, neblocând-o prin limitarea ei la anumite aspecte/manifestări exterioare, demonstrative – denumite fenomene paranormale – astfel uitând esenţa legăturii sale cu divinul şi capacitatea perceperii existenţei sale prin autoreflectare şi autosemnificare.

Deci alchimia adevărată şi necesară este a sufletului... este căutarea reîntoarcerii către conştiinţa primordială, ce constă în perceperea finalităţii prefigurante, determinând

geneza ființei vii, a luminii biologice, profane, și a omului inclusiv, privită din perspectivă umană, omul fiind unicul beneficiar al cosmogenezei. Omul care este spectatorul neimplicat direct în creația lumii... Însă, gândind astfel își va justifica rațiunea de a fi inclus și ca participant în procesul de cosmogeneză... mergând numai pe calea căutării adevărului observând și înțelegând creația... ci nu amestecându-se în încălcarea legilor sale!!

Liberul arbitru este liber?

1- Judecătorul Suprem este Dumnezeu!

2- Legile/principiile după care se ghidează omul sunt cele trimise prin profeți!

3- Legile care le-a făcut omul, legislația, respectiv constituția, sunt făcute după principiile adevărului, binelui și frumosului... și menirea lor este să cârmuiască omul în drumurile sale și să-l ferească, să-l protejeze de rău!

Pornind de la aceste prezumpții, putem spune că etapele evoluției conștiinței ființei umane sunt baza de lansare a diferitelor concepții ce formează fundația structurilor social-politice a popoarelor.

Luând aceste axiome pe rând, vom cerceta modalitatea în care oamenii și respectiv societățile au dobândit diferite concepții privind unele adevăruri.

Aceasta implică următoarele întrebări sau nelămuriri:

a) – sau oamenii au interpretat greșit principiile;

b) – sau adevărurile sunt relative și nestabile;

Vom parcurge cele trei axiome împreună: să vedem unde a greșit omul sau unde este defecțiunea acestor axiome (dacă este)?!

1- Dumnezeu este Judecătorul Suprem!

Acceptând această declarație ca un Adevăr Absolut, nu va fi nici o polemică în esența ei, afară de modul în care o pronunțăm în diferite limbi sau chiar în aceeași limbă: fie Dumnezeu, fie Allah, fie Dieu, fie Brahman, fie Atman, fie Divinitate, fie Creatorul, fie încă o mie și una de denumiri care, toate, arată particularitatea deosebită a naturii sale care nu are egal... Doar în Coran are 99 de denumiri (deci nu numai Allah), în care se insinuează că oricât am încerca să-i dăm definiții, El

rămâne ACEL NEDEFINIT, NELIMITAT ÎN CAPACITATEA SA ŞI NEASEMUIT...

2- Legile după care se ghidează omul sunt cele trimise prin profeţi.

Mesajul divin trimis de Dumnezeu către om este acela de a-l lumina la minte, de a-i aduce aminte că natura adevărată a omului (esenţa sa) este divină, şi că omul trebuie să trăiască într-o confesiune şi o taină aproape de Dumnezeu, bucurându-se de toate darurile date de Dumnezeu... fără să depăşească limitele bunului simţ sau să-şi rătăcească calea şi ţinta.

3- Legile făcute de om sunt făcute după principiile adevărului, binelui şi frumosului.

Aici se poate vorbi de o deviere, sau o îndepărtare de la dreptatea divină, deoarece omul, în limitata sa gândire, nu reuşeşte să acopere toate punctele legislative necesare pentru a-şi proteja bunurile şi a-şi păstra drepturile în contextul social în care trăieşte.

Nici aici scopul legislativ social nu este protejarea nelegiuirii nici măcar toleranţa ei, însă se scapă din vedere anumite situaţii în spaţiul cărora poate acţiona nelegiuirea... găsind scuze aparent justificate, însă în scopuri necurate...

Iată că ne-am apropiat de subiect! Deci, în aceste situaţii, numai cel implicat în cauză cunoaşte cât de cinstit este şi cât de corect... în acţiunea sa... şi aici nivelul conştiinţei joacă rolul cel mai important în a defini o dreptate sau în a justifica o acţiune...

ACESTA ESTE LIBERUL ARBITRU.

Deci ce numim noi "Liber arbitru" este nivelul de conştiinţă pe care o are cineva, sau cu alte cuvinte, cantitativ vorbind, câtă dreptate are, cât de mult se apropie de rezultat şi cât de frumoasă îi este intenţia... Iar binele şi frumosul trebuie privite din prisma dreptăţii şi a adevărului şi nu a interesului personal şi satisfacţiei sufleteşti.

Deci, până nu se eliberează sufletul din caracterele sale negative, nu va fi în stare să discearnă corect, sau să perceapă advărul.

Atâta timp cât există în suflet egoism, lăcomie, dorințe puternice, sufletul respectiv va rămâne întunecat de aceste bariere... va fi ignorant şi, ca atare, nedrept!!! Iar "Liberul" arbitru va fi sclavul dorințelor sale şi a neajunsurilor din suflet... şi va înfăptui nelegiuiri în numele egalității şi a dreptății acceptând să ia bunurile altora, câştigate cu muncă, în timp ce el n-a făcut nimic decât să invidieze şi să legifereze fărădelegi...

Acest "Liber" arbitru al unora, care sunt majoritatea în societatea de astăzi, este cauza prăbuşirii stării economice în lume şi în România. Unii muncesc, alții fură; unii caută de lucru, alții stau şi aşteaptă salariul nemuncit (cauza principală a scăderii nivelului de trai)!

Bugetarii sunt foarte mulți, producătorii sunt foarte puțini... Nu mă refer la pensionari, ci la cei din instituțiile statului, care trebuie să producă (în fabrici, întreprinderi sau ca agricultori...).

Comerțul nu este productiv... el este o tranzacție a bunurilor sau produselor... Dacă n-ai produse, fie alimentare, fie industriale, fie de uz casnic, fie de orice altă natură... nu ai nimic... mai ales că serviciile sunt sub orice nivel (fie cele turistice, fie cele bancare, fie birocrația, fie corupția din instituțiile executive ale statului).

Unde ne foloseşte "liberul" arbitru?? În declarațiile iresponsabile? În ostilitatea pe care o avem unii față de alții, la serviciu şi pe stradă? În dorința noastră de a muri vecinul ca să-i luăm capra? În izolarea noastră între pereții casei? În deciziile noastre de a profita de lege (a o păcăli) pentru a nedreptăți, chiar face rău unei persoane apropiate? (Divorțuri, partaje, conflicte familiale...) De a ne victimiza pentru a găsi scuze la diferite ieşiri din fire, chiar a face crime?

Iată deci exemple vii din societate, care aduc argumente pentru a arăta câtă ignoranță și tot atâta aroganță în comportamentele unora față de alții și față de propriul lor interes și progres!!

Nu-mi rămâne decât să spun următorul lucru: "Mai presus de cel ce știe, este cel ce cunoaște; mai presus decât cel ce cunoaște este cel care practică, mai presus decât cel care practică este cel care obține rezultate, deci:

— fără rezultate, lucrurile rămân nevegheate!!

— Vegheați! Deșteptați-vă! Și căutați LIBERUL ARBITRU ADEVĂRAT!!

Încotro ne îndreptăm?

Pe la începutul lunii octombrie 1998, s-a întâmplat o crimă în Statele Unite. Acolo nu este ceva neobişnuit, bineînţeles, căci anual mor acolo câteva mii de oameni ucişi în diferite moduri şi din multiple cauze... Unii se omoară pentru jaf, alţii pentru viol, multe crime au cauze etnice sau rasiste, alb/negru, american-asiatic, american-cubanez, comerţ de droguri, arme, carne vie etc. etc. Totuşi de data aceasta crima avea, vezi doamne, cauza morală...

Patru tineri au omorât în bătăi un elev care se spunea că era homosexual...

La această crimă, opinia publică s-a revoltat căci în ţara libertăţii şi sub nasul statuii libertăţii unii "extremişti morali" au curmat viaţa unui om prin violenţă

Un fel de "Talk Show" s-a ţinut la studioul CNN din Washington, unul din cele mai mari posturi de televiziune şi cel mai răspândit în lume, unde s-au prezentat doi reprezentanţi ai homosexualilor: un "GAY" şi o lesbiană...

Doi oameni de seamă... fiecare avea o poziţie socială "respectabilă" culţi şi credincioşi de rangul 1. Acei reprezentanţi ai speciilor sociale deosebite erau oaspeţii emisiunii... în timp ce prin intermediul satelitului în alte state, doi teologi se confruntau cu aceşti oameni nedreptăţiţi social, adică cei doi homosexuali.

Aceşti doi "semeni" ai noştri la trup, dar diferiţi de noi la suflet şi la gânduri cereau celor doi teologi să se documenteze mai bine înainte să apară într-o asemenea emisiune publică, deoarece preoţii/teologii derutează omenirea spunând la televizor că acest act sexual între doi bărbaţi sau două femei este imoral şi este un păcat!!

Biblia şi Isus "după părerea lor" nu spun deloc de această relaţie că este greşită... şi ei "cei doi homo" sunt oameni credincioşi, buni creştini, nu fură, nu mint ş nu pot să înţeleagă de ce noi nu-i acceptăm ca un caz normal, în timp ce Isus îi acceptă?!

Mai mult decât atât: toţi şefii religiilor din SUA sunt rugaţi de aceşti homosexuali să se întâlnească şi să declare că şi homosexualii sunt oameni buni şi nimeni să nu-i atace nici verbal şi nici sub altă formă!

Culmea culmilor este că ei păreau atât de indignaţi de comportamentul şi mentalitatea necuvenită a tuturor categoriilor sociale care nu-i înţeleg şi nu-i acceptă chiar! Este o ruşine!

În aceeaşi ordine de idei, mulţi alţi revoluţionari sexuali din lumea "civilizată" au înfiinţat grupuri şi chiar partide care cer drepturi sexuale pentru toţi: mici şi mari! Iar actul sexual să fie învăţat la şcoală teoretic şi practic începând de la vărsta de 9 ani... Să se cunune bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei... să se efectueze căsătorii în grup, unde se pot schimba perechile între ele (schimb de neveste)... Să nu se considere trădare sau adulter ca o faptă gravă, ci un lucru normal şi obişnuit... Iar pilulele anticoncepţionale să fie subvenţionate de stat fiind necesare oricărei femei şi drogurile să nu fie interzise de lege...

Tot după părerea lor:

Conducătorii acestei lumi sunt incapabili, căci ei în loc să facă războaie unii împotriva altora, trebuie să ridice sloganul amorului unde popoarele emigrează unele către altele şi se vor întâlni bărbaţii unora cu femeile altora pentru schimb de experianţă într-o atmosferă de petrecere şi distracţii...

Membrii acestor partide se numără cu zecile de mii numa în Germania unde plătesc cotizaţii lunare, un semn de suport ı supunere în faţa legilor acestui partid.

Revistele acestor grupări sunt foarte multe la număr şi foarte diversificate... şi sunt vândute cu foarte mare succes în număr de câteva milioane lunar...

Secretara patronului Her Ioachim Dreissen primeşte membrii clubului în pielea goală în sala de aşteptare... Iar când s-a intentat un proces pentru proxenetism împotriva acestui Herr german, dânsul s-a prezentat la tribunal ridicat pe umerii a şase femei complet dezbrăcate de la talie în sus ca un semn de protest împotriva mentalităţii celor ce nu aprobă DESTRĂBĂLAREA (numită de ei "libertate personală").

Dacă lăsăm acest Herr german în pace şi ne reîntoarcem la oile noastre ce vom vedea? Nudismul este prezent în fiecare casă... în "cutia dracului", adică mai civilizat şi mai ştiinţific numit TELEVIZOR...

Prin acest aparat minune te poţi strica în căteva ore văzând nişte filme de amor mecanic sau altele despre mumii sculate din morţi să tortureze căteva victime fără motive, doar ca să ne bage frica în oase şi să avem coşmare şi noaptea, căci ziua numai aşa ceva trăim, văzând netrebnicia şi decăderea morală la nivelul instituţiilor, cât şi al persoanelor fizice începând de la hoţii de buzunar până la gradul de general (mită, ineficienţă, ostilitate, încoronate cu corupţia subtilă şi manierată în aparenţă, dar veninoasă şi distrugătoare ca efect social).

Iată deci mediul în care creşte generaţia de astăzi... fără nici o protecţie din partea statului. Protecţia fiind cea morală, prin limitarea acestor agresiuni şi invazii distructive a valorilor umane... şi cea fizică propriu-zisă, unde omul îşi permite să iasă la o plimbare fără să fie tot timpul încordat având senzaţia că poate fi oricând atacat de bandiţi şi criminali care hoinăresc prin toate parcurile şi aleile oraşului. Iar dacă continuăm astfel, mulţi din această tânără generaţie care trăieşte coşmarul fricii se pot transforma ei înşişi în criminali văzând cu ochii lor că numai aşa pot să se apere sau să supravieţuiască...

Pe de altă parte dacă tot permitem să se afişeze în ziarele cotidiene (care nu sunt cu profil de sex) şi care cad în mâna oricui din familie, afişe de tip "sunt deschisă şi te aştept" arătând ce are între picioare, sau "atenţie la pudoare" şi îţi arată dosul anatomic, etc. etc. atunci de ce ne mirăm când

aflăm că aceste afișe și-au făcut efectul și și-au împlinit misiunea... din aceleași cotidiene: titluri de viol în toate formele (de la copii mici, câteva luni chiar) până la bătrâne în pragul morții. Nu există nici un cotidian fără un titlu mare cu o crimă! Oare aceste crime sunt născute din neant sau din cauze și materiale existente, ba chiar comercializate sub protecția legii și în numele libertății?

Cel mai oribil lucru să fie societatea prefăcută și mincinoasă... și mai oribil este faptul că cei împuterniciți de popor nu știu să protejeze pe cei care i-au ales! Fie ei parlamentari, fie cu funcție executivă... Oare cine propune legile și cine le votează? Și cine le promulgă? Deci răspunderea este pe umerii tuturor politicienilor. Dacă nu se poate propune o lege prin Parlament, se poate face prin ordonanță. Oare ce urgență este mai mare decât protecția moralității și chiar a vieții?

PARADOXUL acelor neputincioși în a scoate legea protecției morale este clar și strigător la cer!!

Legea lor permite infiltrarea stricăciunii și a prostituției în casele oamenilor prin posturile naționale și private, care nu sunt nici măcar prin cablu: și în același timp aprobă libertățile sexuale anormale (una din cerințele națiunilor "zis civilizate") ca să fie permise și legale pe de o parte, iar pe de altă parte pedepsește prin lege pe cele care vând dragostea la marginile orașului, lângă stațiile de benzină, sau la drumurile de centură, în parcările de tiruri, și așa mai departe)...

— *Ne și mirăm că de unde atâtea crime și violuri?*

— *Adică băgăm degetul în priză și ne mirăm că ne electrocutăm?*

— *Sau ne jucăm cu focul și plângem dacă ne arde?!*

— *Învățăm lumea cum să înșele, cum să fure, cum să omoare, și pe urmă ne mirăm ca proștii de ce se întâmplă atâtea nelegiuiri?*

— *Ucidem morala în numele libertății și uităm că libertatea nu se dă unor oameni obsedați sau nebuni! Mai mult,*

participăm în continuare la programul de demoralizare şi de nebunie? Oare cine este obsedat şi nebun, omul simplu pe care l-am mutilat şi l-am făcut obsedat că nu are unde să-şi descarce nervii, sau acei imbecili care comercializează prostituţia?

— Gânditorii acestei societăţi şi biserica nu au un cuvânt de spus? Aşa legi ei trebuie să le promoveze sau să le dezaprobe... nu numai politicieni... căci politicienii sunt ocupaţi cu împărţirea posturilor şi a bunurilor şi orbiţi de ignoranţa şi imaturitate, chiar incapabili de a gândi la binele societăţi, sacrificând multe interese ale ţării pentru interesele lor personale şi de partid.

— *Dacă nu avem caracter şi morală ca societate nu putem ridica cultura nici educaţia, nici măcar imaginea exterioară a societăţii... Astea se fac prin luare de minte (în consideraţia) toate lecţiile istoriei... unde omenirea a acumulat multe învăţături şi înţelepciuni de-a lungul miilor de ani...*

Milioane de greşeli şi nenorociri s-au abătut asupra omenirii, dar din care s-au născut multe înţelepciuni şi multe lecţii, şi de unde a izvorât conştiinţa curată care a îndreptat la loc acele strâmbătăţi şi vicii...

Nu degeaba ne îndeamnă scriptura la virtuţi şi la viaţa corectă şi curată... aceste îndemnuri s-au dovedit incomensurabile din încercările noastre şi din tradiţia şi cultura noastră ca oameni.

Aceste câştiguri şi realizări acumulate din sudoare şi vărsare de sânge nu trebuie lăsate să piară denaturându-le în spurcăciuni şi camuflându-le în numele artei instinctului decăzut...

— *Ce mulţi sunt cei care laudă şi aplaudă nişte filme care nu sunt altceva decât spurcăciunea şi prostituţia... prezentate sub un pretext nobil?!*

— *Ce mulţi sunt cei care vor să distrugă moralitatea omenirii ca să o conducă*

— *Ce mulţi sunt cei care vor să ne ucidă în numele intelectualusmului şi a libertăţii...*

— Nu tot ce vedem sau citim sunt mijloace inocente pentru a ne amuza... Căci în spatele acelor culise se ascund mulţi monştri şi fraţi ai diavolului...

Nu ne rămâne decât să căutăm alte mijloace de educaţie afară de televizor, reviste, ziare şi seriale... Să căutăm în noi înşine în educaţia creştină adevărată... în lucrările apostolilor care au dăruit atâtea omenirii pentru a se opune nelegiuirilor şi ispitelor transmise şi răspândite în numele progresului şi al ştiinţei...

RĂBDARE, OAMENI BUNI, CĂCI SIGUR VOR VENI ŞI ZORII!

Paradisul compromis

Paradisu-i pe pământ
Nu este numai în cer
E un fel de legământ
Şi o taină... nu e mister

Bogăţia e în suflet
Nu cât ai în frigider
E curăţenia în cuget
Fără sare şi piper

E legătura cu CEL SFÂNT
Cu o credinţă de fier
Şi smerenie-n comportament
E căldură... nu e ger

Gol vei merge în mormânt
Dacă judeci în mod sincer
Iar de-ncalci al tău jurământ
Ce te va aştepta-n cer?

E nesfârşitul zăcământ
Plin de har şi caracter
Nu-i agoniseală de pământ
Adunate-n şifonier

Degeaba avem un vis
Şi căutăm un paradis
Dacă cu toţii am decis
Să trăim în compromis

De eşti mulţumit în gând
Şi iubitor de adevăr
Însetat fiind ori flămând
Eşti bogat ca un boier

Aici va fi acel paradis
Şi vei fi frate al meu
Dacă tot ce ţie îţi doreşti
Vei dori aproapelui tău

Partea II

Prefață

Am inclus comunicările prezentate la Conferința Internațională de terapii complementare care se ținea annual la Arad, din 1966.

Aici sunt prezentate câteva aspecte teoretice de terapii complementare ale căror idei (unele) sunt menționate vag în capitolele care fac obiectul primei părți ale acestei cărți. Lucru inevitabil pentru a nu se pierde ideea care este o parte integrantă din capitolul respectiv.

Iar scopul prezentării lucrărilor urmărește aplicarea unor metode spirituale de tratament pentru a ameliora acest stres cotidian al vieții moderne...

Autorul

SPIRITO-TERAPIA

Conferința internațională de terapii complementare desfășurată la Arad 1996.

ÎN NUMELE LUI DUMNEZEU CEL MILOSTIV ÎNDURAT, CEREM AJUTORUL SAU PENTRU A ÎNȚELEGE CAT MAI BINE LUCRARILE SALE ŞI SA NE FEREASCA DE CEL RAU!

Cu mare dragoste mă adresez cunoştinței şi sufletelor d-stră sperând că mă voi apropia şi inimilor d-stră pentru a ne apropia de o înțelegere comună şi benefică nouă, tuturor.

Vom vorbi despre un subiect foarte important, şi cred că modul în care îl prezint va fi nou pentru o mare majoritate a aşteptărilor d-stră.

Unii dintre colegii mai au vorbit despre terapia fizicului; eu aş vorbi despre terapia adevărata a psihicului, iar ca să tratăm psihicul trebuie să mergem până la originea sa, ori cauza existenței ființei noastre umane... privind spiritul şi, eventual, spirito-terapia.

Aici fiecare dintre noi s-ar putea gândi la lucruri diferite... Oare are legătură cu hipnoza? Avem de-a face cu un ritual de rugăciuni? Intervin puteri paranormale, cum ar fi magia albă, telekineza, prezicătorii, comunicarea cu duhuri şi entități? Unii zic că sunt poveşti, totul ar fi legat de autosugestie şi psihoanaliză! Alții spun că este o formă de sofism şi isihasm.

Adevărul este că nici una din cele pomenite nu reprezintă spirito-terapia. Ce am pomenit nu sunt decât nişte metode mai mult sau mai puțin corecte, dezvoltate de omul însuşi, ca nişte

remedii pentru a-şi revindeca sufletul rătăcit şi obosit datorită decăderii lui originale.

Întrucât totul este legat de tot în acest univers, am să încerc să abordez acest subiect arătând importanța înțelegerii adecvate a termenului spiritual, şi implicit spirito-terapie, altfel decât este în genere înțeles, de majoritatea oamenilor. Deci am subliniat importanța înțelegerii fiindcă de ea depinde direcția în care pornim şi felul în care judecăm şi, mai departe, consecințele acestei gândiri, deoarece - în final – omul este rezultatul gândirii sale.

Spirito-terapia a ajuns un subiect atât de controversat şi delicat încât voi încerca să fiu cât mai explicit în expunerea pericolului la care ne-au adus aceşti, aşa zişi paranormali, susținuți de mijloace mass-media.

Voi începe formulând câteva întrebări de bun simț, care pot părea ciudate în concepția persoanelor avansate intelectual şi spiritual, încercând astfel să trag câteva semnale de alarmă, privitoare la acest domeniu deja foarte poluat şi compromis datorită multor amatori şi impostori, transformându-l în ceva paradoxal prin vehicularea unor idei şi explicații greşite:

— Ce este spiritul? Care spirit? Al meu, al tău, care suntem vii? Sau al vecinului meu care a murit? Dar vecinul meu a trăit şi a murit în LIBAN, iar vecinul tău a trăit şi a murit în BALKAN!! Oare cunosc ei aceeaşi terapie? Vecinul meu nu era învățat, nici spiritual; era amărât şi blazat... Şi iată-l că vine şi tratează pe Pământ când este chemat de un paranormal! Iar, vecinul tău cel religios şi mai evlavios nu vine aici să trateze? CIUDAT!

Poate că l-au trimis într-o misiune îndepărtată, la popoare primitive în jungle unde n-au ajuns prorocii şi profeții cunoscuți? Căci aşa ne confirmă spiritele, deseori, la aşa-zise comunicări spirituale!

Dacă nu fac terapii, nici nu au misiuni, atunci poate că învață, căci acolo sunt şcoli în toate domeniile: ştiințifice, spirituale, şi literare... aşa ne-u confirmat spiritele!

Dar eu mă întreb, dacă lumea aceea este aşa de corectă, curată, sfântă şi înţeleaptă, oare pentru cine mai este ziua de judecată? Numai pentru cei rămaşi pe Pământ, căci spiritele sunt toate purificate?

Iar dacă sunt toate purificate, de ce sunt încă spirite rele, cele care ne fac rău? Şi de ce unele învaţă, iar altele nu? Parcă am înţeles că totul este corect acolo şi n-ai cum să faci rău!

E cam încurcată problema cu spiritele; unele sunt purificate alte nu ascultă, unele se întorc când vor, altele nu, deci nu au nici o regulă? Atunci o fi mai bine acolo?! Aşa ne îndeamnă unele!! *Iată cauzele multor sinucideri individuale sau colective, care s-au petrecut până acum!*

Iar entităţile de duhuri – ce e cu ele? Mi-e milă de ele cât încearcă să ia legătura cu noi, şi să ne înveţe de binele nostru, oferind tot ajutorul şi bunăvoinţa lor să ne vindece de bolile fizice, însă în schimb ne îmbolnăvesc sufletul şi credinţa. Iată că unii vindecători cunoscuţi din ROMANIA şi din alte părţi ale lumii ne îndeamnă chiar să ne rugăm lor, sau în cel mai bun caz prin ele, căci DUMNEZEU este prea departe şi "are alte treburi de făcut" ca să ne audă!?

Iată ce ne spune sfântul PAVEL în acest sens: "Nu ştiţi că voi sunteţi templul LUI DUMNEZEU şi că DUHUL LUI DUMNEZEU locuieşte în voi?" Oare DUHUL LUI DUMNEZEU, care locuieşte în noi, are nevoie de mijlocitori ca să-l audă?? Că nu-l aude DUMNEZEU pe acel om când îl cheamă, şi îl aude o entitate este o problemă generală a omenirii decăzute, la care voi răspunde în cursul acestei expuneri.

Deci – omul este templul LUI DUMNEZEU şi nu poate fi a LUI DUMNEZEU prin DUHUL SĂU SFANT şi a altor entităţi în acelaşi timp!

DARUL adevărat vine de la DUHUL SFANT, numai şi nu de la entităţi care pretind că sunt spirite, sau îngeri...

Citez: "Sunt felurite daruri, dar este acelaşi DUH, de pildă unuia îi este dat prin DUHUL să vorbească despre înţelepciune, altuia să vorbească despre cunoştinţă datorită aceluaşi DUH;

altuia credința prin același DUH, altul tămăduirile prin același DUH".

Deci reiese clar că apostolii și prorocii, primeau DARUL de a vindeca și alte daruri de la DUHUL SFANT, așa după cum explica MANTUITORUL apostolilor săi.

Citez: "Dar mângâietorul - adică DUHUL SFANT - pe care îl va trimite TATAL în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus eu".

Deci este clar că spirito-terapia adevărată, pe care o practicau apostolii, este direct legată de DUHUL SFANT și nu de entități, sau de duhuri și nici măcar de îngeri, căci omul credincios este mai apropiat de D-ZEU și mai presus chiar decât îngerii. Cine nu știe să afle!

NU vă minunați de această declarație în legătură cu îngerii!

Iată ce spune SFANTUL IOAN în APOCALIPSA lui: "EU IOAN am auzit și am văzut aceste lucruri și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: Ferește-te de una ca aceasta. Eu sunt împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi prorocii, și cu cei ce păzec cuvintele din cartea aceasta. Închină-te LUI DUMNEZEU".

Altă învățătură a sfântului PAVELspune: "Nu știți că sfinții vor judeca lumea?" și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate?"

"Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?"... "tot ce vine în afară de duhul SFANT este păcat ".

ATUNCI comunicarea cu alte entități este păcat, mai ales că nu poți fi sigur cu cine ai de-a face. DESEORI aceste entități pretind că sunt spiritele unor persoane cunoscute, celebre chiar, și îți vorbește fie printr-un mediu spiritist, fie printr-o voce din domeniul invizibil. Iar adevărul este că practicarea acestor comunicări, este o mare greșeală, încălcând legile LUI DUMNEZEU. Pe lângă pericolul rătăcirii... și fiindcă această

legătură este greşită, nici CORANUL nu trece cu vedere peste acest subiect. Citez: "Erau bărbaţi între oameni, care căutau adăpost la barbaţi între duhuri, dar le măriră numai nebunia". Iar în altă parte din CORAN, se arată despre ziua judecăţii, când DUMNEZEU întreabă: "O voi, ceata de oameni şi duhuri, cei care aţi căutat adăpost unii la alţii, arătaţi-mi în ziua aceasta unde sunt tovarăşii mei despre care vorbeaţi?"

Bineînţeles că DUMNEZEU nu are tovarăşi, nici înlocuitor; LUI slujim şi cu învăţăturile trimise de cei aleşi; de EL ţinem. Iar ce este în afară de aceste învăţături este păcat şi pierzanie.

DUMNEZEU ne-a făcut după chipul şi asemănarea LUI; adică ne-a dat minte, suflet şi corp prin suflarea LUI DIVINA, care este DUHUL SFANT. Această suflare divină, care poartă lumina călăuzitoare, care alimentează, dezvoltă şi conştientizează capacitatea minţii noastre pentru a percepe, a distinge, şi a raţionaliza. Aici se află secretul divin şi spiritual; în această iluminare care vine din interior, dar numai prin credinţă adevărată, fapte bune, aşa după voia LUI DUMNEZEU, prin smerenie, iertare, evlavie, iubire de bine, aşa cum a fost şi este DL IISUS HRISTOS. Deci EL este chipul LUI DUMNEZEU întrupat în slava LUI DUMNEZEU, prin puterea CUVANTULUI LUI DUMNEZEU, reprezentând VOINŢA LUI DUMNEZEU, în creaţia LUI DUMNEZEU care a încununat-o în OM!!!. Acest gen de om, "OMUL DINTAI" care i-a dat din darurile sale nemărginite, poate să-l audă DUMNEZEU când se roagă, şi când este nevoie. Iar din cei care îşi aduc aminte de DUMNEZEU atunci când au ei nevoie, însă care nu au păzit Cuvântul SAU, aceia vor fi auziţi de entităţi şi de duhuri, căci vorbesc pe aceeaşi frecvenţă...

Deci, cu acea lumină interioară ni se luminează drumul şi ni se arată toate piedicile care stau în calea noastră. Piedici care ne împiedică de înaintarea spirituală, fiind puse de obicei de sufletul nostru cerător, legat de dorinţe şi plăceri, plin de patimi şi păcate, alimentat de cel care şopteşte în ureche, cel care ne

împodobeşte păcatul, că ne-ar prinde bine, mai ales în aceste timpuri ale noastre unde virtutea stă ascunsă, şi oamenii se laudă cu păcatele lor liberale...

Iată decăderea după cum ne-o arată BIBLIA. *"Fiindcă nu au căutat să păstreze pe DUMNEZEU în cunoştiinţa lor, D-ZEU i-a lăsat în voia minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite". Astfel au ajuns plin de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate plin de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înşelăciune, de porniri răutăcioase, sunt şoptitori, bârfitori, urâtori de D-ZEU, obraznici, trufaşi, lăudăroşi, născocitori de rele, neascultători de părinţi, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecaţi ". (ROM 1, 3.)*

Deci, aceşti oameni plini de vicii, nici nu-şi dau seamă, că de aici porneşte şi boala lor fizică, iar în loc să observe şi să elimine această cauză morală, ei caută ajutor la aşa zişii paranormali, magicieni şi prezicători, încălcând încă odată legile LUI DUMNEZEU. Oare ce spiritualitate mai este şi aceasta? Poate că este spiritism, DA! Dar ferească-ne D-ZEU de acest drum, şi iată cum anumite caractere negative duc la boli fizice şi psihice.

De multe ori s-a observat că anumite afecţiuni au avut la bază cauze sociale cum ar fi: bolile de inimă, cauzate de stres; boli de vezică biliară şi de ficat, cauzate de ură şi invidie; hipertensiunea şi hiperglicemia, cauzate de stres şi şoc moral; constipaţia cauzată de lăcomie şi egoism (la propriu şi la figurat).

Nu vreau să intru în amănunte de specialitate sociologică sau sociopolitică, căci nu este de competenţa mea. Totuşi orice om poate să înţeleagă că există o legătură foarte strânsă între societate şi individ, între individ şi natură, deci între individ şi tot ce-l înconjoară, şi de aici s-a pornit în căutarea cauzelor care au dus omul de la starea de sănătate la cea de boală. De aici, putem afirma că medicina complementară este o medicină naturistă; deoarece ea foloseşte numai mijloace naturiste şi

încearcă să aducă la cunoştinţa omului că e necesar să se reintegreze din nou cu legile naturii, cu forţele naturale, cu radiaţiile naturale şi cu elementele naturale, care întotdeauna au existat şi au lucrat într-o armonie deplină şi într-un echilibru permanent şi continuu. Iar boala constituie abaterea de la aceste legi ale naturii şi un dezechilibru cauzat de omul însuşi în nerespectarea lor, până s-a ajuns la aceste poluări şi chiar intoxicări ale naturii şi ale mediului social-politic, economic şi moral. Aceste intoxicări morale au dus la intoxicarea caracterului omenesc, în general, un lucru responsabil de răspândirea bolilor fiziologice şi chiar a epidemiilor, asupra cărora voi reveni.

Cum abordăm aceste probleme? Doar cu studiile medicale? Sau cu cercetări de laborator? Sau cu aparatură sofisticată?

Se poate şi aşa, dar nu este suficient. Nu auzim decât de boli cronice, nici măcar acute nu mai sunt! Şi asta indică şi implică un singur fapt şi anume: "că medicina care tratează doar, nu mai este suficient de eficace şi cu cât apar mai multe medicamente, cu atât mai mult apar noi boli şi viruşi nemaiîntâlniţi....! Aici trebuie să intervină medicina preventivă, care face bine pentru toate domeniile şi în toate bolile, fiziologice şi psihologice, ideologice şi sociologice chiar. Această medicină se numeşte spirito-terapia, sau sacroterapia.

Spirito-terapia, o putem asemui ca mama tuturor terapiilor! Această terapie acţionează direct şi indirect prin toate planurile energetice care fac parte din fiinţa noastră umană. Cum??

Să luăm fitoterapia, de exemplu. Ştim că este vorba de anumite substanţe naturale cum ar fi vitamine, săruri minerale, uleiuri volatile, enzime etc... Aceste substanţe au anumite efecte curative asupra unui organism, dacă sunt administrate în anumite condiţii optime. Efectul este doar fiziologic şi limitat.

Dacă luăm bioenergoterapia ca un alt exemplu; putem face o oarecare comparaţie.

Factorii care influențează această terapie nu mai sunt constanți și obiectivi, cum era în cazul fitoterapiei. Aici intervin factori personali, adică ai pacientului și ai terapeutului, despre care se pot scrie volume întregi, și totuși nu se poate generaliza tratamentul, ca un mod de abordare între terapeut și pacient.

Nu m-aș fi referit la aceste situații, dacă unii bioenergoterapeuți n-ar fi avut confuzii în ceea ce privește nivelul energetic cu care lucrează.

Iată că am ajuns la acest termen vag, obscur și vast ENERGETIC!!

Știm cu toții că un bioenergoterapeut, posedă niște caracteristici și particularități energetice cu ajutorul cărora sesizează (unii, nu toți) și, eventual, acționează în mod direct asupra pacientului, pentru a ameliora o durere sau a armoniza o aură, temporar bineînțeles. Durata unei intervenții energetice depinde de cauzele bolii, de natura lor, și pe ce plan energetic este dispusă. Știm, de asemenea, că omul este format din corpul fizic, eteric, astral, mental, karmic, intuitiv și cel cauzal.

Deci, un bioenergoterapeut care tratează cu biocâmpul său, acționează doar asupra corpului 'eteric, care influențează doar corpul fizic, iar dacă el poate să intervină în celelalte corpuri energetice superioare, cum ar fi cel astral sau cel mental, atunci desigur va vea rezultate mai durabile și mai binefăcătoare.

Dar cum poate interveni un bioenergoterapeut în acele planuri superioare? Avem de-a face cu domeniul de activitate al spirito-terapiei, care acționează pe planurile energetice, începând de la cel eteric până chiar la cel cauzal.

Spirito-terapia este bazată pe adevăr, nu pe iluzii, pe structuri bine definite și controlate de Cel care ne-a creat, structuri care nu permit amestecarea cu entități și duhuri, decât pentru cei rătăciți și încurcați. Deci, spirito-terapia are noțiuni de bază ca orice altă terapie. Însă, problema este că majoritatea oamenilor obișnuiți și chiar cei de specialitate nu deosebesc și chiar nu știu ce înseamnă un spirit, un duh, un suflet; le amestecă și le confundă cu o fantomă, o stafie, un demon

mascat, sau cu diferite imagini şi chipuri închipuite în mintea lor şi deseori în visele şi coşmarurile lor. Discuţiile în acest domeniu atât de vast necesită o abordare aparte, în care lucrurile pot fi explicate cu mai multe amănunte, şi unde pot fi lămurite anumite principii spirituale în folosul celor interesaţi. Abordarea detaliată a acestei terapii, se bazează pe ideea că numai atunci când este bine aplicată şi înţeleasă poate da rezultate bune şi poate îmbunătăţi starea generală a pacientului cât şi a terapeutului, deoarece ea are efect bilateral şi reciproc, relaxant şi liniştitor, acţionând pe toate planurile componente ale fiinţei umane. Deci, acest efect benefic, reciproc - între terapeut şi pacient – este ajutat din partea terapeutului prin explicarea clară a cauzelor morale ale bolii, iar din partea pacientului prin sinceritatea şi recunoaşterera viciilor care l-au adus în starea de boală şi, mai mult decât atât, prin hotărârea fermă din ambele părţi, de a remedia situaţia, acţionând pozitiv şi corect pentru aplicarea tratamentului necesar. Credinţa adevărată, adică aplicată, nu doar teoretic, joacă rolul cel mai important în trecerea peste aceste greutăţi cauzate de starea de boală, ştiind că boala este rezultatul unor greşeli sau păcate făcute de către bolnav contra sufletului şi fizicului său, prin stresarea lor sau solicitarea lor în mod excesiv – fie în trecutul apropiat fie mai îndepărtat –, iar prin recunoaşterea greşelilor, psihicul bolnavului începe să funcţioneze în mod pozitiv, luptând instinctiv prin subconştientul său contra acestor cauze morale şi fizice care l-au îmbolnăvit.

Până aici am vorbit despre cauzele şi greşelile individului care l-au îmbolnăvit.

Dar ce facem cu cauzele şi greşelile făcute în masă, de o societate; cum am putea rezolva o asemenea situaţie?

Să luăm pe rând: o societate bogată material şi una săracă.

O societate bogată, are un flux de viaţă foarte intens, şi variant încât acoperă şi sufocă fluxul său cultural şi moral-tradiţional. Oamenii din atâta confort capătă o laudă de sine şi o aroganţă, îi privesc pe alţii din turnurile lor de fildeş, iar cei

tineri, se rătăcesc în zgomotul infernal al civilizației comerciale, încât nu mai simt în ei nici o legătură cu acel caracter divin, care l-a sădit Dumnezeu în om! Deci, ei nu știu ce înseamnă să fii smerit, iubitor de bine, iertător, milos, recunoscător și mulțumitor lui Dumnezeu. În schimb, devin violenți, îngâmfați și pierduți în distracțiile tari, cum ar fi: sex, droguri, violuri, crime și sinucideri.

Toți au vise exotice, adică vor să trăiască cât mai intens, să aibă tot confortul (o mașină deosebită, un partener frumos, o vilă la oraș și alta la munte), iar aceste vise sunt foarte bine susținute și stimulate prin filmele decăzute care circulă la ora actuală.

Dacă privim o societate săracă, aici lipsa morală duce la minciuni, la hoție, la corupție și la imitația oarbă a țărilor bogate, despre care află din presă și televiziune, din filmele care nu au mai mult decât un singur subiect "CRIMA", fie exprimată prin violuri, în omoruri, fie în jafuri, fie în corupție, fie în trădare, fie în războaie. Toate ne împing la decădere morală și la boală, deoarece batjocorește ființa noastră umană în diferite moduri satanice.

Acest dezechilibru moral, social, economic, psihologic etc... duce la îmbolnăvire. Încălcările legilor morale duc la boli, infecții și chiar epidemii morale și fizice.

— Toți știu că SIDA este o slăbire a sistemului imunitar din organism, cauzată de un anume virus și de o anume practică imorală și nefirească a homosexualității. Acum se răspândește prin contacte sexuale între parteneri necunoscuți, la întâmplare (tot decădere morală și spirituală).

— Să luăm meningita virală apărută recent în ROMANIA. Este rezultatul căreia din aceste defecte morale pe care le-am menționat mai sus?

Se presupune că este cauzată de țânțari, sau de un virus transmisibil prin diferite mijloace de contact direct. Dar, cauza morală și defectul la care au participat mulți factori și mulți cetățeni este că oamenii au aruncat gunoaiele în toate părțile, în

dreapta şi în stânga, după bloc şi în parc. Lacurile din Bucureşti sunt de asemenea murdare şi infectate, aşa cum au declarat autorităţile sanitare, de mai mult de doi şi chiar de trei ani. Atunci la ce ne aşteptăm decât la boli şi infecţii, la meningite şi TBC? Iată o lipsă de răspundere colectivă, care duce la boală.

Romanii care au cucerit lumea, cum s-au prăbuşit? Prin decădere morală întâi, şi cu ajutorul ţânţarilor în al doilea rând. Căci ei mâncau şi pe urmă îşi băgau degetul în gură şi vomitau, ca să aibe din nou plăcerea de a mânca şi bea. Iar asemenea oameni ce morală pot să aibe? Un demnitar care face aşa ceva, cum putea să susţină guvernul cu ce putere politică şi socială? Aliaţii lui s-au îndepărtat din jurul lor, au început conspiraţiile şi mişcările separatiste, şi prăbuşirea politică a imperiului. Pe lângă acestea au existat şi ţânţarii care să răspândească bolile şi epidemiile în rândul oamenilor, tot aşa ca în cazul encefalito-meningită... Însă din cauza canalizărilor proaste din vremea aceea. S-a ajuns la slăbirea puterii naţiunii şi prăbuşirea imperiului ROMAN.

În acelaşi mod au încălcat legile morale şi alte societăţi din orient (ca să nu să supere Europenii) OMAYAZII şi ABASIZI care au cârmuit IRAK-ul, SYRIA, PENINSULA ARABA, NORDUL AFRICII şi chiar SPANIA.

Cu toate aspectele pozitive care le-au adus omenirii, cele culturale şi ştiinţifice în astronomie, algebră, medicină şi literatură, pe vrema aceea sub egida Islamului. Dar, viciile oamenilor au dus la demoralizarea societăţii, prin fraude, corupţii, nedreptăţi etc... mai ales în rândul celor care au guvernat, până s-a prăbuşit şi acel imperiu.

Permiteţi-mi să mai dau un exemplu din sutele de exemple pe care le trăim zilnic şi care confirmă cu o claritate necontestabilă necesitatea tratamentului moral al omenirii, înainte de fizioterapia şi alte tratamente medicale. Acest tratamnet moral va juca rolul cel mai important în medicina preventivă, sau cum l-am definit SPIRITU-TERAPIA.

Un post de televiziune european a arătat că anual, într-o capitală europeană se prezintă mai mult de 10.000 cazuri (femei bătute de soți, bărbați bătuți de amanți, sau vecini etc...) pentru a cere un certificat medico-legal. Sunt cei care s-au prezentat, dar câți nu s-au prezentat?

Oare toți aceştia sunt înapoiați mintal, sau nu au primit o educație cuvenită acasă şi la şcoală?

Atenție! NICI UNA nu este cauza, o cauză adevărată! Cauza acestor infracțiuni este goliciunea morală în care trăim şi ne scăldăm (ca societăți vorbind). Toți caută să evite legea, făcând nelegiuiri ascuns iar unii ajung în fața justiției, pe când mai mulți rămân liberi şi continuă procesul de intoxicare morală a societății, în numele "libertății personale", ocrotite de lege, pentru a comercializa produsele lor imorale (reviste porno, filme decăzute, articole, cărți şi romane...)

Problema omenirii şi cauza îmbolnăvirii este "MORALA", căci toți pretindem că am primit educație acasă (cei 7 ani), dar cât o respectăm? Doar protocolar şi pentru aparență. Alunecarea în mâzga acestei societăți moderne este primejdia care ne pândeşte la tot pasul. Toți suntem expuşi în fața acestui pericol: "CIVILIZAȚIA MODERNĂ".

De aici reiese cât de necesară este *respiritualizarea societății moderne*, prin conştientizarea ființei noastre umane şi punerea ei în cadrul corect al moralei şi al virtuții spirituale, aşa cum ne sfătuieşte sfântul Apostol PAVEL: "Nu ştiți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuişte în voi, şi pe care l-ați primit de la Dumnezeu?"

Cu acest citat aş încheia expunerea, în speranța că am reuşit să mă apropii de sufletele şi mințile Dumneavoastră, de care sunt sigur că odată îndreptate spre Dumnezeu, vor putea înțelege mai bine căile prin care vor putea ajuta mai mult oamenii suferinzi, care îi cer un ajutor.

METODE DE VINDECARE SPIRITUALA PRIN REEDUCARE MENTALA[1]

"Atrofierea simţului religios şi a simţului moralităţii este la fel de păgubitoare ca şi atrofierea inteligenţei"

Alexis Carrel

"Mai presus de cel ce ştie este cel ce cunoaşte, mai presus de cel ce cunoaşte este cel care practică, mai presus de cel care practică este cel care obţine rezultate".

Înţelepciune orientală

Câteva cazuri tipice sunt prezentate aici pentru că aceşti oameni au înţeles ca suferinţa lor porneşte din impurităţile caracterului lor precum şi a neînţelegerii şi a neaplicării corecte ale legilor lui DUMNEZEU. Ei s-au vindecat făcând din suferinţa lor treapta de apropiere de DUMNEZEU..

1. BURESCU ARETIA – 82 ani	stări depresive, insomnii ipohondrie
2. MIDAD JBAUR – 36 ani	insomnii, anorexie
3. CALINESCU PAULA – 62 ani	psihoză maniaco-depresivă, anxietate

[1] Prezentată la a doua Conferinţă Internaţională de Terapii Complementare desfăşurată la Arad, 6 – 8 Nov. 1997.

4. EMIL TUDORACHE - 54 ani	epilepsie gendrinică, insomnii
5. PISE CODRUŢA - 36 ani	nevroză astenică, uter fibromatos

Introducere

Vom încerca să abordăm împreună şi în linii mari tematica spiritualităţii. Un subiect pe cât de interesant, pe atât de sensibil şi controversat. Şi v-aş ruga să căutaţi să înţelegeţi subtilitatea şi profunzimea mesajului din această scurtă şi modestă prezentare - atât cât ne permite timpul - ca să semnalez gravitatea şi enormitatea corupţiei spirituale în care trăim pe plan mondial. Situaţia este agravată nu doar de mişcările satanice clar vizibile, sau de comercializarea civilizaţiei la cele mai scăzute nivele morale, prin intermediul mijloacelor de difuzare mas-media cum ar fi: reviste porno, filme imorale, cărţi ieftine, muzică, înregistrări video bazate pe ritmuri diabolice şi vibraţii primitive asociate cu dansuri obscene etc... ci este agravată şi primejduită de unele "aşa-zise" căi de eliberare şi evoluţie spirituală, precum şi de unele dogme şi datini greşit înţelese şi aplicate. Anul trecut am vorbit în această sală, chiar şi cu aceeaşi ocazie - la conferinţa internaţională de terapii complementare. Subiectul a fost numit spirito-terapie, definindu-l şi descriindu-l pe scurt şi semnalând de asemenea gravitatea confundării şi amestecării spiritualităţii cu spiritismul şi cu diferite aspecte ale aşa-ziselor fenomene paranormale. Anul acesta nu vom vorbi doar despre pericolele acestor confuzii, ci şi despre etapele necesare înţelegerii şi dobândirii evoluţiei spirituale prin autoconştientizare mentală.

Spiritualitatea poate fi comercializată?

Aşadar să pornim de la definiţia spiritualităţii: ce este, şi cum poate fi transformată în terapie? Iată, că folosim cuvântul transformată... Adică modelată şi potrivită conform cerinţelor noastre, fiecare după cum consideră... Aici începe problema să se clarifice. Ştim cu toţii că trăim într-o civilizaţie comercială şi nicidecum spirituală, nici măcar socială.

Gândiţi-vă doamnelor şi domnilor că spiritualitatea se comercializează?! Ce poate însemna aceasta?! Gândiţi-vă cum o putem transforma într-o terapie. Nu vorbesc de cele adevărate, care sunt puţin cunoscute şi aplicate... Gândiţi-vă că spiritualitatea poate fi vândută. Aşa cum s-a întâmplat acum câteva secole: să-ţi cumperi un loc în Rai, la fel de simplu precum cumperi un loc de veci! La fel de bine, astăzi, poţi cumpăra prin mica publicitate, puteri spirituale (talismane, cruci, cristale, etc), iar dacă nu-ţi arde de aşa ceva, poţi să te relaxezi şi să te calmezi.cerând sfaturi unei prezicătoare, unor astrologi, ghicitori în cărţi, sau, de ce nu, party line dacă este cazul?! Toate sunt expuse în acelaşi loc şi li se asigură rezultatele. Dacă nu ţi se restituie banii sau primul telefon este pe gratis, dacă dai telefoane...

Ne mai mirăm de ce nu ne merge bine, după atâtea prezentări, oferte şi eşanţioane!!!

Spiritualitatea nu poate fi declarată sau demonstrată

Pentru ca să putem face demonstraţii referitor la evoluţia noastră spirituală (corupţie spirituală) despre relaţia noastră cu Dumnezeu şi cât de mult îl iubim, haideţi să încercăm mai întâi dacă puten exprima şi exterioriza iubirea noastră faţă de o persoană fizică, vizibilă în carne şi oase – căci este mai uşor - şi

dacă se cuvine să facem demonstrația acestei iubiri, fie față de persoana respectivă, fie față de public, ce ar ieşi?

Dacă nu reuşim prin comportamentul nostru adecvat față de acea persoană să demonstrăm iubirea şi aprecierea, atunci cu ce am putea să o dovedim? Prin cuvinte? Cred că s-ar banaliza dacă nu se potrivesc cu faptele. Aceste cuvinte devin doar minciuni.

Dar, să demonstrezi publicului cât de îndrăgostit eşti? Cum a-i face-o? Purtând o fundă roşie? Sau scriind poezii şi eseuri? Unele persoane celebre au scris cărți despre relațiile lor intime şi le-au vândut ca "best sellers". Dacă aceasta este numită iubire n-are rost să mai comentăm! Şi dacă exprimi sentimentele cu ajutorul muzicii ca să audă publicul, trebuie să dai muzica mai tare şi să zguduie tot cartierul; altfel nu află lumea?

La fel de "elegant" şi "frumos" ar suna iubirea față de Dumnezeu dacă vrem să o arătăm altora şi să o demonstrăm prin tehnici şi manevre, prin cântece şi balade, sau prin înfruntări dogmatice şi cruciade. Să nu mai vorbim de intermedierea acestei relații chemând spiritele şi fantomele în ajutor!

Interacțiunea Minte, Suflet, Corp

Adevărul este că-mi vine greu să explic totul doar în câteva minute acordate. Totuşi am să mă străduiesc să prezint câteva aspecte şi chiar detalii în ceea ce privesc condițiile necesare pentru a înțelege diferența între spiritualitatea adevărată şi corupția spirituală, între ADEVAR şi ILUZIE, între iluminare şi rătăcire, între viață şi moarte...

Acest cuvânt TOTUL îl putem percepe ca ansamblul facultăților noastre cu condiția ca aceste facultăți să fie sănătoase şi să funcționeze normal, să fie în corelație corectă şi armonioasă reciproc. Aceste facultăți sunt: Mintea, Sufletul şi Corpul.

I. *Mintea* este aceea care percepe impulsurile primite de la planul spiritual.

II. *Sufletul* percepe informaţiile primite din planul mental şi din cel fizic sau material (corpul) şi în acelaşi timp trimte înapoi impulsuri în ambele direcţii, după ce le prelucrează.

III. *Corpul* primeşte de la planul sentimental impulsuri, iar de la simţuri informaţii.

Unde ne situăm Noi şi cine suntem noi? Suntem corpul, sufletul sau mintea?

Suntem toate aceste facultăţi! Şi atunci de ce ne rătăcim oare şi alergăm după fenomenele paranormale ca să le înţelegem, în timp ce nu înţelegem ce se petrece în noi şi ce dezechilibru funcţional aducem fiinţei noastre reale. Subliniez: noi suntem o fiinţă umană care are în primul rând viul, acea scânteie divină, care este o parte din ACEL TOT, dar o parte vie şi reală. această parte este veşnic vie şi nu moare...

Înţelegând acest lucru plus altele care vor fi expuse mai departe dar neuitând nici o clipă ce suntem, adică de natură divină, începem să ne apropiem de spiritualitate.

Concepţii şi practici eronate

Spiritualitatea nu este o transcendentă a minţii, din contră ea este o conştientizare chiar permanentă a minţii noastre. Spiritualitatea nu este nici omorârea prin înfometare a corpului fizic, dar în nici un caz TANTRA YOGA, aşa cum se practică în grupuri. Cine vrea să se înalţe spiritual prin TANTRA, înseamnă că a ales cea mai dificlă cale spre Dumnezeu!

Această metodă se bazează pe admiraţia creaţiei fizice şi frumuseţea ei după care o percepe cu ajutorul simţurilor şi al corpului fizic. Aici este capcana şi ispita ispitelor; să te scufunzi în aceste peripeţii şi plăceri fizice, până deviezi de la ideea principlaă şi până te îneci în aceste mlaştini.

De asemenea, spiritualitatea nu o putem realiza limitându-ne la aprinderea lumânărilor, sau cu descântece, cum manevrează magicienii şi şarlatanii. Acestea sunt chiar fraude spirituale! Dar nici nu se realizează prin deducţii mentale şi intelectuale, cum încearcă unii filozofi să o descrie şi să o împartă în lumi vizibile şi invizibile. Nu este nici cititul gândurilor, sau doar a aurei, căci acestea nu sunt decât unele aspecte ale capacităţilor facultăţilor de care am vorbit adineauri: MINTE, SUFLET ŞI CORP! Iar dacă nu-ţi poţi controla impresiile asupra acestor informaţii primite, poţi să pierzi spiritual crezând că deja ţi-ai împlinit menirea şi eşti realizat!

Religiile, în principiu, au venit să lumineze minţile oamenilor. Dar, oamenii în loc să ia ce este esenţial şi benefic s-au oprit la dogme şi datini; în loc să facă ce spune preotul ei fac altfel; în loc să iubească semenii lor, ei se ceartă şi se omoară. Oare unde este spiritualitatea când unii creştini incită spiritele oamenilor contra unor musulmani sau, invers, un şeic musulman incită oamenii contra evreilor. Aici nu mai este nimic spiritual. Avem de-a face cu ură şi ignoranţă, cu întuneric şi aroganţă şi, în acest fel, oamenii şi-au spânzurat spiritualitatea, i-au pus lacăte şi cătuşi şi au ascuns-o după uşi, unde au acces numai ei la acel cadavru... Pe urmă au îngropat-o şi au exhumat-o, i-au făcut autopsii şi radiografii, ca să vadă cauza morţii, neştiind că au ucis-o cu minţile lor întunecate. După care au pictat-o, au sculptat-o şi cântat-o. Au făcut din ea o artă şi acum auzim de “artă spirituală“ şi, în curând. vom vedea cu ajutorul tehnicii şi al ştiinţei, folosind efectele luminii şi cele sonore, un strepteez spiritual ca să arătăm cum se reîncarnează spiritele şi cum ne comunică fantomele. Despre acest subiect am vorbit anul trecut.

Oare dacă mai trăia IISUS până la aceste vremuri, ar fi avut succes în misiunea LUI ca să vorbească mulţimilor despre Împărăţia lui D-zeu??

Dar dacă trăia Mohamed mai putea explica oamenilor despre Grădinile Edenului, ca răsplată unde sunt pomi fructiferi, ape curgătoare şi zâne?

Nu mai este nevoie, deoarece oamenii au acum împărăţiile lor financiare şi politice, iar despre Grădinile Edenului, fiecare are aşa ceva în curtea casei, plus piscine şi zâne goale! Li se mai spune zodiacul, se prezice norocul la toate posturile de TV, aşa că oamenii ştiu bine ce îi aşteaptă şi încotro se îndreaptă. Pe lângă aceste facilităţi au la îndemână o sută de terapii naturiste şi spirituale (multe reale) şi totuşi suferă psihic şi fizic!? Au trecut de epoca de piatră la civilizaţie; au fost mici comunităţi şi s-au format în state... Acum sunt uniuni şi forţe aliate. Unele au fost comuniste, apoi au fost eliberate!! Dar, visele lor tot nu sunt realizate! Atunci, UNDE E BUBA?!

Ghidarea după viaţa şi caracterul lui Iisus

Toate ţările lumii se plâng de corupţie şi de mafie... Oare corupţia socială este departe de cea spirituală? Nu cred, căci ambele pornesc din cuget, din caractere negative şi învăţături deşarte... Iată ce ne spune Biblia în acest sens:

"Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele.." (Matei, 15, 20).

Aici am descoperit BUBA, rămâne să o recunoaştem şi cu voia dumneavoastră hai să reflectăm împreună ce înseamnă caracter bun şi ce înseamnă caracter negativ. Iar ca model ideal ce putem avea mai bun decât DL IISUS?

Ce fel de om era IISUS şi cum vindeca şi ce vindeca? Ce intenţiona să transmită oamenilor cu învăţăturile sale? De ce şi cum făcea spirito-terapie?

IISUS n-a venit ca să vindece fizicul omului; altfel trebuia să trăiască în carne şi oase 2000 ani, ca să-l apucăm şi noi, nu-i aşa? Misiunea lui era să vindece sufletele bolnave cu CUVANTUL SAU. Acest cuvânt exprima voia Tatălui, de a ne

salva din păcatele noastre, îndrumându-ne spre adevăr! Deci să lăsăm vindecările fizice la o parte, pentru a întări credința celor slabi în duh şi credință.

A fost IISUS spiritual? Şi apostolii lui au devenit spirituali, după ce i-a inițiat? Cred că da. Şi ca să poți transmite un lucru, nu trebuie să-l ai în primul rând? Cum a fost IISUS şi cum a reuşit să transmită bunătatea Lui altora (numai celor care şi-au deschis inimile la învățăturile Lui)?

IISUS n-a învățat matematica, nici fizica sau chimia (cel puțin până la 13 ani) IISUS n-a făcut instituții de cercetări paranormale, nici laboratoare de alchimie, n-a fost nici astrolog ca să liniştească marea... El n-a făcut magii, nu a împărțit monede de aur... El a împărțit pâine, când era nevoie nu ca să se arate, ci să potolească foamea oamenilor. El şi-a vărsat sângele pentru adevăr. Oare nu putea să scape de giulgiu şi de răstignire? Cum ne-a chemat la El? Cu forța? Sau prin farmec? Bineînțeles că nu! El a atras oamenii prin caracterul său simplu şi corect, pur şi smerit iubitor şi iluminat. El a fost şi este Etalonul omenirii şi cine îl iubeşte să-l urmeze şi să-l imite să fie aşa cum ne-a cerut atunci: “Adevărat vă spun, că oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copilaş, cu nici un chip nu va intra în ea”. (Marcu 10, 15).

Etapele necesare evoluției spirituale

Dar pentru ca să ne asemănăm cu El în caracter, trebuie să ne străduim să învățăm prin autoeducare şi autocontrol gândurile noastre pătimaşe, prin stăpânirea permanentă a acțiunilor noastre, începând de la gând la privire, la vorbe şi până la gesturile noastre, urcând treptele evoluției spirituale prin căpătarea unor caractere pozitive, urmând neapărat aceste trepte ale evoluției spirituale după cum urmează:

1. *RABDAREA*. Răbdarea te învață să fii conştient, să priveşti şi să vezi, să asculți şi să înțelegi: să nu vorbeşti până

nu judeci şi măsori bine vorbele tale şi poziţia pe care o ai faţă de o persoană sau de un subiect anume.

2. *CALMUL*. Calmul este o consecinţă a răbdării. Dacă nu ai răbdare n-ai timp să fi calm, iar dacă nu eşti calm nu vezi lucrurile clar şi, ca atare, nu poţi judeca bine.

3. *GANDIREA CORECTA*. Dacă ai reuşit să te calmezi şi să înlături influenţele negative şi prejudecăţile atunci ai şansa să gândeşti corect, să înţelegi şi să primeşti impulsuri pozitive, clipiri mentale, având ca sursă izvorul luminos al minţii. Ea va înlătura întunericul din suflet care, de obicei, oboseşte mintea cu impulsurile nefavorabile pornite din caractele negative ale sufletului cum ar fi: frica, ignoranţa, ura, pizma, invidia, lăcomia, zgârcenia şi multe altele. Aceste impulsuri de lumină ne vor conştientiza şi arăta cum să trăim, cum să simţim acele daruri minunate pe care le avem şi pe care le ignorăm. Cine dintre noi îi mulţumeşte lui Dumnezeu că are ce mânca şi unde dormi? Cine îi mulţumeşte că este sănătos şi nu bolnav, sau handicapat? Că ne-a dat capacitatea de a munci şi realiza, de a gândi şi rezolva, de a privi şi învăţa, de a trăi şi a ne bucura? Cine apreciază toate acestea ajunge să înţeleagă mai bine scopul iniţial pentru care ne-a făcut Dumnezeu şi ajunge la DRAGOSTE.

4. *DRAGOSTEA*. Reprezintă gândirea corectă şi smerită care ne conduce la aprecierea a tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, fără nici un merit sau efort din partea noastră. Natura şi resursele ei, plantele şi hrana pentru noi, animalele şi păsările... etc. Toate sunt create ca să ne servească pe noi oamenii (ultima[2] treaptă de creaţie a lui Dumnezeu). Iar noi doar să ne bucurăm şi să simţim acest sentiment de recunoştinţă faţă de creator. Doar atât ni se cere. Recunoştinţa şi restul este împlinit de la sine!

5. *SPIRITUALITATEA*. Spiritualitatea este o ultimă etapă în evoluţia noastră spre divin, sau mai bine zis în reîntoarcerea

---

[2] Ultima înseamnă înaltă sau cea mai înaltă.

noastră de unde am decăzut. Când ajungem în această etapă atunci vom fi vindecați spiritual și atunci vom face Voia lui Dumnezeu și atunci vom împlini sarcinile care ni le-a transmis IISUS și implicit doar atunci vom avea daruri spirituale reale, nu iluzii, vom vedea cu ochiul dreptății și vom grăi cu cuvinte corecte și adevărate, deoarece vom simți în noi ajutorul Duhului Sfânt. *"Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu?"* CORINTENI. Mai mult decât atât ne spune IISUS: *"Dacă mă iubește cineva va păzi cuvântul meu și Tatăl meu îl va iubi; noi vom veni la el și vom locui împreună cu el"*. (Ioan 14, 23).

Realizarea spirituală înseamnă gândire corectă și comportament adecvat

Deci păzirea cuvântului lui IISUS înseamnă aplicarea în practică a acestor învățături, în viața noasrră de zi cu zi și aici începe problema omenirii. Aproape nimeni nu face o parte din ceea ce i se cere. Toată lumea caută informații și elaborează teorii. Practica unde e? Dacă traversezi strada de mai multe ori pe zi, de atâtea ori poți fi înjurat de conducătorii auto care au mașini de lux și te privesc cu superioritate. Oameni bine îmbrăcați, dar altceva altădată (adică politețe, amabilitate, etc.) Căci acum se grăbesc, iar noaptea în somn caută să comunice îngerii și sipiritele și devin cuminți și spirituali. Iar teoria telekinezei și aceea privind atracția obiectelor nu este nevoie să le demonstrăm noi... Dacă ne uităm în jur, vom vedea că Dumnezeu a creat această magnifică și perfectă creație cu milioane de specii și de planete și stele, și toate lucrează pe același principiu de atracție fie magnetică, fie gravitațională... fie de orice natură...

Noi trebuie să învățăm de la furnică să fim harnici (nu lacomi) și de la albină să producem ceva bun și folositor, ba chiar vindecător, să privim ăn jur, în natură și să tragem

concluzii. Să privim în profunzime şi să vedem perfecţiunea în însăşi existenţa reală şi adevărată şi să nu ne oprim la strălucirea superficială. Curcubeul este frumos, dar nu are o existenţă aparte de ceaţa din care este format! Privindu-l ne bucurăm şi ştim că este un fenomen de refracţie a luminii, dar nu stăm să ne minunăm şi ne oprim pe loc căci încă mai sunt o mie şi una de fenomene de refracţie în natură, în pădure, la munte, în deşert şi la mare...

Oare asta căutăm în această capodoperă? Efectele luminoase şi sonore ca la teatru? Sau căutăm să înţelegem mesajul transmis şi trimis prin aceşti actori? Deci să nu ne lăsăm atraşi şi derutaţi de strălucirea aspectului, fără să privim în profunzime şi să nu ne înşelăm singuri la fel cum au fost înşelaţi africanii agăţându-şi la gât becuri şi oglinzi dând în schimb pietre preţioase şi diamante... Să ne ajute Dumnezeu!

TRECEREA DE LA AUTOCORUPȚIE INFORMAȚIONALA STRESANTA LA MANTUIRE PRIN CUNOAŞTERE BENEFICO-RELAXANTA[3]

"FACEȚI CURAȚENIE ÎN SUFLETUL VOSTRU CA SA PUTEM LOCUI EU ŞI TATAL MEU ÎN EL"

IISUS

De doi ani am încercat să atrag atenția asupra fenomenului de corupție spirituală în care trăieşte omenirea la ora actuală pe toate planurile şi în cele mai subtile forme. Doi ani la rând m-am străduit să demasc aşa zisele "căi de eliberare", sau metode de tratare dubioase, crezând în minuni făcute prin entități, spirite, talismane etc... ceea ce am numit-o corupție spirituală.

În aceeaşi ordine de idei, mă voi ocupa cât permite timpul, de autocorupția spirituală. Adică autointoxicarea cu învățături şi obiceiuri deşarte în fiecare zi din viața noastră, "modernă" de la sfârşitul mileniului II.

O viață supraaglomerată cu informații inutile şi obositoare, trăită în fața micului ecran, câteva ore bune în fiecare zi. Ştiri cu titluri excitante şi incitante, prin care se transmit în mod direct şi brusc acei viruşi mentali care ne prelucrează cu o eficacitate "supra" în mod continuu... Printre ştirile stresante se mai strecoară şi titluri atractive de seriale tragice şi câteva reclame banale, cum să-ți antrenezi muşchii feții zâmbind la o înghețată, sau învățând un copil să mintă pentru o ciocolată?!

---

[3] Prezentată la cea de a treia Conferință Internațională de Terapii Complementare, desfăşurată la Arad, noiembrie 1998.

Poate pentru moment vi se par că sunt lucruri normale, sau de mică importanță, însă, dacă le judecăm cu atenție, vom observa că aceste banalități ne ocupă o mare parte din minte şi ne trezim brusc, că ne gândim la ele fără să vrem. Deci au intrat în subconştientul nostru fără voia noastră...şi, încetul cu încetul, încep să ne deranjeze, şi crează o stare de aglomerare a informațiilor inutile în mintea noastră. Aceste ştiri despre corupție, nedreptăți, conflicte religioase, etnice şi internaționale privind sărăcia cruntă a unor popoare şi destrăbălarea altora, crează o tensiune psihică în subconştientul nostru. La care se adaugă grijile zilnice personale, legate de serviciu, de nivelul de trai, de familie şi se formează aşa-zisul STRESS, care se manifestă în diferite forme personale, individuale sau de grup.

Mă voi referi la lucrarea d-lui Remus Tănase, preşedintele ANATECORULUI, care a prezentat cu mult succes subiectul de stres, arătând cauzele legate de serviciu, de familie, datorită nivelului de trai şi responsabilităților multiple care le poate avea un individ. În acelaşi timp a arătat metodele de combatere a stresului pe scurt. Acele, numite 4R, sunt: a) Tehnica radiantă; b) Răspunderea personală (prin educarea continuă); c) Rețeaua de suport (prieteni); d) Resursele naturale (plimbări în aer curat, în natură).

Mă opresc la al doilea remediu, care este Răspunderea personală, – prin educație continuă a personalității noastre, ca să evidențiem cât de important este acest factor sau remediu.

Educație înseamnă să ne înțelegem noi înşine, în primul rând, structura ființei umane. Voi face o scurtă referire la lucrarea mea de anul trecut sub titlul "INTERACȚIUNEA ÎN SPIRIT: MINTE; CORP" cum funcționează acest sistem şi ce rol are sufletul nostru şi unde se încadrează în acest sistem. Lucrul necesar pentru o autoînțelegere şi o autoprotecție contra mediului toxic în care trăim.

Aceste componente ale ființei noastre umane spirit, minte, suflet şi corp trebuie să lucreze în armonie şi fără ca una să forțeze pe celelalte pentru a păstra un echilibru între ele,

neuitând natura şi rolul fiecăruia, şi că nu trebuie să le confundăm. Pe această bază sufletul nostru va trebui să se liniştească supunându-se minţii şi acceptând educarea sa, învăţând să se transforme, dobândind caractere pozitive şi lepădându-se de cele negative care îi sugerează stresul.

Etapele* sunt:

1.– *Răbdarea*, cu ajutorul căruia dobândim stare de linişte, alungând agitaţia nefolositoare;

2.– *Calmul sau liniştea* care permite minţii să lucreze în mod optim printr-o gândire obiectivă;

3.– *Gândirea corectă*, lipsită de influenţe negative ale sufletului neliniştit şi nerăbdător;

4. – *Aprecierea*.... stare a mentalului dobândită numai dacă mintea a putut gândi în linişte, odată dobândită, aprecierea ne va conduce spre dragostea prin care trebuie să privim tot binele care ne înconjoară şi tot darul care ni s-a dat;

5. *Iluminarea şi harul divin* dobândit datorită mulţumirii sufleteşti şi mentale pe care le-am trăit.

Am văzut până acum etapele prin care trebuie să trecem pentru ca să putem ajunge la echilibrul dorit. Este necesar să fie însoţite de o gândire teologică, căci tehnicile de combatere a stresului trebuie asociate în paralel cu 3 metode – condiţii pentru a reuşi schimbarea modului în care reacţionăm.

I. Credinţa în Dumnezeu Atotputernicul, care sprijină demersul nostru smerit către înţelepciune şi echilibru.

II. Cunoaşterea adevărată a lucrurilor în mod obiectiv. Cunoaştere pentru un scop nobil şi frumos nu doar informativ.

Cum putem deosebi noţiunile a şti, a înţelege şi a cunoaşte? Precizăm:

* Etapele s-au mai repetat în conferinţa din 1997, însă sunt reamintite pe scurt aici, căci fac parte integrantă din remediul necesar despre care se vorbeşte în această lucrare.

a) - a şti un lucru, înseamnă a afla de existenţa lui şi atât;

b) – a înţelege, înseamnă a şti de existenţa lui plus a învăţa câte ceva despre caracteristicile lui, cum funcţionează, ce face, care sunt principiile de bază ale naturii acestui lucru, şi a le învăţa teoretic;

c) – a cunoaşte un lucru sau un sistem, înseamnă a şti + a înţelege + a practica, sau a folosi acest lucru sau sistem în mod corect şi benefic, explicativ şi practic, util umanităţii, în demersul ei ascendent către virtuţile de bază ale creaţiei la care tânjim cu toţii, care sunt rezumate în cele trei noţiuni de bază despre care s-a discutat de când e omul şi anume:

Adevărul absolut, Binele absolut şi Frumosul.

III. Aplicarea şi punerea în practică a cunoaşterii teoretice în multitudinea laturilor sale ştiinţifice şi literare. O trăire practică a principiilor care le-am semnalat. Această a III-a condiţie – metodă cum am numit-o – trebuie să devină un scop anume, o stare de fapt, o realitate existenţială, altfel nu are rost!

Câte lucruri ştim ca oameni?! Câte cărţi avem, biblioteci, instituţii de cercetări, legi, coduri, constituţii! Cu toate acestea suntem nefericiţi. Câţi legiuitori avem? Dar câţi nelegiuiţi sunt?! Câtă destrăbălare şi superficialitate există în sufletul oamenilor îndeosebi cei din ţările culte, civilizate! Câte crime se întâmplă într-o zi în Statele Unite, câte sinucideri pe zi...? Câte operaţiuni cu droguri? Cu arme? Asta este realitatea omenirii de astăzi. Ştie multe, înţelege multe, dar nu-şi cunoaşte binele!

Nobel a descoperit un puternic exploziv; pe urmă şi-a dat seama câte milioane de oameni vor muri.

Echipa care a descoperit bomba atomică, nu s-a bucurat decât câteva secunde după experiment. Au avut conştiinţa mult încărcată după aceea şi au declarat următorul lucru în aceeaşi zi:

"Noi nu suntem savanţi, noi suntem moartea!"

Deci, nimic n-ar avea rost fără un scop nobil şi o ţintă benefică. Ce scop este mai nobil decât descoperirea realităţii noastre divine? Iar tot ce nu se încadrează sub acest scop este un "SHOW", o demonstraţie, sau o expunere a egoismului personal sau naţional, care duce către rătăcire şi către o societate îmbătată de propriile glorii, unde virtutea s-a transformat în competiţie, şi în cel mai bun caz în competenţă profesională. Iar după atâta stres, pentru asemenea succes mulţi dintre oamenii cu carte: medici, avocaţi se duc la cluburi private, special amenajate pentru relaxare homogenă.

Punerea în practică a cunoaşterii implică după cum vedeţi o conduită morală, fără de care orice împlinire poate deveni un blestem şi o cădere socială, dacă nu este direcţionată.

Să ne întoarcem la subiectul nostru şi să vedem cum îl putem rezolva în condiţiile noastre, în care individul n-are asemenea cluburi dar, are în schimb bufetul de la gară şi nişte baruri. Acolo îşi bea minţile şi se întoarce acasă să-şi bată nevasta, că-i sărac şi amărât.

O statistică din '96, arăta că au fost, doar la Bucureşti, peste 10000 de cazuri care au solicitat certificate medico-legale, victimele fiind femei şi copii bătute de soţi, sau soţi bătuţi de amanţi, şi vice versa. Motivul fiind aceeaşi problemă veşnică **SARACIA**, care crează tensiuni şi conflicte. Cum se pot rezolva aceste cerinţe şi nevoi umane, făr să fim bogaţi material?

Mulţi gândesc că dacă ar avea bani suficienţi le-ar trece stresul. Oare acesta este singurul răspuns sau soluţie? Hai să vedem ce pildă ne dă Mântuitorul în acest caz, şi ce răspuns a dat pe Muntele Măslinului (după 40 de zile de post negru), când încerca diavolul să-l ducă în ispită transformându-i toate pietrele din jur în pâine, în schim cerându-i să-l slujească pe diavol, Iisus a spus:

Citez:" **Nu doar cu pâine trăieşte omul**".

Oare această stare gravă de foame o trăieşte omenirea, în general, şi în România în particular? (ca după un post negru de 40 de zile?) Sigur că nu!! Atunci de ce ne duce necuratul aşa de repede în ispită? De ce suntem veşnic stresaţi şi veşnic motivăm greşelile din lipsa unor necesităţi, sau prin lipsă de timp pentru un comportament adecvat?

Răspunsul meu nu va fi acela spus de Iisus la a II-a încercare a diavolului, când i-a arătat lui Iisus toate bogăţiile lumii şi i-a spus: **"ÎNCHINĂ-TE mie şi te fac împăratul acestei lumi"**. Iar Iisus l-a refuzat categoric, spunându-i **"PLEACA SATANE"**

Eu mă întreb, ce s-ar întâmpla dacă ni s-ar oferi nouă oamenilor aceste posibilităţi? Câţi ar refuza? Sunt chiar mulţi care îl caută pe necuratul să-l mulţumească contra unor oferte mai mici! Priviţi în jur şi veţi afla. Doar fenomenul de corupţie ajunge să ne convingă... Să nu mai vorbim de crimele de tot felul!!

Iată deci, acest sentiment de avuţie şi aceste dorinţe ale sufletului cerător unde ne duc!! Lăcomia şi invidia pe aproapele nostru ne fac să grăbim paşii către ispite şi stres. Ne lăsăm duşi de curentul gălăgios al vieţii şi alunecăm în păcate şi captăm toate nelegiuirile subtile, fără să ne dăm seama repede. Dobândim caractere negative şi facem un **paravan sau un ecran între mintea noastră şi adevăr, între mintea noastră şi bine**. În loc să vedem lumina, vedem cerinţele sufletului nostru care cere, nu dăruie şi care este îmbuibat deja în dorinţe. Şi încetul cu încetul mai şi cădem în jos.... începe invidia de ce altul are şi noi nu avem... Îl mâniem pe Dumnezeu, devenim foarte refractari şi încăpăţânaţi în loc să fim flexibili şi devotaţi... Bârfim, minţim, nu ne ţinem de cuvânt şi toate acestea sunt făcute pentru anumite realizări materiale. Chiar ne obrăznicim şi urmează desfrâul (ca societate vorbesc). Pe urmă încep compromisurile şi concesiile morale, pentru a mulţumi mentalitatea mercantilă a patronatuluii acestei lumi moderne şi avansate tehnici. Dacă dorim o maşină, devenim noi o maşină;

dacă dorim un computer, devenim noi un computer. Deci nu mai putem să ne debarasăm de aceste dorinţe, parcă ne posedă ceva. Iată de ce avem stresul!!.

Iar culmea, acest declin (să nu spun decăderi) moral este că virtutea a devenit echivalentă cu prostia. Aceste expresii le auzim zilnic şi ne afectează în mod subtil pe noi, cei cu carte şi cu experienţă. Atunci ce vor face aceste lozinci în mintea tineretului care curând va forma societatea de mâine??

După aceste dorinţe, gânduri greşite şi comportamente necuvenite pline de nemulţumire faţă de Dumnezeu, să nu ne aşteptăm la binele venind de pe o navă spaţială să ne salveze. Ce semănăm aceea culegem. Minuni nu se fac pe scară largă, ca să se schimbe tot răul în bine. O societate se schimbă în bine dacă fiecare om din societatea respectivă îşi schimbă atitudinea şi gândirea, urmând învăţăturile cereşti despre care ştim, însă nu le prea băgăm în seamă. De aceea, trebuie să ne reîntoarcem privirea şi gândirea spre interiorul nostru şi să căutăm liniştea şi mulţumirea, nu aşteptând să vină din afară. Dacă folosim mintea noastră în mod cuvenit şi detaşat, atunci vom reuşi să înlăturăm stresul şi boala, în general. Mulţi oameni cu bani au stres pentru că nu ştiu ce să facă cu banii, cum să-i înmulţească, sau unde să se plimbe ca să-şi alunge plictiseala şi monotonia. Iar alţii săraci, nu ştiu ce să vândă din casă, ca să cumpere o sticlă de vodcă (sunt cazuri multe), crezând că aşa alungă supărarea sau nemulţumirea, uitând până şi cum îl cheamă.

Deci, oricum privim lucrurile, problema începe de la mentalitate, de la felul cum judecăm şi, ca atare, cum ne comportăm. Pentru aceasta se mai recomandă cele trei remedii de care am vorbit pe scurt:

a)Tehnica-radiantă, b) Reţeaua de suport, c) Resursele naturale. Aceste tehnici ne ajută ca practică iar teoretic trebuie mai întâi pentru ca să ne autoeducăm sufletele pe baza celor expuse în lucrarea de faţă.

Un ultim sfat este dat tot de Dl. IISUS spus pe Muntele Măslinilor în ultima încercare a diavolului când i-a spus lui IISUS:

"Dacă crezi în Dumnezeu, aruncă-te de pe munte şi o să te ţină îngerii să nu cazi în prăpastie". Iar IISUS i-a răspuns:

"Se spune în Scriptură să nu-l încerci pe Dumnezeu, Domnul tău".

Atunci Satana a plecat fără succes, văzând că IISUS este hotărât să rămână credincios Tatălui din ceruri.

De asemenea îi auzim pe mulţi dintre oameni cu următoarea replică: "Am făcut bine şi n-am fost plătit ca atare. Uite altora le dă Dumnezeu şi nu merită..." Aceste replici cred că le-aţi auzit frecvent şi atunci ce se întâmplă... cu dreptatea?

Aici le răspund tot pe scurt: **"Nu-l încerca pe Dumnezeu, Domnul tău"** căci dacă faci un bine, faci pentru fiinţa ta, pentru ca să fie armonie şi pace, iar plata lui Dumnezeu nu se face doar cu bani. Plata mai mare este să realizezi ce înseamnă darurile lui Dumnezeu, harul care ţi-l dă dacă faci Voia Lui! Liniştea şi pacea sufletească care le caută toată lumea şi nu le găseşte... Şi în loc să ţinem cântarul să măsurăm darurile lui Dumnezeu, date altora, e mai bine să cântărim gândurile şi cugetul, după care să măsurăm vorbele şi gesturile... Aşa vom ajunge echilibraţi şi relaxaţi, mulţumiţi şi mulţumitori, bucuroşi şi dăruitori... lăsând pe Tatăl din cer să ne cârmuiască paşii pe drumul cel bun şi pe Calea cea dreaptă, trăind în bucurie şi evlavie, făcând voia sa şi nu pe a noastră... Înţelegând rolul nostru benefic prin integrarea noastră ca oameni, într-un demers ascendent prin spiritualizarea activităţilor vieţii noastre în toate domeniile.

Bibliografie

- Biblia
- Coranul
- Vino, urmează-mă – OSHO
- Egregorul porumbelului păcii, Omraam Aivanhov
- Miturile creației, Trian Stănciulescu
- Marii inițiați, Eduard Schuré
- Guvernarea Satanei, M. Mahmoud

Această carte s-a cristalizat dintr-o dorință arzătoare de comunicare, din întrebări şi nedumeriri dureroase.

Din căutarea acelui ADEVĂR suprem fără de care adevărurile parțiale nu sunt decât iluzii.

Mă vor înțelege cei care, ca şi mine, sunt convinşi că abundența materială este sărăcia față de aspirațiile veşnice ale naturii noastre umane şi divine către DUMNEZEU.

Iar noi, bieții copii, rătăciți într-o lume în schimbare, căutători ai logicii lui DUMNEZEU, va trebui să devenim şi mai conştienți că ceea ce ne apropie de El este COMPORTAMENTUL nostru.

Această carte se vrea o analiză cu mijloace simple, ale bunului simț, un semnal de alarmă față de confuzia că evoluția în timp şi spațiu poate fi acelaşi lucru cu evoluția spre ADEVĂRUL din noi înşine.

Autorul

ISBN 973-97582-0-7